

Cơn Gió Trong Đêm

Contents

Cơn Gió Trong Đêm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	55
13. Chương 13	59
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	75
17. Chương 17	80
18. Chương 18	84
19. Chương 19	89
20. Chương 20	94
21. Chương 21	98
22. Chương 22	102
23. Chương 23	106
24. Chương 24	111

Cơn Gió Trong Đêm

Giới thiệu

Dịch giả: Lê Kinh Tâm Cô đang có một mái ấm gia đình với chồng yêu con thơ Công việc ổn định Cô tự thấy cuộc sống n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gio-trong-dem>

1. Chương 1

Phải hết sức khó khăn, Tái Minh Quân mới dám chắc đứa bé đã ngủ. Cô từ từ đứng lên, hai tay chống ngang hông.

Nhìn đồng hồ, đã 12 giờ đêm rồi.

Làm mẹ không phải là chuyện dễ, Minh Quân suy nghĩ.

Khó, khó, thật là khó!

Nhưng, người mẹ vị hôn cũng đã chịu đựng năm năm, những tháng ngày gian nan, khổ sở rồi cũng qua đi.

Chẳng có gì lớn lao mà chẳng xong!

Còn khi xưa?

Cô thở dài, nhìn bé Gia Huy, chắc chắn là đứa bé đã ngủ, cô quay trở về phòng.

Đứa bé như khó chịu trong người, nó quấy quá cô suốt cả đêm, muốn có mẹ ngồi bên kể chuyện - Không chịu ngủ.

Ngày mai, nhất định phải đưa nó đi khám bệnh.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi thì nhẹ như tơ hào, phải đề phòng mới được.

Tái Minh Quân ngồi vào bàn làm việc trong phòng ngủ, cô mở tập hồ sơ, bắt đầu làm việc.

Xem tình hình, ngày mai chắc phải mất cả buổi sáng, không đến công ty được. Cho nên, đêm nay cô phải làm xong các văn thư. Sáng mai gửi đánh máy, sau đó đưa qua thư ký duyệt lại, đến chiều cô sẽ đến ký các văn bản.

Không thể để việc riêng làm lỡ việc công.

Vậy phải tranh thủ từng giây từng phút của đời sống này.

Hắn, hoàn cảnh khách quan là vậy, còn nguyên nhân chủ quan - đây là trách nhiệm rất nặng nề của cô - Tái Minh Quân. Cho nên, công việc vất vả thế mấy cũng phải chịu.

Minh Quân không oán trách.

Nếu oán trách, cô cũng không thể oán trách công việc. Ở cô có những uẩn khúc khác, nó khiến cô hay thở dài.

Lại không dám hồ tưởng, vì như thế nó sẽ mất đi một ít thời gian, làm chậm tiến độ công việc, đêm còn phải ngủ nữa chứ?

Cố gắng kềm chế ý nghĩ, bắt buộc tinh thần phải tập trung vào những văn kiện trước mắt.

Hầu như đến hừng sáng, Minh Quân mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau cùng thì văn thư cũng đã thảo xong.

Cô đến phòng khách, dùng máy fax gửi đến công ty, sau cùng cô nghi chú nhắn thư ký.

— Tiểu Đồ, sáng nay tôi không đến văn phòng, cô làm sẵn cho tôi sáu phong bì, 2 giờ rưỡi tôi đến.

Sắp đặt xong, cô trở vào phòng đứa bé.

Minh Quân ngồi cạnh giường, cô với tay mở đèn trên đầu giường.

Gia Huy là đứa bé xinh đẹp.

Đôi mi cong dài của nó hay khiến người khác ngỡ là con gái.

Một đứa bé mới vài tuổi thì sống mũi không thể cao, nhưng, Gia Huy thì khác.

Miệng nó nhỏ, bất luận nó ngậm miệng hay há miệng, giờ phút nào cũng trông rất đẹp.

Thực ra, nó rất giống cha.

Nhất là mái tóc đen nhánh, nó khiến Minh Quân nhớ đến Tả Tư Trình.

Cô gượng cười, trách tới trách lui, bao năm rồi đột nhiên lại nhớ.

Trong cuộc sống, hình bóng anh ta vẫn thường ẩn hiện đây đó, khi đứa bé vui vẻ ghì lấy cô, kêu lên:

— Mẹ mẹ, con yêu mẹ!

Minh Quân nhắm mắt, mơ màng như cảm thấy Tư Trình quay trở về ôm cô.

Cô vẫn yêu anh ta.

Chắc chắn là vậy.

Minh Quân đưa tay nhẹ vuốt tóc con, cô lẩm bẩm.

— Con yêu, đứng ra mẹ không nên giữ con lại để dưỡng nuôi, nếu sau này con phải sống khổ sở trong đời thì chính là mẹ hại rồi.

Lúc mang thai đứa bé, cô đã từng nghĩ như thế.

Nhưng, không bỏ được.

Cô đã ghì chặt lấy Tả Tư Trình, lay mạnh:

— Em muốn giữ lấy đứa con, em muốn, em muốn! Bởi vì nó là sự kết tinh tình yêu của chúng ta.

Sau đó, cô mới tỉnh ra, đứa bé không phải là sự kết tinh của tình yêu, chẳng qua, đây là một thứ sản phẩm sai lầm của nam nữ giao hợp.

Cô không bao giờ quên, khi Tư Trình lần đầu tiên chiếm hữu cô, lòng cô ngập tràn sung sướng, nói:

— Hãy để cho chúng ta có đời thứ hai nối tiếp, hãy để cho máu huyết chúng ta hợp thành một sinh thể, biểu lộ tình yêu hoàn chỉnh của chúng mình.

Nếu lúc ấy, tâm tư và tình cảm của Tư Trình đồng nhất với cô, thì đứa bé ra đời chẳng có gì nuối tiếc.

Nếu không sẽ chẳng là gì cả!

Tình yêu không phải là con đường một chiều.

Sự kết tinh của tình yêu - Không phải là sản phẩm của một bên tình nguyện.

Tất cả những sự việc xảy ra sau đó, chứng tỏ Tư trình không hề suy nghĩ đúng đắn. Suốt cả quá trình đó chỉ là sự hồi ứng tự nhiên của nhân tính và phản ứng thông thường của thể xác.

Cũng chẳng khác mấy với loài chó sinh đẻ.

Mỗi khi xúc động, Minh Quân lại có ý niệm dữ dội như thế, nó là cô nhức đầu muốn điên lên.

Lại một đêm mất ngủ.

Cô dậy sớm, việc đầu tiên là xuống bếp, nấu cháo cho con ăn, sau đó mới đưa nó đi khám bệnh.

Gia Huy không muốn dậy, nó cố ý lăn qua lộn lại, làm khó cho mẹ.

— Huy Huy, con là đứa con ngoan, nghe mẹ nói, hãy đứng dậy đi!

Gia Huy không chịu.

— Để mẹ bế con đây!

Đứa bé gạt tay mẹ:

— Huy Huy nghe mẹ, mẹ cho con đồ chơi!

Nó vẫn không chịu.

— Huy, con làm vậy mẹ buồn lắm.

Minh Quân chẳng biết làm sao, cô ngồi cạnh bên giường nhỏ, mắt đã rướm lệ.

Gia Huy nhìn mẹ, thấy giọt nước mắt của mẹ lóng lánh như thủy tinh trong suốt, nó nói:

– Mẹ mẹ, mẹ đừng khóc, Huy Huy dậy rồi nè!

Nó nhoài người xông giường, chạy lại ôm mẹ.

– Huy, con đừng làm khó mẹ, mẹ khổ lắm rồi.

Minh Quân không nghĩ đứa bé còn nhỏ -chẳng biết gì, cô cứ buột miệng nói theo dòng suy nghĩ của mình.

Tả Gia Huy nhìn mẹ, nó ngẩng đầu lên, vẻ rất hiên ngang:

– Mẹ, mẹ đừng khổ làm gì, để con bảo vệ mẹ.

Minh Quân bật cười trong nước mắt, nói:

– Giỏi, con bảo vệ mẹ, đừng để ai ăn hiếp mẹ, nhất là con đấy.

Gia Huy lắc đầu, nói:

– Cô giáo nói, con trai ăn hiếp con gái là tội nặng, không tha thứ được.

– Cô con dạy thế à?

– Dạ, - Gia Huy gật đầu.

– Nhất định đó là cô giáo tốt.

Thực ra, có phải là cô giáo tốt hay không, Minh Quân không dám khẳng định. Chỉ e đó là người phụ nữ từng chịu khổ vì đàn ông, điều đó không chừng có phần đúng hơn.

Cô thay quần áo đứa bé, cho nó ăn sáng, đoạn dẫn ra khỏi nhà, đến phòng khám.

Tại phòng khám, rất đông những người mẹ ngồi ôm con chờ đợi, mặt lộ vẻ lo âu, buồn bã.

Ôi! Có người chờ đã 2 tiếng đồng hồ. Vị bác sĩ khoa nhi này thật là đắt khách.

Minh Quân ngồi gần một thiếu phụ, chị ba buột miệng, nói:

– Đứa bé đẹp quá.

Người mẹ nghe khen đứa con yêu dấu của mình linh hồn bay tận chín tầng mây.

Minh Quân ôn tồn, vui vẻ đáp:

– Cám ơn chị! - Đoạn, cô nhìn đứa bé trong tay thiếu phụ nói tiếp - Bé gái chị đẹp như con búp bê vậy.

– Nó giống cha nó, cứ y như là khuôn đúc. Tôi hay nói đùa với chồng tôi, con gái đâu có đáng đấy chứ!

Nói xong, chị ta cười hi hi vui vẻ.

Thế là không ngăn nổi xúc động.

Thế là lòng tự vui say.

Minh Quân không biết đáp thế nào, cô lảng qua chuyện khác.

– Ngày nay tư tưởng đã thay đổi nhiều lắm, không trọng nam mà lại trọng nữ, bởi vì con gái ở bên cha mẹ nhiều hơn, còn con trai hay buông thả lắm!

– Nhà tôi lại không nghĩ thế, anh ấy theo phái bảo thủ của Trung Quốc, đến giờ còn nằng nặc bảo tôi sinh thêm một đứa con trai.

Lại nói đến ông chồng của mình.

Có được một ông chồng, người ta mặc tình nhắc đến như thế à?

Người đàn bà ngồi bên không để ý Minh Quân đâm ra trầm mặc, chị ta hào hứng nói tiếp:

– Nếu như dám chắc chắn là sinh con trai, thì tôi cũng bằng lòng sinh thêm đứa nữa. Nhưng ai dám đảm bảo cho chứ, đẻ ra con gái thì sao đây? Thời thế yên lành cũng đâu có ít thứ lo, lúc này còn fải lo lắng đến

chuyện di dân, làm sao mà quán xuyến cho hết lớn, bé, thiệt là khó khăn! Ông nhà tôi đâu có biết cái khổ của đàn bà?

Thấy Minh Quân không mường nói chuyện, chị quay sang nhìn bé Gia Huy, hỏi nó:

— Cậu bé, cậu có em gái không?

Gia Huy lắc đầu.

— Vậy em trai?

Gia Huy cũng lắc đầu.

— Mẹ chỉ sinh một mình con thôi à?

Gia Huy gật đầu.

— Ba ba có bảo mẹ sinh cho con em gái không?

Gia Huy ngẩng nhìn mẹ, không nói:

— Sao thế, con không nghe dì nói à? hay con không muốn ba mẹ sinh cho con đứa em gái?

Nói chưa dứt lời, Gia Huy chợt khóc oà.

Nước mắt chảy dài, đứa bé càng khóc to lên.

Tiếng khóc làm náo động cả phòng khám.

Minh Quân hốt hoảng ôm chặt lấy đứa bé, tay chân cô đâm ra luô”ng cuống, vừa dỗ:

— Huy Huy, đừng khóc. Nhìn kìa, các bạn đang nhìn con kìa, khóc như vậy là không đúng đâu.

Lời mẹ dỗ dành chẳng có tác dụng gì.

Đứa bé như hét kèm chế, nó gào khóc thật ngon lành.

Rất cục, nó làm kinh động bác sĩ. Cô y tá mở cửa phòng, bảo:

— Đứa bé vào đây để bác sĩ xem thế nào?

Minh Quân vội vàng bồng con bước nhanh vào phòng khám. Lòng cô bị tiếng khóc của Gia Huy làm cho loạn xị cả lên.

Mấy năm nay, sóng to gió lớn gì cũng đã trôi qua, nhưng tiếng khóc của Gia Huy vẫn làm cô đau lòng lo sợ. Nhiều khi cô hối tiếc vì đã sinh nó ra đời để gánh chịu lấy khổ sở. Cô nghĩ mình hẳn hoàn toàn chịu lấy trách nhiệm, thậm chí cả tội tình.

— Gia Huy, mẹ xin con, đừng khóc, lòng mẹ đau lắm đây!

Gia Huy khóc đến cơ hồ kiệt sức, tắc tiếngm cũng chưa chịu dừng. Bác sĩ Tạ Thích Y là một phụ nữ, nhìn dáng dấp độ hăm sáu, hăm bảy tuổi, nhưng lời nói ôn hoà, điềm đạm, so ra có vẻ già dặn hơn tuổi. Chẳng biết có phải vì nghề nghiệp nên phải vậy.

Bác sĩ Tạ hay nhớ tên những đứa bé cô chữa trị, chăm sóc, nhất là với đứa bé xinh xắn như Gia Huy, nó rất có sức hấp dẫn bác sĩ.

Có một lần, bác sĩ Tạ gọi điện đến Minh Quân, cô nói có người bạn làm đạo diễn ở đài truyền hình, đang cần một vai diễn của bé trai, Bác sĩ Tạ thấy Gia Huy thích hợp nhất, cô chân tình bày tỏ ý mình với Minh Quân.

— Tôi thấy Gia Huy rất thích hợp, vả lại, đạo diễn là bạn của tôi nên tôi mới mạo muội gọi đến chị. Đương nhiên, tôi biết nhiều cha mẹ không thích con cái mình xuất hiện trên màn ảnh, sợ có điều không hay xảy ra

Đúng là Minh Quân có ý đó, cô biết bác sĩ có lòng tốt, đã nghĩ đến mình, cô đáp:

— Tôi là người bảo thủ, vả lại, tôi cũng không có thời gian để đưa nó đi ra ngoài tham gia các hoạt động, thật là đã phụ nhâ ý của cô. Tôi xin lỗi!

— Không sao, tôi biết, chị cũng đừng bận tâm chuyện đó.

Lòng chân thành và cởi mở của Thích Ý khiến Minh Quân cảm thấy như mình đối xử không trọn tình. Đột nhiên, tình cảm kích động, cô nhỏ nhẹ nói:

— Một người đàn bà đơn độc nuôi đứa con rất khó khăn, không được như những gia đình bình thường khác
- Nói xong câu đó, khoảng cách giữa cả hai đã gần lại, và tình cảm cũng dễ dàng nảy nở.

Từ ấy về sau, Tạ Thích Ý càng nhớ cậu bé Gia Huy.

— Trước giờ, cô chưa hề thấy Gia Huy khó coi như vậy! - Thích Ý vừa nói vừa nắm tay cậu bé - Nín khóc ngay, nếu không, bác sĩ không khám bệnh con đấy.

Bác sĩ thật có uy, đứa bé nghe xong đã nín ngay. Thích Ý cẩn thận khám kỹ đứa bé, đoạn hỏi Minh Quân vài vấn đề:

— Thưa bác sĩ, Gia Huy có gì không ổn à?

— Trong lòng có điều bức bối, không ổn cho nên nó đâm ra quấy rầy, khó chịu.

— Sao lại vậy?

— Theo tôi, nhiều bậc cha mẹ nghĩ về con cái rất đơn giản, điều đó rất thiếu sót, có khi làm cho đứa bé cảm thấy không thích ứng, từ đó nó sinh ra thấy khó chịu.

Minh Quân cảm thấy như bị người nện cho một gậy ngay ngực, nhin không được, cô để cho nước mắt mình chảy xuống, muốn chạy trốn ngay cho rồi.

Cô bác sĩ bình tĩnh khuyên giải:

— Đừng lo lắng quá, nó sẽ trở lại bình thường thôi.

— Bác sĩ Tạ, liệu có ảnh hưởng đến tâm lý sau này của nó không?

— Bất cứ hoàn cảnh bên ngoài thế nào cũng ảnh hưởng đến sự phát triển tâm lý của đứa bé. Điều chủ yếu là liệu xem chúng ta làm thế nào để nó biết rõ sự việc, tiếp nhận lấy hiện thực.

— Đó đâu phải? là trách nhiệm của một đứa bé bốn năm tuổi - Minh Quân buồn bã thở dài.

— Con người ta tất phải có những điều hối tiếc, nhưng hãy để mọi khó khăn qua bên, có phải vậy không?

Minh Quân chẳng có gì để nói. Cô bình tĩnh nghe chỉ dẫn của bác sĩ, ghi nhớ lấy cách chăm sóc đứa bé.

Lúc từ biệt ra về, Thích Ý đến ngăn tủ lấy ra viên bạch ngọc nhỏ, đặt vào tay Gia Huy:

— Cái này bác sĩ Tạ tặng con, về nhà nói mẹ lấy chỉ đỏ xâu cho con đeo trên cổ, con sẽ là đứa bé ngoan lắm đấy.

Minh Quân vội nói:

— Chúng tôi sao dám nhận vật quý như thế?

— Nào có đáng gì. Máy của hàng Trung Quốc đều bán đầy ra đấy. Lần trước, tôi tham gia nghiên cứu y khoa tại Quảng Châu, thấy đẹp nên mua về mấy viên. Tôi nhớ Gia Huy cảm tình con thỏ phải không?

Thích Ý thực là có lòng tốt, viên bạch ngọc có khắc hình con thỏ trắng.

— Sau này Gia Huy mang viên ngọc, không còn quấy rầy, khóc lóc nữa phải không?

Gia Huy vội gật đầu, nó nắm chặt viên ngọc trong tay.

Loay hoay cũng mất đứt đi buổi sáng.

Cô đưa con về nhà, cho nó ăn trưa, đợi chị Phương phụ việc tối, giao bé cho chị xong mới chuẩn bị đến công ty.

Ngày thường, Minh Quân đánh xe đưa con đến trường, buổi chiều, chị Phương đón nó về. Mãi đến khi Minh Quân hết giờ làm việc, mới kể là xong nhiệm vụ trong một ngày.

2. Chương 2

Hôm nay, vì trong người Gia Huy khó chịu nên ll.ch công tác phải thay đổi

May là có chị Phương, chị giúp Minh Quân cũng gần 3 năm ; nếu không, chắc không sao chuyên chú vào công việc được.

Người ta nói trong nhà có người già, như có một viên ngọc quý - lời ấy thật chính x"ac. Nhất là khi có trẻ, nó rất cần người chăm sóc.

Minh Quân không có may mắn, cha mẹ cô đều sống ở Canada, không có nhà ở Hồng Kông.

Ai không biết có nhà cha mẹ là tốt nhất?

Đừng nói là có thể bế con về gửi - Khoẻ vô cùng, mà lòng có những ám ức gì, cứ chạy về nhà cha mẹ, lánh vào một nơi, khóc suốt một đêm là thấy dễ chịu ngay

Đàn bà ở nhà chồng không được khóc - ai lại muốn rước về một người suốt mướt khóc than cơ chứ.

Dưới ánh mặt trời nóng bức ở bên ngoài, thật gay gắt khó chịu! Ai khóc than, ai thở dài - Kẻ đó là yếu đuối

Thật đáng tiếc, thời đại đã là thời đại của những kẻ mạnh thì không ai lại tự nhận mình là người phụ nữ yếu đuối - quả là đáng thương thế nào

Giai đoạn khốn khổ nhất của Minh Quân là khi cô bị Tư Trình ruồng rẫy, trong lúc tuyệt vọng, dở sống dở chết cô cũng không có số được về nhà cha mẹ khóc than cho thỏa

Càng nghĩ càng xa vời, Minh Quân vừa chuẩn bị ra khỏi cửa thì chị Phương nhắc nhở:

— Cô Tái, tôi báo trước rồi đấy, tôi sẽ xin nghỉ, cô mau mau tìm người phụ việc khác đi!

Minh Quân sực tỉnh, chị Phương có nói muốn đi Vancouver một chuyến.

Ngày nay, phong trào di dân đang lan đến những chị hầu Họ thực sự có đủ tư cách và điều kiện để ra nước ngoài

Như ở Canada, các gia chủ thiếu người giúp việc, họ phản ánh đến cục di dân. Thế là nhà cầm quyền cho phép người làm công nước ngoài nhập cảnh, chỉ cần chị giúp việc có vài năm kinh nghiệm, được gia chủ ở đây đứng ra đảm bảo cuộc sống là được làm việc nửa năm, họ có giấy chứng công tác. Và nếu họ làm việc ít nhất là hai năm, có thể trở thành dân chính thức ; không cần phải có nhiều tiền và công học hành gì.

Mấy năm gần đây, ở HK có nhiều người giúp việc quốc tịch Philippine đã đi sang Canada bằng cách ấy. Nhưng một số người Phi, sau khi sang Canada giúp việc, họ không tuân thủ đúng hợp đồng, làm việc nửa chừng thì nghỉ ngang tìm nơi khác - điều này đã gây nhiều khó khăn cho các gia chủ.

Khi họ đã nắm trong tay giấy chứng công tác thì cục di dân - nhân vì ắt rộng, người đông nên họ cũng chẳng gây khó dễ. Sự dễ dãi của luật pháp càng khiến những người Phi làm công này chẳng nề nang gì.

Những người giúp việc, được nửa năm, họ nắm trong tay giấy công tác và bỏ đi - điều này khiến gia chủ rất thất vọng, chán nản. Thế là một truyền mười, mười truyền trăm, họ không dám mạo hiểm bảo lãnh người Phi sang giúp việc.

Hoàn cảnh chị Phương lại khác, chị là người Trung Quốc, ở Vancouver, chị có quen nhiều người, họ rất mong chị sang làm công, phụ việc nhà, nấu ăn, giữ trẻ.

Chị Phương đã suy đi nghĩ lại biết bao nhiêu lần, vốn là người lênh đênh cỡ khổ, không thân thích, tuổi chưa quá năm mươi, những đã đi một bước dài trên đường đời, nếu không tự chăm sóc mình thì còn ai lo cho Biết đâu, sau này làm kẻ lưu vong sẽ tìm được chỗ an thân. Vậy, trước hãy sang Vancouver một chuyến để xem tình hình thế nào

Quả là thế giới vòng vo lưu chuyển, biết bao gia đình trung lưu muốn ra nước ngoài mà không xong; trái lại, những người đàn bà phụ việc lại được quyền lựa chọn.

Khi chị Phương đặt vấn đề ra đi với Minh Quân, cô chỉ biết khuyến khích:

— RA nước ngoài nhất định là tốt rồi, ít ra thì cũng được mở mang kiến thức hướng hồ lại tìm cách lo liệu cho hậu vận của mình, điều ấy nên lắm.

Ý kiến là vậy, nhưng trong lòng cô lại thở dài, việc trông coi đứa bé vẫn làm cô lo lắng.

Xem tình hình, sớm muộn gì cũng phải tìm một chị Phi nào đó để phụ việc.

Vừa đến phòng làm việc, cô thư ký Tiểu Đồ đã tức khắc dùng máy báo tin:

— Lão Tổng tìm chị mấy lần rồi, hỏi chị đi đâu Em nói chị đi tuần mấy cửa hàng, ông ta vội điện đến các cửa hàng nhắc nhở, sợ buổi chiều cũng không gặp chị.

Minh Quân là quản lý cao cấp bộ phận kinh doanh của công ty bách hóa Lê Tinh, thuộc tập đoàn Kiến Hoàng tại Hương cảng. Đây là chức vị rất mới của cô.

Năm trước, cô chỉ quản lý cửa hàng mỹ phẩm và các nhân viên mỹ viện. Lúc ấy, cấp trên của cô là bà Landy, có ông chồng đang công tác giới tài chính. Đột nhiên, Tổng bộ Anh Quốc ra lệnh kết thúc nghiệp vụ thường trú tại Hương cảng, điều ông ta về nước. Thế là bà Landy đành từ chức.

Hôm chia tay, bà muốn khóc ngất đi được.

Người Anh sang đây, nắm quyền cao chức trọng, hưởng thụ mọi vinh hoa, nay đột nhiên phải xuôi tay ra đi - hỏi sao đành lòng cho được?

Tổng giám đốc công ty bách hóa Lê Tinh là Vi Tử Nghi bèn thừa cơ gây dựng lại thế lực của mình, giữa Tái Minh Quân và bà Sully, phải chọn một. Kết quả, ban giám đốc đã chọn Minh Quân.

Thực ra Minh Quân cũng đã có một quá trình công tác rất tốt, Cô nắm rõ từng mặt hàng trong các cửa hàng mỹ phẩm, và công ty Lê Tinh chiếm đến chín phần mười cửa hàng bách hóa tại Cảng - họ làm ăn rất phát đạt.

Trên thương trường, thực tình mà nói, trong con mắt của chủ cả chỉ có tiền bạc là quan trọng.

Nhất là trong cơ cấu đầu tư, họ xem nhẹ nhân tình, trọng năng lực công tác.

Hẳn nhiên, sự đề cử của Vi Tử Nghi cũng không bỏ qua các thủ tục.

Minh Quân vừa đặt chân vào văn phòng, thư ký của Tử Nghi đã điện đến:

— Cô Tái đến chưa

Tiểu Đồ liền đáp:

— Vừa mới đến.

— Tổng Vi mời cô ấy 15 phút nữa đến họp, đúng giờ tại phòng họp.

Trong 15 phút, Minh Quân phải cuống quýt tay chân sắp đặt công việc.

Chu Bồi Tân - quản lý bộ phận dụng cụ vận động đuổi theo Minh Quân, nói:

— Vấn đề xuất hàng, chúng tôi yêu cầu bên tổ chức thay đổi kế hoạch, họ chưa đồng ý.

Minh Quân đi đến cửa phòng họp, cô bảo:

— Đợi tôi bàn với họ xem.

Bước vào phòng họp, không khí có vẻ rất nghiêm túc, chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra đây. Các quan chức cao cấp, thư ký, luật bộ, tài vụ...đều có mặt đầy đủ.

Vi Tử Nghi ngồi xuống, ông buột miệng nói một câu làm mọi người giật mình.

— Ngày mai chúng ta sẽ đóng cửa hiệu!

Chỉ có thay đổi quyền sở hữu tập đoàn mới xảy ra việc đóng cửa hiệu

— Có người đề nghị mua lại tập đoàn Kiến HOàng, phía Anh Tư cũng đã nản, nếu được giá họ sẽ bán ngay

Theo giọng điệu của Tử Nghĩa thì tập đoàn Kiến Hoàng sẽ có chủ mới

Mọi người đều im lặng, họ nghĩ không biết chủ mới là ai Và số phận mình sẽ như thế nào Ai lại không biết mỗi triều đại có một triều thần? Đương nhiên là mọi người đều đâm ra lo lắng. Tử Nghĩa nói tiếp:

— Mua lại tập đoàn kiến hoàng chính là gia tộc Tạ thị, tức là Tạ Thư Thâm - một nhân vật rất danh vọng trong iới địa sản.

Tên tuổi Tạ Thư Thâm không lạ gì trong thương trường. Mặc dù giàu có, song ông ta ít lộ liễu thân phận, chỉ đứng tên trong công ty địa sản, lần này đứng ra mua lại tập đoàn bách hóa, khiến cho nhiều người bất ngờ. Chưa biết họ sẽ hành động thế nào, nhưng mọi người trong cuộc họp đều căng thẳng, hồi hộp.

Tử Nghĩa nói:

— Tôi đại diện cho công ty thông báo tin tức thay đổi đó. Mặt khác tôi cũng muốn các vị cứ yên tâm làm việc. Sự thay đổi chủ quyền không ảnh hưởng gì đến công việc bình thường, ngoại trừ cách thành viên ban lãnh đạo công ty có thay đổi, còn bộ phận hành chánh vẫn như cũ.

Vậy có nghĩa chỉ thay đổi ban lãnh đạo, còn viên chức cao cấp hành chánh không bị thay thế.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lòng như trút đi vật nặng.

Minh Quân đã thôi lo nghĩ, cô muốn làm xong công việc để về chăm sóc con.

Nhưng thật đáng ghét, công việc không bao giờ chấm dứt. Cô ở lại văn phòng đến 7 giờ tối, tinh thần bắt đầu tản mạn, lòng nghĩ bé Gia Huy đang khổ sở, vẻ mặt buồn bã.

Trước đó không lâu, cô nghĩ 7 giờ sẽ hết việc mới về nhà. Còn bây giờ, trời đã bắt đầu trút cơn mưa phùn lả tả.

Ngoài đường lạnh buốt, người người đều vội vã quay về.

Trong cơn mưa, gió đâm ra lạnh buốt. Xe taxi chạy qua lại đều có khách. Hơn 7 giờ, không dễ tìm chiếc xe vắng khách.

Ở hai bên quảng trường và tòa nhà Hội Đức Phong, người trú mưa khá đông. Khi có bóng xe đỗ lại, nhiều người chạy vội ra tranh lấy

Minh Quân cũng rất nôn nóng, nhưng cô không tham gia tranh giành taxi mà đánh mất đi thân phận của mình.

Nếu muốn tranh, hà tất phải tranh lấy chuyện nhỏ ấy. Cứ chờ đợi trong chốc lát rồi cũng về đến nhà. Minh Quân suy nghĩ, con đường tương lai của mình còn xa vời, mơ hồ, ngày ngày vẫn lặng lẽ một mình, cô nhận ra, mình chưa bao giờ trang giành để được lợi ích.

Cũng vào một ngày mưa, hôn lễ của Tả Tư Trình cử hành tại một giáo đường lưng chừng đồi

Cô nghe nói anh ta lấy một thiếu nữ thuộc hàng danh gia vọng tộc, và ngay cả tên họ cô dâu, Minh Quân cũng không nhớ được.

Cũng vì hoàn cảnh lúc ấy, cô quá căng thẳng.

Bấy giờ, Minh Quân đang bụng mang dạ chửa Cô đứng ở một góc giáo đường, quan sát những người đi dự lễ, xem họ đến, rồi đi

Một người đàn bà có mang, cầm cây dù xanh bạc màu, đứng giữa trời mưa gió suốt mấy giờ liền vẫn chưa chịu đi khỏi Ấy chỉ vì cô muốn gặp mặt Tân nương, muốn nhìn cho rõ gương mặt người đàn bà đã cướp đi Tư Trình của cô!

Đứng đến đôi chân tê dại, đôi mắt cay xót, hai họ đàn trai đàn gái mới từ trong nhà thờ đi rạ

Minh Quân bỗng nhiên đứng nhón lên, căng mắt ra nhìn, chỉ thấy cô dâu cúi đầu xuống, tay nắm vạt áo cưới, đi vội ra xe hoa Vài người đi trước cô cầm dù che chắn, họ che khuất gương mặt thật của cô dâu

Họ lần lượt bước lên những chiếc xe sang trọng và đi khuất, chỉ còn lại Minh Quân đứng bàng hoàng trong cơn mưa.

Cây dù trên tay Minh Quân không còn sức chống đỡ, nó đổ gục xuống. Cô đứng dầm trong mưa, nhìn theo bóng dáng mấy chiếc xe chạy nối theo xe hoa.

Mặt Minh Quân dầm ướt nước mưa, dầm cả nước mắt.

Đến khi không còn bóng người nào, cô băng qua đường, vào nhà thờ, quỳ trước thánh đàn và khóc tức tưởi.

Trong nước mắt mơ hồ đau xót, cô nhìn thấy tượng thánh mẫu đứng trên cao, chỉ có Đức Mẹ là nhìn thấy kẻ mới vui cười, người xưa buồn khóc.

Trong tức thời, cô nhận ra rằng trên đời chẳng còn ai quan tâm đến hai mẹ con mình rồi.

Chỉ còn biết dựa vào chính mình.

Chuyện đã xảy ra nhiều năm, nhưng mỗi lần gặp cơn mưa là đột nhiên cô lại nhớ mình đã đứng trong mưa quỳ trong giáo đường.

Muốn quên đi, thật không dễ!

Một chiếc xe màu vàng chạy vụt đi, chẳng để ý vũng nước bên đường bắn tung vào người Minh Quân. Cô giật mình tỉnh hẳn cơn mơ.

Theo phản ứng tự nhiên, cô lùi lại hai bước, lòng bực bội nhìn gã tài xế.

Khi nhìn thấy, cô dậm ra hoa cả mắt.

Minh Quân định thần lại. Cô giữ bình tĩnh và nhìn chăm chú. Chiếc xe đã dừng lại, một cô gái bước xuống xe, đi thẳng.

Minh Quân vội nhìn theo cô gái, nhưng cô ta đã lặn vào đám đông mất dạng.

Đêm ấy, tinh thần Minh Quân không tập trung được. Cô khuyên Gia Huy:

– Mẹ có nhiều giấy tờ phải làm, con đi ngủ sớm, được không?

Đối với đứa bé vài tuổi, cô có thói quen hay bàn bạc với nó.

– Mẹ giống cô giáo con, về nhà mới chấm bài.

– Huy Huy rất thông minh.

Gia Huy gật đầu, nó chui vào chăn, đoạn nói:

– Mẹ, Huy là đứa con ngoan, biết nghe lời.

– Ai nói không phải chứ? Minh Quân hôn lên trán con, lòng cảm động vô cùng.

Gia Huy không giống bố, nó giống mẹ, vì nó hiểu rõ đạo lý, nó biết được trách nhiệm.

Điều đó khiến Minh Quân thấy an ủi nhiều.

Cô tắt đèn phòng đứa bé, quay trở về phòng, cô không làm sổ sách, cũng không thể ngủ.

Cô ngả người ra gối, lòng nghĩ vớ vẩn.

Nhiều năm nay, khi Gia Huy vào tiểu học, anh ta mới xuất hiện.

Hôm nay, ngồi trong chiếc xe sang trọng, cán nước vắn bùn lên người cô, chính là anh ta - Tả Tư Trình.

Thực ra, không phải chỉ hôm nay Tư Trình mới vấy nước bẩn lên người cô, mà nhiều năm về trước, anh ta cũng đã làm ô uế tâm hồn cô rồi.

Món nợ ấy, đời này, kiếp này làm sao mà tính toán.

Tại sao một người đàn ông có thể bỏ vợ bỏ con như thế? Nhớ trong một lần họ gặp lại, Minh Quân đã khóc và xin:

– Tư Trình, Tư Trình, đứa bé sắp ra đời rồi!

Tư Trình chẳng chút động lòng:

– Tư Trình, anh nở lòng để đứa bé sinh ra không có cha hay sao?

Anh ta nói rất rõ:

– Minh Quân, em biết tại sao anh chia tay với em không?

– Tại sao - Cô hoang mang hỏi

– Bởi vì em chưa trưởng thành, không chín chắn, em rất ương bướng, rất phóng túng, rất ấu trĩ. Anh không thể sống với một người đàn bà có tính cách như thế. Còn đứa con là do em cương quyết muốn giữ lấy đầy thối. Chính xác là em không nghĩ kỹ về trách nhiệm làm cha mẹ, chẳng qua là em muốn lợi dụng một sinh mệnh để giữ lấy tình yêu của em thôi. Anh đã nói rồi, ngàn vạn lần em không nên giữ lấy đứa nhỏ, anh không thể gồng gánh thêm cái trách nhiệm đó, em lại không chịu. Đã vậy, em còn nói yêu anh? Yêu con? Không đâu, em chẳng qua là yêu chính em thôi!

3. Chương 3

Minh Quân không ngừng khóc lóc, cô chẳng còn lời nào để nói

– Hành động ấy của em chỉ là cách cố gắng moi tiền của anh. Em nói đỡ đàn anh, nhưng sau đó thì muốn chiếm lấy tức hàng tháng của anh, có phải vậy không?

– Minh Quân, em hãy lớn lên một chút đi, hãy sống với nhân quang của thời hiện đại đi, hãy lấy đạo đức xã hội hiện đại làm chuẩn mực cho hành động của mình! Anh tin là em sẽ hiểu biết nhiều hơn.

– Cô ấy là người đàn bà thế nào - Minh Quân đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn người từng ấp ủ, yêu thương mình.

Cô đợi chờ lời giải đáp.

– Cô ấy là người có đủ các điều kiện, là một phụ nữ giúp anh có đời sống thoải mái, vui vẻ.

Đó là lời giải đáp.

Tội không phải do người, mà là vì mình.

Chỉ vì Minh Quân không đủ điều kiện giúp Tư Trình có đời sống sung sướng nên anh ta phải chọn kẻ khác.

Trải qua rất lâu, rất lâu, Minh Quân mới hiểu ra động cơ của Tư Trình.

Anh ta viện lý do tìm một người hoàn mỹ để an tâm ruồng bỏ hai mẹ con nàng.

Minh Quân tự rước lấy họa Tư Trình chẳng biết làm gì.

Cô mỉm cười khổ não, lòng thầm nghĩ, ít ra, Tư Trình cũng là người thông minh.

Cả đêm trần trọc chẳng ngủ được.

Chính xác là cô không ngủ trọn giấc. Từ sau khi sinh con, mỗi đêm cô chỉ ngủ độ 5 tiếng đồng hồ, và cứ thế kéo dài năm này qua năm khác - nay soi gương, cô thấy mình quá đổi tiêu tụy, mỗi mòn.

Trước kia, đôi mắt cô long lanh, tinh anh, tóc đen mượt, làn da trắng hồng như óng lên.

Nay thì mắt đã vô hồn, hốc hác, bên dưới mắt hiện rõ nếp nhăn làm cho gương mặt trông già đi.

Thân và tâm cô càng ngày càng ưu phiền, lao碌. Lắm khi cô chán cả ăn uống, trang sức, nhưng cô đã buộc mình nghỉ ngơi, tranh thủ tìm giấc ngủ. Cô muốn hoàn thành trách nhiệm làm mẹ của mình.

Làm thế nào để quên hết những chuyện trước kia cho rồi!

Trời gần sáng, Minh Quân mới chớp mắt được một lúc, sau đó cô lại choàng dậy bận bịu với công việc.

Cô muốn dọn dẹp nhà cửa, nhất là căn phòng nhỏ của Gia Huy, tránh nó bị ảm quá.

Chuyện nhà, nói bao nhiêu là có bao nhiêu Thật là nhức cả đầu

Hôm nay không dọn dẹp được rồi, vì tập đoàn đã đổi chủ, quan mới sẽ đến gặp gỡ các viên chức cao cấp. Giờ giấc đi một vòng quan sát các cửa hàng phải thay đổi để kịp trở về văn phòng.

Cô vội vã đưa con đến trường, sau đó đến ngay sở làm. Hôm nay, những người có mặt trong công ty đều rất khẩn trương.

Tàu ngựa đổi chủ, khiến những con ngựa hay đâm ra lo lắng, sợ mình chẳng được trọng dụng như trước.

Minh Quân chẳng nghĩ nhiều, chức vụ của cô, không cao không thấp, chỉ là một viên quản lý, có trong tay tám chín người, các thành viên ba quản trị mới vẫn giữ nguyên bộ phận hành chánh.

Bất quá, chúa mới lên ngôi, quần thần phải ra mắt là lẽ đương nhiên. Minh Quân chỉ sắp xếp giờ giấc để có mặt đúng lúc.

Chưa đến 9 giờ 5, thư ký thông báo, toàn bộ viên chức cao cấp tập trung vào phòng họp.

Minh Quân vuốt lại tóc, mở hộp phấn soi gương, đoạn đi ngay đến nơi họp.

Cô chỉ mong buổi ra mắt diễn ra mau để trở lại phòng làm việc, buổi chiều lại đi qua các cửa hàng. Nếu cô về nhà được sớm hơn chị Phương, cô sẽ dọn dẹp nhà cửa

Trong phòng họp, tụ tập mười hai ủy viên của tập đoàn Kiến Hoàng, các quản lý, trưởng, phòng. Vi Tử Nghĩa không có mặt, có lẽ ông ta đi đón các quan chức.

Các đồng sự có vẻ căng thẳng, họ tìm cách chuyện trò công việc để bầu không khí dễ chịu hơn.

Lúc sau, cửa lớn phòng họp mở ra, các quan chức nối nhau đi vào Dẫn đầu là Vi Tử Nghĩa, kế đến là phó chủ tịch Từ Kiệt. Sau nữa là một già một trẻ.

Trời! Minh Quân trở mắt ra nhìn, đầu đã thấy choáng váng, máu trong người chảy mạnh, bóng người lung lay trước mắt. Cô dùng tay để giữ lấy thành ghế, hy vọng mình sẽ tiếp tục đức vững.

Tất nhiên phải như thế, nếu đột nhiên ngã quỵ xuống thì hậu quả thật khó lường.

Cô tự nhủ:

— Đừng căng thẳng, chẳng có gì lớn lao cả, nhất định phải bình bình, cứ xem như không nhìn thấy, mặc hấn ta có là ông quan mới đi nữa!

Quan mới Minh Quân khẽ run lên. Nếu kẻ trước mắt mình là Tả Tư Trình, là quan chức mới trong ngành thì từ rày về sau, cả hai là đồng nghiệp hay sao

Đây là niềm vui Là đau thương? Là kinh hoàng? Hay thất vọng?

Trong nhất thời Minh Quân chẳng biết ngọn ngành gì, cô chỉ ghi chặt lấy thành ghế, dùng sức toàn thân dồn vào đôi tay và cảm thấy mình vẫn đủ sức tồn tại

Từ Kiệt đằng hắng một tiếng, ông bắt đầu nói:

— Thừa các vị đồng sự, tập đoàn Kiến Hoàng đã có người chủ mới, tương lai nhất định sẽ rất phát triển, tôi chắc là ông Vi cũng đã thông báo với các vị rồi

Chúng tôi rất vui vì ông Tạ Thư Thâm đã có thiện ý mua lại tập đoàn. Hôm nay, ông Tạ sẽ đặc biệt đến gặp gỡ quý vị, hai bên sẽ biết nhau, hy vọng sau này, dưới sự lãnh đạo của gia tộc Tạ thị, công việc chúng ta sẽ phát triển rực rỡ hơn.

Sau một tràng vỗ tay, một người tuổi khá cao, hai bên tóc trắng - đây là Tạ Thư Thâm, ông đứng lên nói:

— Rất vui được gặp các vị. Sở dĩ tập đoàn Kiến Hoàng hấp dẫn gia tộc chúng tôi, thực tại là do quý vị trong nhiều năm nay đã lập được thành tích rất tốt, đã xây dựng nền tảng công ty rất vững chãi, điều đó khiến chúng tôi thêm hăng hái tham gia vào tập đoàn này

Sau này chúng tôi mong quý vị nỗ lực hơn nữa, đẩy mạnh việc kinh doanh bách hóa trên thị trường, khinh nghiệp chúng tôi không bằng quý vị, cho nên, chúng tôi sẽ chân thành hợp tác, bàn bạc nhau, để làm thành một khối thống nhất tiến đến thành công.

Trong ban điều hành, tôi được các ủy viên đề cử chức vị chủ tịch. Trong ban điều hành còn có con tôi và con rể tôi. Chúng tôi thực sự rất cao hứng. Hy vọng từ đây trở đi, tất cả cùng hỗ trợ, giúp nhau như một gia đình thân ái, cùng nhau toàn tâm toàn ý vì công việc.

Đức con tôi - Tạ Thích Văn, hiện đang khảo sát nghiệp vụ tại Mỹ, chưa về đây ra mắt quý vị được. Con rể tôi là Tả Tư Trình, được chuyển từ xí nghiệp địa sản Tạ thị sang tập đoàn Kiến Hoàng..

Sau đó Tạ Thư Thâm nói về tương lai sự nghiệp bách hóa, về phương châm và tôn chỉ kinh doanh của tập đoàn. Nhưng, Minh Quân chẳng còn để ý gì.

Đến khi thấy bóng người thấp thoáng trước mắt, cô mới giật mình sức tỉnh.

Tạ Thư thâm đến trước Minh Quân, nghe Tử Nghĩa giới thiệu:

— Cô Minh Quân đây là quản lý cao cấp thuộc bộ phận kinh doanh của tập đoàn. Cô trông coi các cửa hàng bách hóa, làm việc đã năm năm, do chủ nhiệm thăng cấp, hiệu suất công tác rất cao, chúng tôi đều tin vào khả năng của cô.

Gương mặt Tạ Thư Thâm ôn hòa, có phong độ một trưởng giả, ông cười nói:

— Năm năm chưa phải là thời gian dài, nhưng cô Minh Quân được thăng chức như thế thì cũng không phải tầm thường.

Minh Quân tập trung toàn bộ sức lực để gắng nở nụ cười, nói:

— Đó là may mắn của tôi

— Nếu vậy, chúng tôi tin tưởng cô sẽ tiếp tục gặp may mắn nhiều hơn.

— Cảm ơn ông.

Sau Thư Thâm, đến lượt Tư Trình, anh ta cũng bắt tay cô, cũng nói như các đồng nghiệp khác:

— Sau này sẽ hợp tác nhiều hơn.

Tư Trình nhìn vào mắt Minh Quân, có một chút gì đó thật đặc biệt, muôn ngàn cảm xúc của cả hai chạm nhau trong ánh mắt, và chỉ trong thoáng chốc là qua đi, mắt hút, chẳng còn dịp để dò xét, để phân tích.

Minh Quân tin là gương mặt mình rất khó coi. Những sơ thật khích động, cô không biết là mình có cười hay không, hay chỉ là ngẩn ngơ bối rối.

Khi tay Tư Trình chạm vào tay Minh Quân, cô như vớ phải điện cực, một luồng khí lạnh buốt xuyên thấu tim gan. Cái bàn tay thân tình kia đã hoàn toàn xa lạ.

Đã từng có đêm, Tư Trình đưa Minh Quân về nhà, anh đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Lần đầu tiên, thân thể của họ có sự tiếp xúc.

Sự tiếp xúc ấy thật ôn hòa, thật dịu dàng, n” thấm đẫm tình ý yêu thương, khiến người ta không sao quên được.

Từ đêm ấy về sau, khi đưa cô về, Tư Trình không bao giờ chịu buông bỏ tay cô. Anh dịu dàng hỏi:

— Chúng ta đi một vòng nữa chứ?

Chẳng đợi đáp, Tư Trình tiếp tục lái xe quay trở lại đường cũ.

Cứ chạy đi chạy lại như thế đến ba lần, Minh Quân hơi sợ, nói:

— Đi như thế thì đến bao giờ mới thôi

Anh âu yếm, bảo:

— Cứ đi mãi mãi, đến chết thì thôi!

Có ánh trăng trên cao chứng giám, lúc đó, cô thề nguyện không bao giờ phản bội tình yêu của anh tạ Tình cảm và tâm trạng ấy cách nay đã sáu bảy năm rồi

Tư Trình không chuyện trò với Minh Quân, bắt tay xong anh bước sang người bên cạnh.

Đột nhiên, cô cảm thấy lòng đau buốt.

Hiện thực đã bày ra trước mắt, từ nay về sau Tư Trình ở địa vị cao sang, chủ tớ phân biệt đâu vào đấy. Mọi quan hệ mới mẻ này thực sự đã chà đạp lòng tự tôn của Minh Quân.

Mặt khác, ngày nay, tập đoàn kiến Hoàng nằm trong tay gia tộc Tạ Thị, vậy địa vị của Minh Quân và ngành họ Tạ kia hoàn toàn khác biệt. Thật đáng tiếc, ai bay bổng tận mây xanh? Ai khổ ải gian nan sát đất? Quả chẳng dễ gì bàn với bạc.

Đó là tình hình trước mắt.

Vấn đề nghiêm trọng hơn là sau này phải tự xử thế nào cho phải

Minh Quân nghĩ đến đây, cô giật mình run sợ.

Thời gian trải dài như trăm năm thì cửa phòng họp mới mở ra, các đồng sự nối nhau trở về nơi làm việc.

Minh Quân bảo cô thư ký:

— Tôi đi đến cửa hàng, hôm nay không trở lại

Cô thư ký hỏi:

— Cô đi cửa hàng nào

Minh Quân có thói quen, đi đến đâu, cô đều báo thư ký biết để tiện liên lạc.

Nhưng, hôm nay lại khác, Minh Quân đáp:

— Tôi chưa quyết định, nếu có chuyện cần, cô báo về nhà tôi

Thời gian công tác của con người thời hiện đại là 24 giờ, địa điểm không hạn định. Khoa học càng tiến bộ, càng giúp ích nhiều, hoặc nói khác đi, sự tiến bộ đó càng buộc con người làm việc nhiều hơn.

Từ khi Minh Quân đặt máy fax ở nhà, vô tình, cô làm càng nhiều

Lắm khi, cô làm việc đến tận khuya, và suy nghĩ: ngàn vạn lần cô cũng không nên sắm điện thoại di động ; nếu không, sẽ chẳng bao giờ được yên thân, quản lý mười cửa hàng, nếu mỗi người gọi một lần và lúc nào cũng căng thẳng lo lắng thì chắc chết mất!

Cô vội lấy lại bình tĩnh, nói với thư ký:

— Tiểu Đồ, ngày mai gặp lại, chiều nay có họp, cô tìm cách thoái thác hộ tôi

Tiểu Đồ hiểu ý, gật gật đầu:

Tiểu Đồ suy nghĩ, một người làm việc cật lực từ năm này đến tháng kia thì có lặn đi một, 2 ngày cũng là lẽ công bình.

Cô thư ký từng nói đùa:

— Giá mà Kiến Hoàng có đề nghị cô Tái làm bảo mẫu chắc cũng tốt. Bé Huy sẽ được chăm sóc tốt hơn, đáng với công sức cô bỏ ra

Bao nhiêu năm nay, Minh Quân đã bán sức như thế - Đó cũng vì lòng quá đau thương. Cô phải làm lụng để nuôi dưỡng hai cái th^? xác và tinh thần. Cô muốn làm tròn trách nhiệm, chỉ vì một giây phút sai lầm mà cô đã đẩy một sinh mệnh vào thế giới tàn khốc vô tình này

Minh Quân rời văn phòng, cô đi vào khu phố đông đúc.

Lòng suy nghĩ, miệng bỗng mỉm cười khổ nào

Vấn đề lớn lao cứ lở vở mãi trong đầu

Từ nay về sau, sợ bao nhiêu năm khổ tâm, nhọc sức làm lụng kiếm tiền đều phải hy sinh đi hết.

Tại sao Tả Tư Trình lại xuất hiện trong cùng nơi làm việc của cô? Tại sao chứ?

Nghĩ đến đó, đôi chân Minh Quân chột nhũn ra, thân người như không còn đủ sức đứng vững.

Phố thị vẫn đông người qua lại

Mọi người cứ đi đi lại lại không ngớt, chẳng ai chú ý đến hướng đi trước mặt, gặp thì tránh không gặp thì đổ bừa vạ.

Minh Quân nghĩ, mình không có năng lực, không có địa vị, không người giúp đỡ.

Vấn đề trước mắt, nếu Tư Trình xem Minh Quân là cây đinh trước mắt, nhất định anh ta sẽ tìm cách để loại bỏ chướng ngại đó.

Minh Quân đâm ra lo sợ đến run người

Chỉ còn cách sống tới đâu, hay tới đó.

Hoặc có thể cô chỉ lo sợ hãi huyền mà thôi; nếu đối phương chẳng màng chi chuyện cũ thì đương nhiên, chẳng có gì phải bận tâm. Chỉ cần mình bình tĩnh, bỏ đi hết ý nghĩ về quá khứ, cứ chăm chút làm việc để giữ lấy cuộc sống ổn định là được.

Minh Quân cứ bồi hồi giữa phố thị, mấy lần đi qua cửa hàng Kiến Hoàng, cô cũng không vào - lòng cô đang quá rối bời

Cô ghé một quầy hàng, mua bộ đồ Tây và cầm chặt trên tay

Và, nó gợi nhớ chuyện trước kia

Sau khi Tư Trình bỏ rơi cô, Minh Quân gần như chẳng còn chốn quay về, cảm giác bàng hoàng lúc ấy gấp bội hơn lúc này

Khi cha mẹ cô di dân sang Canada, quán rượu sửa sang lại để cô nương nấu tiếp tục học. Sau khi tốt nghiệp khoa thương mại tại Đại học Columbia, Minh Quân trở về Hương Cảng tìm việc làm sinh sống.

Bấy giờ, cô ở trọ tại nhà dì và đi làm, chưa được nửa năm thì quen Tả Tư Trình.

Những đêm thanh đẹp nhất trong cuộc đời, nó có sức hấp dẫn vô cùng.

Thế là gia đình dì bàn tán, họ nói xa gần. Minh Quân quyết định dọn nhà, cô thuê một căn phòng của bạn học cũ là Từ Ngọc Viên, và vụng trộm đi lại với Tư Trình.

Cảnh đẹp trong đời vốn vô thường, thay đổi

Khi Minh Quân khóc ngất đến chết đi sống lại thì Tư Trình bảo:

— Từ nay về sau, anh không đến đây nữa

Minh Quân lắc đầu, cô nghĩ là anh ta giận nên nói vậy

Không thể nào, khi bình tĩnh lại, anh ấy sẽ đến.

Vì ít ra, trong bụng cô đã có đứa con của anh ta

Đương nhiên là cô tính lầm rồi, cũng vì cô mang thai mà Tư Trình càng có lý do chính đáng để rời bỏ cô.

Người đàn ông đó nói là làm, anh không léo hánh tới chỗ ở của Minh Quân.

Cô gọi điện đến nơi làm việc, đến nhà riêng của Tư Trình đều không gặp.

Vào một đêm, cô bất chấp mọi xấu hổ, đến gõ cửa nhà anh ta Người đàn bà tiếp cô, tự xưng là mẹ Tư Trình.

Minh Quân khiếp hãi, cô ngồi nép một bên ghế, nói:

— Thưa bác, xin lỗi cháu đã làm phiền bác.

— Không sao, nào, cô muốn nói gì?

Vừa tiếp xúc, lời lẽ đã lạnh lùng, chẳng chút gì là thiện ý.

Đang lúc lo sợ, Minh Quân không biết nói thế nào cho phải. Lúc lâu, cô ôn tồn nói:

— Cháu muốn gặp Tư Trình.

Bà Tả hắng giọng nói:

— Tư Trình không có ở đây.

Sau đó bà giải thích:

— Ý của tôi là nó không có ở Hương Cảng.

— Ôi! - Minh Quân khê kêu lên, cô hơi chuyển động người để che giấu vẻ bất an của mình.

Trong nhất thời, cô không biết có nên tin vào lời nói của bà không.

— Thưa bác, Tư Trình đi đâu rồi?

— Đi công chuyện bên Nhật. Nó đã nghỉ chỗ cũ, qua làm bên công ty khác, cô không biết à?

— Anh ấy không nói với cháu.

— Ở chỗ làm mới có tương lai lắm, đó là công ty địa sản rất có thế lực. Họ muốn vun đắp cho nó, để cho nó tiếp quản kế hoạch hợp tác phát triển Đông Nam Á. Nghe nói, năm sau sẽ được bổ vào ban giám đốc đấy.

Minh Quân khê cuối đầu, đối với tiền đồ xán lạn của Tư Trình, cô cũng rất chú ý; lòng cũng cảm thấy an ủi nhiều.

— Cho nên, cô Tái, tôi hy vọng cô sẽ tán thành cho nó.

— Cháu ư? Minh Quân ngạc nhiên - Sau lại là cháu.

— Nếu cô thực sự tốt với nó, hãy tránh xa nó ra. Hãy thử nghĩ coi, có một người đàn bà suốt ngày khóc lóc thở than như âm hồn xuất hiện quấy rầy nó thì còn làm ăn gì được chứ? Còn danh dự của nó nữa chứ?

Bà Tả thấy Minh Quân biến sắc, bà nói tiếp:

— Mấy cô cậu bây giờ, miệng mồm thề thốt chung tình chung thủy, nhưng khi gặp chuyện lợi hại xảy ra thì lộ hẳn bộ mặt thật. Vậy thì làm sao sống với nhau cả đời chứ? Đó gọi là ái tình à? Thực khiến người ta không thể nào hiểu nổi!

— Thưa bác, con yêu Tư Trình. - Minh Quân vội vàng phân giải, mắt đã đỏ hoe.

Cô cảm thấy chuyện oan ức nhất trên đời là cô không yêu Tư Trình. Tình yêu của cô không hề thay đổi, thậm chí cô cũng không hề có ý giả dối, hay muốn hãm hại anh ta.

Tại sao lại có người nghĩ không tốt về cô?

— Thứ lỗi cho tôi, tôi là người có tuổi, không hiểu biết chuyện ái tình của các thanh niên bây giờ. Cô Tái, tôi nghĩ tình cảm phải là con đường hai chiều mới thông suốt. Nếu chỉ có một mình cô áp bức người khác nhận lấy tình cảm của cô thì rõ là làm khó cho người ta quá, như vậy, nó còn làm hại đến sự nghiệp và hôn nhân của Tư Trình nữa kìa.

— Thưa bác, không phải vậy, không phải vậy đâu, sự tình không phải như bác đã nghĩ.

Minh Quân rất bối rối, cô muốn nói điều gì đó, nhưng lưỡi như đông cứng lại.

— Cô Tái, cô là người đại nhân đại lượng, xin hãy làm việc tốt, hãy buông Tư Trình của tôi ra.

Vậy là rõ, bà Tả quyết định loại cô ra.

Ngày nay, mỗi lần Minh Quân nhớ lại là cô gượng cười, tình tiết và từng lời từng lời cứ hiện rõ mồn một, những lời nói không đâu kia, rốt lại là sự thực.

— Cô Tái, nói thực, người thanh niên có bản lĩnh cũng cần phải có cơ duyên thì mới thi thố được tài năng. Nếu không, tài cán ấy đành phải mai một. Trước mắt Tư Trình đang gặp cơ hội lớn, đó là duyên là phận, nó quen biết cô gái họ Tạ, cả hai rất hợp nhau. Tạ gia là chủ một xí nghiệp lớn, nó có dịp phát triển tài năng, nếu vì vấn đề tình cảm của cô mà làm ảnh hưởng đến hôn nhân, sự nghiệp thì thật là oang uổng quá. Vậy cô còn đeo đuổi theo nó làm gì?

Nói không sợ cô Tái cười, chứ tôi cũng là người đàn bà bị bỏ rơi. Khi cha của Tư Trình chẳng cần đến mẹ con tôi, tôi cũng đã khóc lóc, muốn ông ta trở lại với tôi. Nhưng tôi cũng đã một mình chống đỡ cho đến ngày nay. Tôi phải nói để các cô biết mà liệu lấy.

Minh Quân một tay vịn tường, một tay vịn cầu thang bước từng nấc xuống nhà.

Bước đi từng bậc thang, từng bậc thang, cô chỉ có một kỳ vọng.

Kỳ vọng ấy thật nhỏ nhoi, thật mơ hồ, nhưng nó nghiêm trọng, rõ ràng, thậm chí nó có thể biến thành mạnh mẽ, dữ dội.

Trước kia cô đã bước sai lầm, nay nếu bước đi không chuẩn tất sẽ ngã xuống chân thang, đứa bé trong bụng không giữ được, mệnh hệ của cô chắc cũng đứt đoạn

4. Chương 4

Bước đi đúng rồi.

Đúng đây, bước đúng đây.

Tất cả đều tốt đẹp!

Điều gì cũng phải giải quyết được mà!

Đi đến bậc cuối cùng, đột nhiên Minh Quân ngồi bệt xuống và khóc nức nở, nước mắt tuôn tràn, cô đâm ra lo sợ cho những ngày sắp tới.

Vấn đề hiện thực là cái ăn, cái mặc, chỗ ở.

Trước mắt cô, cần phải có tiền để tự nuôi sống mình.

Khi Minh Quân ra khỏi nhà đi, đến chỗ ở mới, mỗi tháng Tư Trình đều cấp cho cô một khoản tiền chi dùng.

Lúc đó, cô đang tập sự hành chánh tại hãng hàng Phát, lương tháng không quá bốn ngàn nguyên. Mẹ của bạn học Từ Ngọc Viên không phải là người khó tính, họ để cô ở một phòng cuối nhà, giá thật rẻ. Nhưng mỗi ngày phải cần ăn uống, quần áo - phải có thu vào mới xuất ra được.

Nay không còn Tư Trình giúp đỡ, khó khăn đã bày ra đây, nghĩ đến nửa năm sau, khi sinh con, khó khăn càng gấp bội. Trên đời, dịp may ít đến còn tai hoạ luôn rình mò.

Minh Quân đến sở làm, cô bắt đầu nhận ra áp lực của mọi người.

Hãng Hàng Phát là công ty xuất nhập khẩu rất quy mô, họ chuyển vận hàng hoá đến các nước Âu Mỹ, cho nên từ chủ cả đến các bề tôi đều có tư tưởng, hành vi, ăn diện, tác phong đều rất bảo thủ.

Thực ra thì chẳng có ai thẳng thắn phê bình, Minh Quân, nhưng cấp trên và đồng nghiệp luôn nhìn cô xa lạ, quái dị, khinh miệt, ngoại trừ chuyện trò công việc thì họ đều xa lánh cô.

Chẳng hạn lần nọ, công ty có cuộc họp liên tịch, thư ký Trương Chỉ Linh - chủ quản bộ môi, đến bên Minh Quân, bảo:

— Lão Tổng có dặn, nếu cô không có đề xuất gì đặc biệt để thảo luận thì hội nghị liên tịch chiều nay cô khỏi đến, nếu không thì chẳng có ai nghe điện thoại, rất bất tiện.

Minh Quân bực mình, hỏi:

— Tôi sao? Nghe điện thoại không phải là trách nhiệm của bí thư à?

Trong lòng cô khi ấy rất phức tạp, may mà cô ráng kèm chế được mình; trái lại, bà ta không chịu buông tha cô. Thư ký của mẹ ấy nói:

— Chắc là lão Tổng quan tâm đến chị, muốn cho chị nghỉ ngơi đây.

Câu nói châm chích ấy khiến Minh Quân thấy đau nhói.

Vì cuộc sống tất phải nhẫn nhịn.

Chỉ đáng tiếc, thế giới là thế giới áp bức người hiền sợ sệt kẻ ác.

Người ta thích thú nhìn thấy kẻ khác sa cơ đau khổ.

Đến một ngày, việc lại xảy: Minh Quân nhận được điện tín từ Mỹ gửi đến, trên có đóng dấu khẩn, cô vội đến giao Trương Chỉ Linh, dặn bà ta giao gấp cho tổng chủ quản Dương Kỳ Tân.

Văn kiện từ Mỹ cho biết bao bì không thích hợp, phải chỉnh lại màu sắc, cần gửi gấp để kịp lễ Giáng Sinh.

Rốt cục, đến chiều tối, Dương Kỳ Tân mới nhận được điện tín. Ông ta dùng dằng nổi giận tìm Minh Quân, hỏi:

— Cô phụ trách việc này phải không? Tại sao không đưa cho tôi ngay?

— Thưa lão tổng, tôi đã báo với chị Trương. Vả lại, thường ngày các văn kiện khẩn đều giao cho thư ký xử lý.

Trương Chỉ Linh đứng bên liền phân bua:

— Các đồng nghiệp khi đưa văn kiện cho tôi đều có báo để tôi biết, nhưng tôi không nghe cô nói gì cả.

Lời nói như lửa đổ thêm dầu.

Dương Kỳ Tân hết sức tức tối:

— Ai làm ở đây cũng đều biết, thư ký của tôi mỗi ngày hai lần sáng chiều đều đưa văn kiện đến bàn tôi, nếu có chuyện khẩn thì báo ngay.- Ông ta cầm điện tín trên tay - Người ta báo màu sắc” bao bì không đúng, chúng ta phải gấp điều chỉnh lại, chuyện lỡ ra thì ai chịu trách nhiệm đây chứ?

Minh Quân chẳng còn lời bào chữa.

Cô nghĩ kỹ, rõ ràng mình đã đưa bức điện cho Trương chỉ Linh và có báo là phải giao gấp cho lão Tổng. Nay bà đổ lỗi cho cô - thật. là oan uổng. Hay tại tâm trí mình hồ đồ làm ảnh hưởng đến việc làm.

Kỳ Tân vẫn tiếp tục lớn tiếng quở trách:

— Đời bây giờ thật khó nói, thanh niên chỉ biết” sợ thất tình, thất ý mà không biết sợ thất nghiệp, thất” lễ!

Minh Quân tự biết chỉ còn cách xin nghỉ việc mới mong giữ được thể diện của mình.

Ra khỏi hãng Hằng Phát, trở về căn phòng nhỏ, trong phút chốc, Minh Quân chợt đâm ra tỉnh ngộ, sau này làm gì để sống? Cô nằm dài trên giường khóc tức tưởi.

Bàng hoàng vì thất” nghiệp, điều mà Minh Quân không hề nghĩ đến.

Cô chỉ còn đủ tư cách để khóc suốt đêm. Trong căn phòng này, biết bao ngọt ngào và cay đắng đã lần lượt hiện diện. Từ rày về sau, cô phải tự mình chống đỡ, phải cần có cái ăn cái uống để nuôi dưỡng đứa con trong bụng.

Minh Quân mệt mỏi rũ rời thân thể, cô đi vào phố.

Ánh mặt trời, như tuổi của cô - đang trưởng thành.

Tại sao dễ dàng buông xuôi chứ? Cô cắn chặt răng, quyết định chịu đựng.

Bước đầu chịu đựng là gắng sức để ăn, cô đến một cửa hàng ăn hai bát cháo.

Cô đến ngân hàng kiểm tra lại tiền, thấy còn hơn sáu ngày nguyên.

Số tiền ấy đủ sống độ hai tháng. Tất” nhiên, phải tiếp làm ra tiền trước khi số tiền đó cạn kiệt.

Cô mua tờ báo, đọc chỗ tìm việc, đoạn viết” hết thư này đến thư khác, gửi đi xin việc các nơi.

Minh Quân cầm xấp thư trên tay đi đến bưu điện, khi nhìn lại, thấy địa chỉ ở ngay khu chính phố xá. Cô nghĩ không nên tiêu phí tiền, vả lại, cô còn có thời gian; thế là đích thân cô mang thư đến các nơi, khỏi phải tốn tiền tem.

Đi hơn một ngày, đỡ tiền tem, đủ sống được một ngày.

Đến tối, trên đường về nhà, Minh Quân mua một hộp cơm, vừa ngồi trên giường ăn, vừa nói với đứa con trong bụng.

— Xin lỗi, mẹ không muốn làm khổ con, chỉ cần hoàn cảnh khá lên là nhất định con sẽ được ăn no, mặc ấm, ở chỗ thích hợp. Nhất định rồi, con yêy, hãy yên tâm đi!

Nhưng, hoàn cảnh ngày một tệ.

Không tìm được việc làm, có một hai nơi đến gặp gỡ, trao đổi, nhưng họ đều từ chối, sau đó dùng người khác, họ không giải thích lý do, nhưng cô biết.

Một thiếu nữ chưa kết” hôn đã làm mẹ, liệu một người như vậy có làm tốt công việc?

Hoặc sẽ gây ảnh hưởng không tốt với các nhân viên khác? Nếu có vì thông cảm lắm mà cho làm việc thì năm ba tháng sau phải nghỉ phép để sinh đẻ, có người chủ nào chịu vậy.

Nhưng, ngày nào Minh Quân cũng đi đến các nơi hỏi xin việc, ròng rã cả tháng trời cũng không đâu chịu nhận.

Cô rất chán nản, mỗi sáng ngủ dậy, lòng buồn bã đến không muốn kéo dài cuộc sống.

Nếu không có đứa bé trong bụng cựa quậy đánh thức, nhắc nhở trách nhiệm của cô thì Minh Quân bỏ ăn, bỏ ngủ, chết quách đi cho rồi.

Khi Tư Trình biết” cô mang thai, anh ta bảo cô phá bỏ đi. Lúc đó Minh Quân ôm chặt lấy bụng quyết” ý giữ lấy. Tư Trình lạnh lùng nói:

— Ngay cả bản thân còn lo liệu không xong, lại còn muốn làm liên lụy đến đời sau, muốn chứng tỏ chính mình, thật chẳng có chút lý trí.

Có thể là Tư Trình đã quả đúng, Minh Quân đã mất” trí nên mới có ngày cùng tận như vậy. Lại đến ngày trả tiền thuê nhà, tiền ngân hàng không còn bao nhiêu, nếu trả mấy trăm cho bá Từ thì tiền còn lại không đủ sống một tháng.

Minh Quân đâm ra sợ hãi.

Chỉ còn cách là cầu cứu cha mẹ ở Canada.

Nhưng, phải giải th”ch thế nào cho phải đây?

Cha mẹ đã bằng lòng để cô tự lập mưu sinh, hưởng hồ chuyện quan hệ với Tư Trình đã khiến bà dì rất” bực mình! Lúc cô dọn đồ đạc ra đi, bà đã nói:

— Không phải là dì chữ rủa, nhưng nếu đi ra ngoài có khổ sở gì thì ráng mà chịu, đừng trở về đây mà khóc lóc van xin. Dì sẽ nói cho cha mẹ cháu biết đấy.

Khi cánh cổng nhà dì khép lại, Minh Quân thấy mình đã hy sinh vì tình yêu, vì lý tưởng chẳng chút gì phải tức tối.

Mỗi lần nhớ lại, cô đều mỉm cười khổ não. Thật là quá ngây thơ!

Minh Quân đi lên phòng khách tìm bác Từ, lại gặp Từ Ngọc Viên.

Tên Ngọc Viên thực đúng như người, cô ta đầy đặn, tròn tịa, khuôn mặt tròn, tướng người đôn hậu, hiền lành.

– Minh Quân, thế nào? Tìm được việc làm chưa?

Minh Quân lắc đầu, cô lấy trong xách ra năm trăm nguyên, giao cho cô bạn học..

– Nhờ đưa hộ cho bác, đây là tiền nhà.

Ngọc Viên nhận lấy tiền. Cô nhìn Minh Quân chăm chú, đoạn cúi tiền trả vào xách tay của bạn.

– Sao thế? Minh Quân hỏi.

– Bởi vì cậu đã trả rồi.

– Khi nào?

– Cậu đã trả cho mẹ mình nguyên năm rồi. Mẹ tôi nói, nếu cậu trả một lần như vậy, mẹ tôi sẽ bớt 10 phần trăm. Minh Quân, tôi xin lỗi vì không hỏi ý kiến của cậu, tôi đã đồng ý đề nghị của mẹ, và tôi đã lo liệu xong cho cậu, bất quá, tôi bớt chi tiêu lại là được.

Đôi mắt Minh Quân nóng bừng lên, nước mắt không ngăn được.

– Đừng như thế chứ! - Ngọc Viên đưa tay sờ bụng Minh Quân - Cháu của tôi phải lớn lên trong không khí không lo lắng, buồn bã, phải dưỡng thai cho thật cẩn thận. Thế kỷ này không còn lưu hành tính cách ưu uất, đau buồn, cậu nhớ lấy.

Minh Quân lau lệ, vừa gât. đầu, nói:

– Tôi định cùng đường quá thì trở lại dì tôi nhờ giúp đỡ.

– Đừng ngốc như thế, liệu có được không chứ?

Mắt nhoà lệ, đột nhiên cô chăm chú nhìn người bạn cũ thời trung học..

Từ Ngọc Viên không phải là một học sinh xuất” sắc, cô hiền hậu, có duyên với Minh Quân, cho nên sau khi Minh Quân theo cha mẹ sang Canada, cả hai vẫn thư từ qua lại. Tình cảm giữa cả hai nhân đó mà thêm gần bó, gần gũi. Nói cho cùng, khi Minh Quân học. ở Vancouver, không có bạn thân người Trung Quốc.

Lúc Minh Quân được học bổng vào đại học Columbia thì Ngọc. Viên đã đi làm việc rồi.

Trong thư gửi Minh Quân, Ngọc Viên viết:

Con đường nào cũng tới La Mã, hướng hồ, trong lòng mình chính là La Mã rồi, điều kiện cũng chẳng lấy gì làm cao sang. Cho nên, đứng bán hàng ở một cửa hàng trang phục nho nhỏ, mình cũng thấy vừa lòng. Chị chủ của mình là chị Quân, một người đàn bà có tính tự lập, rất khoáng đạt

5. Chương 5

Ngọc Viên khẽ thở dài, cô nắm tay bạn đến ngồi trên chiếc ghế mây, sau đó nói:

– Ngựa chết trên đường đi. Ý của tôi là định nói sớm cho cậu hay, nhưng lại sợ làm tổn thương lòng tự tôn của cậu.

Ồi! Minh Quân nghĩ, nếu như nói làm tổn thương thì có chuyện gì nặng nề cho bằng Từ Trình ruồng rẫy cô? Chẳng còn một phương cách nào. Đối phương chỉ nhẹ nhàng bảo ; -”Anh không cần em nữa! ”, ”anh không thể yêu em ”, ”anh muốn kết hôn! ”, ”đừng tìm anh nữa!”. Và lòng tự tôn của Minh Quân như từ chín tầng mây rơi tòm xuống đất, nó đã vỡ tan tành vụn vụn.

Minh Quân thở dài, siết chặt tay bạn, nói:

– Đã đến nước này, chúng ta còn kiêng dè gì nữa? Nếu không, tôi đâu có dám nhận ân huệ của cậu.

Câu nói thật hiệu nghiệm.Ngọc. Viên kéo ghế đến bên Minh Quân:

– Minh Quân, trái tim cậu đang rỉ máu, không cách nào ngăn được, điều đó tôi biết, nhưng nếu cậu cứ để yên như thế thì cậu sẽ kiệt sức mà chết, phải lập tức nghĩ cách mới mới được, cậu không hoạt động, không ăn, không mặc, tức đứa bé cũng chịu như vậy, thế thì làm sao nuôi dưỡng nó?

– Ngày nào tôi cũng đi chỗ này chỗ nọ kiếm việc làm, nhưng không đâu chịu nhận, cũng khổ lắm, nhưng tôi vẫn phải đi làm, tôi không sợ khổ. Thật. đấy, hãy tin tôi.

Ngọc Viên vỗ vỗ tay Minh Quân, nói:

– Đương nhiên là tôi tin. Nhưng các văn phòng không chịu nhận thì mình sang chỗ khác.

Ngọc Viên đứng một lúc, tiếp:

– Chẳng hạn một công việc tầm thường, có thể là nó không hợp với người có bằng đại học.

Ngọc Viên chưa nói hết lời, Minh Quân đã hiểu ý, liền nói:

– Chuyện gì tôi cũng muốn làm, có điều không biết ở đâu cần đây chứ? Ngọc Viên, trời cao đâu có ấn định người đại học là thông minh, trí tuệ hơn người ở cấp trung học biết phần đầu vươn lên, điều đó tôi rất tin.

Ngọc Viên chưa nói hết lời, Minh Quân đã hiểu ý, liền nói:

– Chuyện gì tôi cũng muốn làm, có điều không biết ở đâu cần đây chứ? Ngọc Viên, trời cao đâu có ấn định người đại học là thông minh, trí tuệ hơn người ở cấp trung học biết phần đầu vươn lên, điều đó tôi rất tin.

Ngọc Viên vui vẻ, nói:

– Cậu nói vậy tôi mới dám đề nghị. Tôi quản lý một cửa hàng nhỏ, vừa thiếu một người. Đừng xem thường cửa hàng mua bán y phục Hương Cảng của chúng tôi, cũng đông khách lắm đấy. Chị Quần là người làm ăn giỏi. Các kiểu y phục dành cho cấp trung lưu và bình dân ngày càng thịnh hành. Tôi làm cho chị ấy mấy năm, được thăng chức quản lý cửa hàng. Ngọc Viên cười to lên - Trong tay quản lý chỉ có một người phụ việc. Người phụ việc của tôi đã nghỉ, nếu cậu chịu nhận nhện để sống thì tôi chắc chị Quần sẽ đồng ý.

Ngọc Viên suy đoán rất chính xác, khi Ngọc Viên đưa Minh Quân đến gặp chị Quần, chị không hiềm gì Minh Quân, trái lại còn bảo Ngọc Viên:

– Đừng để Minh Quân khổ quá. Một hai tháng sau, sáng sớm đi lấy hàng, em bảo tài xế theo giúp, để Minh Quân trông cửa hàng.

Lời nói thật ấm lòng người. Sau đó đi làm, tiếp xúc với công việc. Minh Quân mới biết, cửa hàng mở cửa rất sớm, vừa mở cửa đã có khách chen vào chọn hàng.

Minh Quân cũng đi theo Ngọc Viên đến xưởng may vài lần, cô có dịp mở mang thêm kiến thức Hàng dệt về cửa hàng, khách đến sớm được tha hồ lựa chọn. Việc buôn bán rất thuận lợi.

Sau đó, Ngọc Viên để Minh Quân trông coi cửa hàng, không đến xưởng may lấy hàng, tránh có điều không hay xảy ra cho người có mang.

Minh Quân không chỉ cảm kích Ngọc Viên, cô cũng thực tình kính trọng chị Quần, bởi vì có được việc làm may mắn, tinh thần cô nhân đó cũng thấy dễ chịu hơn.

Ngày no, đang lúc ăn trưa cùng Ngọc Viên, cô đột nhiên dừng đũa, chăm chú nhìn Ngọc Viên:

– Gì thế? Mệt, ăn không nổi à?

– Không. Tôi chỉ nghĩ, qua phen này tôi thấy dễ chịu lắm.

Ngọc Viên cười:

– Con người ta phải nên vui vẻ mới đúng.

Minh Quân gật đầu, giữa cô và Ngọc Viên chuyện gì cũng bàn nhau, chỉ mong sau này sinh con được xinh đẹp và có tính cách tích cực như Ngọc Viên là tốt quá.

Từ Ngọc Viên là người đầu tiên nhìn thấy Tả Gia Huy ra đời.

Cô ngồi cạnh Minh Quân hào hứng hỏi:

– Phòng ngoài tôi đã thấy đứa bé rồi. Trời ơi cậu đoán xem nó giống ai?

Câu nói vô tình ấy đã gợi lại mối hận trong cô.

Đứa bé giống ai? Chắc chắn là giống Tư Trình rồi.

Ngọc Viên nói:

— Thật khó tưởng tượng, khó giải thích, tại sao đứa bé lại giống tôi chứ? Minh Quân, tôi chắc chắn như thế, không có ý gì làm cậu khó chịu đâu. Cậu nhìn kỹ đứa bé sẽ thấy, mặt nó như trắng tròn, mày rậm, mắt tròn xoe, sống mũi cao, môi đỏ hồng lên, khi môi nó cử động, trông rất đặc biệt.

Minh Quân nghe Ngọc Viên tả đứa bé, cô cũng phải bật cười. Người bạn này vốn có lòng chân thành, lời nói của nàng khiến cho người xúc động; Minh Quân thấy rất an ủi.

Bất luận thế nào, đứa bé cũng được bạn bè cô thương yêu cô, giúp đỡ.

Ngọc Viên đưa cho mẹ vài trăm, nói:

— Minh Quân nhờ mẹ nấu cho vài món ăn bổ dưỡng. Con không lấy tiền, bạn ấy không chịu, nói làm phiền mẹ nhiều quá, không thể để mẹ tốn tiền thêm nữa!

Bà Từ cất tiền vào túi nói:

— Con với Minh Quân như là chị em, tính toán làm gì? Mẹ đảm bảo, mẹ lấy mấy trăm này đây, nhưng mẹ sẽ nấu nướng các thức bổ dưỡng phải hơn nghìn nguyên kia! Đó gọi là con gnoan mẹ hiền. Ngọc Viên, mẹ của con đâu phải là người ham chút lợi nhỏ đâu chứ.

Ngọc Viên ôm vai mẹ:

— Ai nói mẹ th[^]? Đối với ai, con cũng nói mẹ rất hợp tình hợp lý. Minh Quân rất tôn trọng mẹ, cũng nhìn nhận đúng như vậy.

Gia Huy được bà Từ quan tâm chăm sóc, tiền lương Minh Quân giao hết” cho bà, cô cũng thấy yên lòng.

Nhưng vào một chiều, cửa hàng vắng khách, Ngọc Viên tự pha cho mình ly cà phê, cô vừa nói với Minh Quân:

— Mấy hôm trước, chị Quân có nhắc đến cậu đấy.

Minh Quân đang mở hộp xếp đồ vào, những bộ đồ nhàn quá thì để sang chờ là lại. Nghe Ngọc Viên nói, cô liền vội hỏi.

— Ý kiến chị ấy thế nào?

Ngọc Viên bật cười:

— Bệnh thần kinh sao? Cậu nhạy cảm quá đấy.

Minh Quân nói:

— Đúng đấy, nhưng, tôi cần có việc làm, rất” cần.

Ngọc Viên đẩy ly cà phê qua bạn, bảo:

— Vâng, thưa quản lý! - Minh Quân ôn tồn nói và mỉm cười, như thể Ngọc Viên là người thân duy nhất trên đời vậy.

— Minh Quân, thực ra mình không đủ tư cách làm cấp trên của cậu.

Minh Quân giật mình, cô chỉ có ý muốn đùa cho vui chứ tuyệt không có ý gì.

Cô nghĩ, ngoại trừ đứa con là mệnh hệ của cô, công không thể để mất Ngọc Viên được.

Trải qua những ngày đau khổ, chỉ một mình cô ta là giúp đỡ mình.

— Ngọc Viên, tôi chỉ nói đùa thôi, chẳng có ý gì khác đâu.

Ngọc Viên lại cười, nói:

— Cậu chẳng có ý gì, tôi cũng thừa biết. Nói thực, Minh Quân, cậu không thể cứ nhẫn nhịn ở đây mãi được.

Minh Quân hết hồn, cô đặt vội ly cà phê xuống, hỏi:

– Chị Quần nói thế sao?

– Đúng đấy.

– Cậu bình tĩnh đi, chị ấy có ý tốt.

Bất cứ người chủ nào muốn thay đổi người làm, đều không thể gọi là có ác ý.

Minh Quân nhớ đến một thời đi rong tìm việc làm, cô đâm ra lạnh run cả người.

– Chị Quần rất khen ngợi cậu. Tháng rồi, chúng ta họp nhau, bàn về cách tiếp khách hàng cho có hiệu quả, cậu đã đề nghị mỗi gian hàng trong thương trường nên tăng cường người phục vụ may mặc quần áo. Không ngờ, ý kiến thực hiện rất thành công, ngoài dự liệu của chị Quần.

Ngọc Viên nói:

– Chị Quần rất tôn trọng ý tưởng của cậu, chị ấy nói người có học khi làm việc thường nêu nhiều ý kiến hay, một nhân tài như cậu, nếu cứ giữ ở cửa hàng mãi thì phí quá.

Minh Quân vội hỏi:

– Chị Quần không muốn tôi làm ở đây sao?

Đối với thất nghiệp, cô rất sợ hãi. Từng mang đứa con trong bụng đi hết ngày này đến ngày khác tìm việc làm, tình cảnh khổ sở xót xa ấy khiến cho Minh Quân đi giữa chốn đông người mà như đang lạc lõng chốn hoang vu rừng núi; nếu không phải nắng mặt trời nung đến rát da thì gió, mưa cũng làm cô đau buốt.

Cô không thể quay trở lại con đường cũ khủng khiếp ấy. Một lần bị rấn cần, ba năm còn sợ đoạn dây thừng.

Ngọc Viên vỗ vào tay bạn:

– Đừng lo sợ! Chị Quần chỉ muốn giới thiệu cậu với một công ty lớn mà thôi. Nhìn cậu kia, sợ hãi quá rồi!

– Sao lại thế? Ngọc Viên?

– Hoàn cảnh giúp con người mau chóng trưởng thành, hoặc nó khiến người ta đâm ra uỷ mị, suy sụp. Minh Quân, nếu cứ ở lại cửa hàng nhỏ nhỏ này thì cậu không phát huy tài năng được, vậy hễ có cơ hội thì cứ đi đi.

– Còn cậu thì sao, cậu yên phận à?

Ngọc Viên cười lớn lên, nói:

– Tôi ư? Tôi làm sao giống cậu?

– Tại sao lại không?

– Lại đây, theo tôi lại đây!

Ngọc Viên kéo Minh Quân đến trước gương.

– Cậu nhìn kỹ tôi với cậu em, tất sẽ biết - Ngọc Viên đứng sát bên Minh Quân, nói tiếp - Thấy chưa, đây là Ngọc Viên, người đúng với tên, châu tròn ngọc sáng, thân tài thấp bé, người đầy đặn, mặt tròn tròn, mắt tai mũi miệng rất bình thường. Nhưng, cậu hãy nhìn kỹ cậu xem!

Trong gương, Minh Quân cao lớn hơn, thân hình cân đối, mày cong, mắt sáng, mũi cao, miệng nhỏ, da mặt trắng hồng, không cần phải son phấn trang điểm - một cô gái đẹp thực sự.

Ngọc Viên nói:

– Nếu có người lạ đến đây, hỏi giữa hai chúng ta, ai là gái một con thì nhất định là họ nói tôi rồi, không phải cậu đâu!

Minh Quân thấy cay cay mắt, cúi đầu xuống, cô không dám nhìn lại mình:

— Ngọc Viên, đừng nói vậy. Cậu rất đẹp, rất dễ thương.

Minh Quân nói xong, nhin không được, nước mắt chảy dài.

Ngọc Viên nắm chặt vai cô, nói:

— Minh Quân, tôi nhận thấy sự thực là vậy đấy. Nếu như tôi thực sự đẹp, thực sự dễ thương

đúng như lời cậu khen, ấy là vì tôi biết chỗ hay chỗ dở của mình. Tôi không ưa cao ngai viễn vông, cũng như không ca ngợi chí khí của người mà làm giảm uy phong của mình, tôi chỉ thuận theo điều kiện thiên bẩm và học lực để sống đúng thực tế.

Ngọc Viên kéo Minh Quân về chỗ ngồi:

— Minh Quân, tôi hy vọng cậu không vì những ngày khổ đau mà đâm ra chán nản, thất vọng, đừng xem thường những gì mình có. Những thứ như dung mạo, phẩm tính, phong thái thiên bẩm của cậu, cùng với điều kiện học thức, giáo dục, thấy đều không nên tự bỏ đi được. Nếu tôi có điều kiện như cậu, tôi đã không ngồi ở cái cửa hàng nho nhỏ này.

Minh quân ngạc nhiên nhìn cô bạn học, trong phút chốc, cô như nhìn thấy ánh sáng tràn ngập căn phòng, lòng cảm động vô cùng.

— Chị Quân có người bà con là bác Hoàng, chủ quản bộ nhân sự trong tập đoàn Kiểng Hoàng. Gần đây nhân nói về tìm người làm khó khăn, bác Hoàng tiếc lộ, họ đang thiếu một vị trí cấp chủ nhiệm, chị Quân liền nghĩ đến cậu.

— Tôi? Làm sao tôi có tư cách đó chứ?

Ngọc Viên vỗ đùi, đồng dục nói:

— Tư cách có thể sáng tác ra đấy. Chị Quân làm chủ 5 cửa hàng trang phục, chị ấy bảo cậu là quản lý kinh doanh. Hãy làm đầu gà hơn là chị cảnh đuôi trâu - Không tốt hơn sao! Vả lại, chúng ta có nội tuyểnm chỉ cần có người nói giúp là được!

— Có thể vậy sao?

— Sao lại không chứ?

— Vậy chẳng khác dối người rồi!

— Cầm tiền của người mà không làm việc mới là gian dối. Cậu hãy đến đó dốc sức làm việc mới biết được.

Minh Quân đi đến trước chị Quân cảm tạ, chị nói:

— Đừng khách sáo quá, sống trong đời, đàn bà ‘không giúp đàn bà thì còn ai giúp chúng ta đây? Nếu cứ ở mãi cái công ty tí tẹo này thì phí cả tuổi xuân và bản lĩnh của cô, tôi thấy thẹn lắm. Làm người đừng nên tham quá, tôi đã có Ngọc Viên là may mắn lắm rồi, cô hãy ra ngoài tìm vận may. Ít ra, qua vài năm, cô sẽ thấy khá hơn.

Điều đó đúng, Gia Huy đang lớn, cần phải chi dụng nhiều. Ngày nay, gửi con vào nhà trẻ thật đắt đỏ, chi phí tiêu tốn đến phát khiếp.

Nói chung, phải đề phòng trước, không thể để nước tới chân mới nhảy.

Minh Quân phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội.

Quả là ánh sáng ở cuối con đường.

Qua cuộc khảo nghiệm, Minh Quân được gia nhập tập đoàn Kiến Hoàng. Triều đại hưng thịnh nhờ bề tôi dưới chân thiên tử. Trải bao nhiêu năn cần cù khổ cực, hết ngày đến đêm, tận tâm tận sức, chần thiết đến tóc bạc da nhăn mới có được kết quả như ngày hôm nay.

Một hai năm nay, Minh Quân có thói quen tránh soi gương, cô sợ nhìn thấy mình tiều tụy, sợ nhớ đến dung nhan xưa, sợ đối diện với net” sâu trên mặt. Trước mọi người cô ngẩng đầu đi thẳng, ở phía sau họ cô cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Đương nhiên, đó là một bước tiến dài.

Mỗi lần nhớ đến dạ chứa bụng mang phải dong duỗi tìm việc nuôi thân, cô lại đâm ra rung lòng sợ hãi.

Ngày nay, đường đường là một phụ nữ thời đại có chức nghiệp, nhưng mỗi lần đi qua con phố đông là lòng cô lại rộn ràng, xót xa.

Những chuyện cũ thê lương nối nhau sống lại cũng vì sáng nay, trong phòng họp, cô gặp lại người xưa, nó cảnh báo cô biết khó tránh một phen thất nghiệp.

Một gã đàn ông phụ bạc, đột nhiên lại trở thành cộng sự, điều đó thật khó xử, khó chịu, nó khiến cho cô đâm ra khổ sở bất an.

Phải làm thế nào?

Nghỉ việc à? Khó, khó quá!

Không nghỉ ư? Càng khó hơn!

Khi Minh Quân cầm tiền trả người bán quần áo, cô thấy tay mình run run lên.

Không chỉ cô bàng hoàng vì không biết mình phải đối phó với hoàn cảnh thế nào, mà ngày nay, để được địa vị quản lý cao cấp trong tập đoàn, Minh quân đã phải bỏ ra biết bao mồ hôi, trí tuệ, học thứ..., chứ không phải nhờ vào lễ vật cúng cho ông này, bà nọ

6. Chương 6

Khi xưa, Tả Tư Trình đã giáng cho cô một đòn trí mạng, cơ hồ đã ta xương nát thịt. Nhưng cô vì đứa bé phải gắng gượng ngoi lên sống sót. Ai ngờ đến hôm nay, con người ấy lại tiếp tục bồi thêm cho cô một chưởng, đứt đoạn cả gan ruột.

Từ khi gia nhập Kiến Hoàng đến nay, ngoại trừ đưa con đi khám bệnh, cô chưa hết bớt xén thời gian công việc.

Đi đến cửa hàng của Kiến Hoàng, Minh Quân chợt cảm thấy đôi chân mình đau buốt, không muốn bước vào. RA đến đầu ngõ, cô tự thấy buồn cho mình, cảm giác như một kẻ bị bỏ rơi, một kẻ nô bộc bị đuổi ra khỏi cửa, chỉ còn biết lặng lẽ bước theo mọi người trên phố.

Đừng quên, Kiến Hoàng là giang sơn của Tạ Thị.

Và thiên kim tiểu thư của Tạ gia đã gả cho cha của chính cốt nhục của cô!

Đây quả là mối quan hệ khiến người ta thấy lo lắng, xấu hổ, đau lòng, không tài nào cất đầu lên nổi.

Minh Quân đi đến khu vườn nhỏ, cạnh trường học của con, cô ngồi chờ Gia Huy tan học.

Cô ngồi trên băng ghế dài, mở tờ báo, xem mục quảng cáo tìm người làm, đọc một lúc, mắt thấy hoa cả lên, chẳng còn để ý đâu là đâu!

Ngồi cùng cô là một cụ già, lưng đã còng, người gầy đét, phải nhờ vào chiếc gậy mới lê được từng bước. Cụ gặm một khúc bánh mì, trông rất "khó khăn, khổ sở". Minh Quân thở dài, cô không biết liệu cuối cùng của đời mình có như vậy?

Không, không thể nào.

Minh Quân khẽ vươn vai. Cô không biết người đó có thể lúc trẻ đã không gắng sức, nên tuổi già phải bị thương như thế; nhưng đó không phải là điều quan trọng. Cái chính là tự mình phải quyết sống sao cho đúng với một con người.

Cô đứng lên, đi đến cửa trường.

Xe đến đón học sinh đã đỗ bên ngoài. Minh Quân đến nói với người tài xế:

– Tôi là mẹ của bé Tả Gia Huy, hôm nay tôi đón cháu. Anh khỏi phải đợi. Tôi sẽ gọi điện bảo người nhà khỏi ra cổng chờ Gia Huy, cảm ơn anh!

Bọn học sinh mặc đồng phục trắng nối đuôi nhau ra khỏi cổng.

Tất cả là khuôn mặt hồn nhiên, vui vẻ, xinh xắn. Nụ cười của chúng như ánh mặt trời rạng rỡ, khiến cho người nhìn thấy phải đắm ra vui vẻ, dễ chịu, hưng phấn, xúc động và mê mẩn!

Trong giây phút, Minh Quân chắc chắn là mình không chút hối hận khi nuôi dưỡng Gia Huy.

Đứa bé đã truyền đạt cho cô một dấu hiệu mãnh liệt ; bất luận cuộc sống có gian khổ thế nào cũng phải kéo dài sinh mệnh.

Gia Huy vừa thấy mẹ, nó chạy ào tới và reo lên:

– Mẹ, mẹ, mẹ đến đón con!

Minh Quân cúi xuống giữ cậu bé, nói:

– Hôm nay mẹ rảnh nửa ngày, mẹ đưa con đi chơi được không?

– Hay quá, hay quá, mẹ thật tốt! - Gia Huy luôn mồm reo lên.

Đứa bé không để cô bế, nó vội vã mở cặp lấy ra tờ giấy vẽ, đưa cho Minh Quân xem.

– Mẹ, mẹ xem đây!

Trên giấy vẽ một người đàn bà mặc âu phục màu xanh nhạt, ngồi bên bàn làm việc, một tay chống cằm, một tay giở xấp giấy tờ, người đàn bà rất nghiêm chỉnh.

Gia Huy cao hứng nói:

– Mẹ, con vẽ đó! Thầy giáo ra đề tài, bảo chúng con vẽ mẹ của mình. Bên dưới hình phải ghi rõ làm nghề gì. Con nghĩ: Mẹ con là người rất mạnh mẽ! Mẹ, mẹ xem - Gia Huy chỉ phần ghi chú bên góc bức tranh.

– Đây, cô cho con 79 điểm! Mẹ, 80 điểm là cao nhất đó! Cuối tuần, cô giáo sẽ đưa lên bích báo ở phòng mỹ thuật, các bạn con khen dữ lắm.

Minh Quân thật hả lòng, cô hôn Gia Huy liền mấy cái.

Đứa con đã nói cô biết là người đàn bà mạnh mẽ thì cô cũng ráng mà làm người mạnh mẽ!

Một phụ nữ mạnh mẽ không chỉ là thành tựu sự nghiệp, mà còn không ngại gian nan, chẳng sợ khổ sở, không nề nguy hiểm.

Một đứa bé vài tuổi đầu kỳ vọng mình như thế thì làm sao để nó thất vọng cho được.

Cô nắm tay đứa bé, hỏi:

– Gia Huy, bức vẽ của con rất dễ thương, con muốn thưởng gì nào?

– Mẹ, đưa con đi ăn Hamburger.

– Buổi trưa con không ăn được sao?

– Ăn được, nhưng hôm nay có giờ thể dục, con thấy đói.

Lúc Gia Huy đã no bụng, nó ra vẻ trưởng thành, nói:

– Con có hai chuyện quan trọng muốn bàn với mẹ.

Minh Quân bật cười:

– Được, con cứ nói xem, chuyện gì nào?

– Đầu là chuyện quan trọng - Gia Huy ngồi ngay ngắn lại, sau đó mới nêu vấn đề - Mẹ, con có mập quá không?

Minh Quân phì cười, cô xoa đầu đứa bé nói:

— Đó là vấn đề sao?

— Hai đứa bạn gái con đang làm ốm lại, bạn ấy bảo bác sĩ yêu cầu. Con thì ăn càng ngày càng nhiều, nên sợ mập.

Minh Quân đâm ra dở khóc dở cười. Đương nhiên, trẻ con sớm trưởng thành, nó muốn có sự thông cảm giữa hai mẹ con - đó là chuyện đáng mừng. Nhưng, đối với con trẻ, nếu nó xem đó là nỗi lo thì chắc chắn phải suy nghĩ.

— Mai mốt mẹ đưa con đi bác sĩ Tạ kiểm tra nhé? Nếu cô ấy phát hiện con có vấn đề về sức khỏe, bác sĩ sẽ chỉ dẫn cho chúng ta. Con đừng lo! Chẳng qua là, Huy Huy, con thấy bụng đói thực sự thì phải ăn, không nên lo sợ gì cả.

Gia Huy gật đầu, tỏ ý hiểu.

Ánh mắt trong vắt của nó tựa như cả một bầu trời xanh, lại cũng giống như một màu biển biếc, dễ khiến cho người nhớ đến cha đứa bé.

Cách biệt bao năm trời mới gặp lại, vẫn cái cười, lời nói, dáng vẻ, đôi mắt, thấy đều không thay đổi.

— Mẹ! Gia Huy gọi to lên, Minh Quân giật mình tỉnh ngộ.

— Đúng đấy, Huy Huy, con còn việc thứ hai nữa, nói mẹ nghe xem?

Gia Huy đâm ra do dự, nó như muốn nói nhưng dừng lại:

— Chuyện gì vậy? Huy Huy, có chuyện gì cứ nói thẳng cho mẹ nghe xem, con phải biết là mẹ có trách nhiệm giải quyết mọi chuyện cho con.

— Nhưng nếu như mẹ không biết được thì sao? Vậy con khỏi nói với mẹ!

— Đương nhiên là được. Huy Huy, mẹ là người lớn, người lớn có nhiều cách giải quyết hơn trẻ con, nếu con cứ để mãi mối lo trong lòng thì con sẽ không tập trung tinh thần học hành được, thậm chí nó còn ảnh hưởng đến sức khỏe, thế thì mẹ càng lo lắng hơn.

Gia Huy gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Nó nói:

— Mẹ, nói con nghe, rốt cuộc ba là người thế nào? Nếu mẹ không có ảnh của ba thì ít ra mẹ cũng hình dung được ông ấy, để con có chút ấn tượng.

Minh Quân giật mình, trong phút chốc” cô nhìn sững đứa bé. Tại sao Gia Huy lại nói ra lời ấy? Nhất” là mới sáng nay mình vừa gặp anh ta.

— Tại sao con muốn biết? Huy Huy, trước giờ ba con đâu có ở cạnh chúng ta, chúng ta vẫn sống và sống rất” tốt, vậy sao phải nhắc đến ông ấy?

— Nhưng - Gia Huy tỏ vẻ hiểu thuận - Thầy giáo nói tuần sao mỗi học sinh phải tự vẽ ba của mình, con chẳng biết hình dạng ba thế nào, cũng chẳng biết ba làm gì? Vậy làm sao con vẽ?

Minh Quân cố gắng kềm chế nước mắt. Vậy là cuộc tao ngộ buồn bã kia không dừng lại.

Gia Huy là một học sinh giỏi, việc học không làm bận tâm phụ huynh và thầy giáo. Có một lần, giờ tập làm văn, thầy giáo ra đề: Hãy tả ba của em, Gia Huy liền cắn bút, suy nghĩ, đột nhiên nó bật khóc. Đó là trước kia.

Kết” quả, thầy giáo phải đến an ủi nó, bảo cậu bé tả thầy giáo của mình, nó mới nín khóc. Sau chuyện đó, ban chủ nhiệm gặp phụ huynh, kể lại việc cho Minh Quân nghe. Thầy giáo nói:

— Gia Huy là cậu bé thông minh, nhạy cảm cô hãy chăm sóc tốt cho cháu. Những đứa bé như thế, sau này tất” làm nên nghiệp lớn.

Minh Quân nhớ lấy lời đó.

Cậu bé không kể lại sự việc cho mẹ nghe, có thể thấy là nó khác hẳn những trẻ khác, cứ một mình chịu khó giải quyết, không muốn gây thêm phiền phức cho mẹ.

Nhưng ngày nay thì khác, Gia Huy đã lớn hơn một tuổi, nó biết không được khóc oà giữa lớp, cho nên nó mới đề nghị mẹ giúp.

Minh Quân nhìn con một lúc, mới chậm rãi nói:

– Huy Huy, con lớn lên sẽ rất giống ba.

– Vậy, ông ấy là người đàn ông đẹp?

Gia Huy nhìn mẹ đã chịu nói về cha, lòng cậu bé đâm ra cao hứng vô cùng.

– Đúng đấy, ông ấy là người đàn ông đẹp.

Dàn ông đẹp, đàn bà đẹp, con cái đẹp, nếu cùng ở một nơi thì hẳn là một gia đình tốt đẹp, hạnh phúc, thiếu đi một thì không thể.

Minh Quân xoa đầu đứa bé, cô có nhiều nỗi khổ không thể nói ra được. Cô muốn đến một lúc nào đó sẽ tìm cách giải thích cho con mình.

– Ba làm nghề gì hở mẹ? - Gia Huy không buông tha mẹ, nó tiếp tục hỏi.

Minh Quân gương cười, cô ậm ừ một lúc mới nói:

– Ba làm công tác chung với mẹ. Nhưng ông ấy làm chức lớn lắm, làm giám đốc công ty đấy.

– Sao gọi là giám đốc?

– Mỗi công ty đều có ban giám đốc, thành viên đứng đầu trong ban gọi là giám đốc, tức là ông chủ, là người cai quản các viên chức và công việc kinh doanh.

Gia Huy ngẩn người ra yên lặng suy nghĩ.

– Huy Huy, con nghĩ gì thế?

– Con không viết vẽ hình ba, không biết khi làm việc, bộ dạng ba thế nào?

Minh Quân khẽ thở dài, nuôi con không khó, dạy con mới thực là khó khăn - Lời ấy chính xác vô cùng.

– Huy Huy, giám đốc là ông chủ, ông ấy thường ở trong căn phòng rất lớn, khi hội họp, ông ấy ngồi ở đầu bàn, hai bên là các viên chức cung kính nghe ông ta phát biểu ý kiến.

Gia Huy buông xuôi tay, mặt rạn rỗ, cao hứng hỏi:

– Nói vậy, ba rất oai phong hả mẹ?

– Ừ, Minh Quân đáp.

– Ông ấy không muốn gặp chúng ta sao? Hay chúng ta không muốn gặp ông ấy?

– Đều như nhau thôi, Huy Huy, chúng ta không thể nào gặp được, đó là sự thật không thể thay đổi.- Nói những lời đó, cô cảm thấy tim mình đau nhói.- Được rồi, không nói tới ba nữa, nếu không con làm mẹ mất vui. - Minh Quân không muốn nghĩ ngợi nhiều, cô ôn tồn dặn bảo con.

– Cho con hỏi một vấn đề nữa, con sẽ không nhắc tới ba, được không?

Minh Quân gật đầu.

– Có phải mẹ không thích ba, mẹ từng ghét ông ấy, phải không?

Phải trả lời thế nào đây?

Trẻ con làm sao biết yêu một người và ghét một người nhiều khi không phân biệt được.

Trong vài giờ bầu bạn với Gia Huy, tinh thần Minh Quân thấy dễ chịu hơn. Nó nắm tay cô, hơi ẩm bàn tay nhỏ nhắn ấy như lan đến tận tim gan, và cảm giác dựa dẫm an toàn ấy khiến Minh Quân thấy không còn cô đơn cô độc cô khổ, một sự cảm nhận hết sức dễ chịu, thư thái.

Nên vui hay không vui? Một người mẹ trẻ tuổi, khi đã tận tâm tận lực nuôi dưỡng đứa con được vài tuổi thì trong lòng ắt cảm nghĩ nuôi con trẻ để phòng bị tuổi già rồi.

Minh Quân đưa con đi ăn tối xong mới về nhà.

Về đến nhà, Gia Huy đã mau chóng mở sách ra học.

Minh Quân thấy rất an ủi, đứa bé này mai sau lớn lên chắc chắn có nhiều triển vọng.

Cô nói với Gia Huy:

— Huy Huy, mẹ đưa con sang nhà má Hoàng học bài được không?

— Vâng. - Gia Huy gật đầu. - Mẹ vào phố mua đồ à?

Minh Quân có thói quen, buổi tối có cần đi ra ngoài, cô đều gọi Gia Huy sang nhà má Hoàng bên cạnh trông nom hộ. Má Hoàng có đứa con gái, lớn hơn Gia Huy một tuổi, cùng học chung trường, đó là người bạn tốt.

Bé gái tên Hoàng Tiểu Lan, rất ngoan, Minh Quân thích con bé, thường bảo Gia Huy sang chơi với bạn, gặp bài học khó, có thể nhờ Tiểu Lan chỉ giúp - nó học hơn Gia Huy một lớp.

Có lần, Minh Quân hỏi con:

— Tiểu Lan thích chơi với con, con có thích bạn ấy không?

Gia Huy chột đồ bưng cả mặt, nói:

— Bạn ấy gần quá, con không thích!

Minh Quân không nhịn được cười.

Gia Huy là đứa bé khó biết được lý được tình, nó thầm mong vắng mẹ để có giây phút thoải mái chơi đùa, cho nên mỗi lần nghe mẹ nói gọi sang nhà má Hoàng, nó chẳng chút phàn nàn, trái lại còn thấy vui là khác. Bản tính trẻ con là xấu hay tốt, có thể thấy ngay từ lúc bé.

Sau khi gửi xong Gia Huy, Minh Quân đến khu thương mại Đồng La Loan thăm Ngọc Viên.

Ngọc Viên vẫn là cánh tay đắc lực của chị Quần. Sau khi thuê được địa điểm ngay khu phố trù phú này, chị Quần điều Ngọc Viên đến quản lý cửa hàng, phụ việc Ngọc Viên còn có ba cô nhân viên bán hàng khác.

Ngọc Viên đang mời một bà khách thử trang phục mới thì nhìn thấy Minh Quân, cô ngừng vui mừng reo lên:

— Sao không gọi điện báo trước?

— Eo ơi, muốn gặp cậu phải báo trước sao?- Minh Quân cười hỏi.

— Ý tôi không phải vậy, chỉ là...

— Giải thích gì nữa, cậu bạn, tôi ngồi đây chờ, đợi cậu đẹp hàng, chúng ta đi uống cà phê.

Sau bữa ăn, khu thương mại Đồng La Loan rực rỡ ánh đèn, người đi lại mua sắm tấp nập, như thể ở đây không có người nghèo khó, mà toàn là hạng sang giàu xài tiền như nước. Điều đó không phải là không hay! Hiện tượng phồn vinh rất" đối hấp dẫn mọi người, có điều liệu tình cảnh ấy có vĩnh hằng bất biến?

Cửa hàng trong phức nho nhỏ của Ngọc Viên cũng khá đông người. Tâm lý khách hàng cũng lạ, thấy đông người nao nhiệt. là chen vào đưa nhau chọn lựa, chẳng ai chịu kém ai.

Minh Quân ngồi ở góc nhà, thấy rảnh cô cũng tham gia chào đón khách.

Đến 10 giờ, người đi lại thưa dần, khu thương mại bắt đầu dọn hàng, đóng cửa.

Ngọc Viên đến vỗ vai Minh Quân:

— Phiên cậu đến đây, một viên chức cao cấp tập đoàn lại làm cô bán hàng cho bọn này, nàng tiên hoá ra người đến cửa hàng là quý rồi, vậy mà còn ra tay chiêu dụ khách.

Ngọc Viên nói năng tự nhiên, pha chút hài hước, các đồng nghiệp lại phụ họa và cười phá lên. Minh Quân đâm ra rât” lúng túng, chẳng biết đối đáp thế nào

7. Chương 7

Minh Quân là cô gái hay thẹn thùng; gương mặt cô đỏ bừng lên, trông càng xinh đẹp.

— Được rồi, được rồi, không nói đùa nữa, dọn hàng, chúng ta đi ăn tối.

Có mấy lần Minh Quân đến thăm Ngọc. Viên cũng từng nói:

— Các đồng sự nói cậu đã lên ngôi, không đến nữa đâu!

Minh Quân bật cười:

— Uống nước nhớ nguồn, sao lại không đến chứ?

— Thật đáng khâm phục.

Nhưng, tối nay, khi Ngọc Viên đề nghị đi ăn tối thì phát hiện mặt Minh Quân không vui, cô biết bạn mình chắc có chuyện muốn bàn.

Ngọc Viên hiểu ý, cô liền bảo các đồng sự:

— Tôi quên mất, sớm mai phải tổng kết hoá đơn nộp về cửa hàng chính của chị Quân, các cậu giúp tôi rà soát al.i, tôi sẽ mang thức ăn về đây.

Khi cả hai ngồi trong một phòng lạnh - gần cửa hàng, gọi thức uống xong, Ngọc Viên đi ngay vào đề, hỏi:

— Tìm tôi có chuyện à?

Câu hỏi thật đơn giản, nhưng nước mắt Minh Quân đã chảy xuống.

— Chuyện gì thế? Gia Huy có chuyện à? - Ngọc Viên hỏi, cô biết hiện giờ, đứa con là tất cả đối với Minh Quân.

Minh Quân lắc đầu, khẽ thở dài, nói:

— Tôi định xin nghỉ việc, khó đương nổi công tác.

Ngọc Viên cũng thở dài:

— Trên đời có bao nhiêu công việc vừa ý chứ? Những uẩn khúc trong công việc và các đồng nghiệp, cậu không nuốt trôi được sao? Trải bao gian nan mới có được ngày hôm nay, chắc chắn có nhiều người muốn đánh đổ cậu, cậu lại không tự trọng tự ái, còn muốn vất bỏ tất” cả, vậy sao được?

Minh Quân lấy khăn chấm nước mắt:

— Không phải chuyện đó, Ngọc Viên, không phải chuyện đó.

— Vậy rôt” lại là việc gì?

— Tôi đã gặp Tả Tư Trình. Anh ta lại làm chung chỗ mình, là cấp trên nữa chứ!

Minh Quân vừa ầm ỨC, vừa kể lại mọi chuyện.

Gương mặt Ngọc Viên tỏ vẻ nghiêm trọng, kinh ngạc, cô hết sức hÚ ý lắng nghe.

— Tôi hoàn toàn chẳng biết phải làm gì.

Ngọc Viên suy nghĩ, vừa uống từng ngụm từng ngụm đến hết ly cà phê, đoạn bảo:

— Hãy bình tĩnh xem sự việc diễn tiến thế nào!

Một đề nghị sau khi cô nàng suy nghĩ kỹ càng? Minh Quân hơi thất vọng:

— Đợi người ta đuổi đi khỏi thì sao chịu được?

– Anh ta làm vậy sao? - Ngọc Viên hỏi.

– Đến như nay thì có chuyện gì lại không làm chứ? Nếu mối quan hệ của chúng tôi để cho cô gái Tạ gia biết, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tương lai tốt đẹp của anh ta.

– Nói đúng một nửa thôi. Anh ta phải tự bảo vệ, trong lúc này quyết” không đẩy cậu ra khỏi Kiến Hoàng đầu.

Ngọc Viên nói theo lý của cô ta:

– Minh Quân, hiện anh ta là chén kểu, cậu là chén sành, ai quý hơn? Ai dám liều chứ? Điều đó thật dễ thấy. Tôi dám cuộc là hần không dám dí chố diên đến đường cùng đâu.

Đương nhiên là Tư Trình sợ vỡ lở mọi chuyện. Nếu mọi chuyện làm rùm lên thì ai mất” mặt cơ chứ?

Nhưng, Minh Quân buồn bã nói:

– Vấn đề là tôi không muốn mọi người biết chuyện. Anh ấy cũng biết tôi không phải là hạng người đó. Nếu không, sao bao năm nay, Gia Huy đã vào tiểu học, tôi chưa hề tìm đến anh ta, mà chỉ biết tự lo cho mình.

– Minh Quân, cậu đừng trách tôi nói những lời làm đau lòng cậu. Thực ra, Tư Trình có nói - anh ta chia tay cậu ít ra cũng có chút nhân tính, có nhân đạo, có tính cách đăy. - Ngọc Viên hiêm khi biểu lộ bực dục như vậy. -Minh Quân, tình thế trước mắt, ngàn vạn lần cũng không thể để Tư Trình xem cậu là người quân tử, hãy để anh ta có phần sợ cậu, có vậy mới an toàn được. Thế giới này người ta hay bắt nạt người hiền, lo sợ kẻ ác, cậu cứ giữ chắc lấy điểm yếu của hần, khiến hần phải lo sợ gìn giữ, có vậy mới thủ thắng.

– Nhưng, Ngọc Viên - Minh Quân khó diễn tả nỗi khổ trong lòng mình - Hà tất phải khua dao múa kiếm như thế? Hàng ngày chúng ta đã phải chiến đấu trên thương trường đến một nhòai chẳng ra gì rồi, nay lại mang thêm mối hiêm khích trong người, liệu có nên không?

Ngọc Viên thở dài, hỏi:

– Minh Quân, cho tôi hỏi một vấn đề được không?

Minh Quân gât. đầu:

– Cậu còn yêu Tư Trình à?

Câu hỏi buộc Minh Quân nhớ lại:

– Tư Trình, Tư Trình, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Có một thời, mỗi ngày cô nhắc đến câu nói đơn giản ấy hàng trăm lần.

Trong gió đêm, dưới ánh trăng, Tư Trình ôm cô quay mấy vòng, đoạn buông cô ra, nói:

– Minh Quân, tiếng nói của em nghe rất ngọt ngào.

Và Minh Quân lại nói: ”Tư Trình, em yêu anh, thật đó, em yêu anh ”

Đó là chuyện trước kia.

Minh Quân ngâ.p ngừng, cô không biết phải trả lời bạn như thế nào, cô nói:

– Tôi chỉ biết, tôi không sao hận anh ta! Lẽ ra tôi phải hận anh ấy!

– Chính xác là phải khinh bỉ anh ta! - Chỉ có Ngọc Viên mới có đủ tư cách nói những lời thẳng thắn với Minh Quân như vậy.

Cô cuí đầu xuống, chẳng nói gì.

Cô thấy mình đã rơi vào vũng lầy tối tăm, không dám nhìn Ngọc Viên quang minh sáng rõ.

– Hoặc có thể, tôi không hiểu được tình yêu! - Giọng điệu thật thương cảm.

Minh Quân ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Ngọc Viên rất cảm khái.

Ngọc Viên bèn hỏi:

– Thế thì cậu có yêu thương Gia Huy không?

Minh Quân không đợi bạn nói hết đã vội đáp:

– Vâng, đương nhiên rồi, con là căn mệnh của mình mà.

– Vì đứa bé, cậu phải chịu đựng để giữ gìn nó chứ?

– Chắc chắn là vậy.

– Thế thì không thể để cuộc sống nó bị đe dọa, trước mắt, cậu không thể xin nghỉ việc.

Lời ấy đúng.

– Minh Quân, cậu đã từng làm việc rất tốt tại cửa hàng chị Quân, hãy suy nghĩ kỹ rồi hành động! Cơ hội rất rộng rồi cũng tới, nhưng không phải để cậu cần là nó đến ngay đâu. Chúng ta đã phải chịu đựng, nhẫn nại mới làm nên việc. Công việc bất luận thế nào cũng phải tiếp tục, bình tới thì đánh, nước tới thì ngăn, hãy chờ đợi xem đối phương nói năng hành động thế nào rồi tính! Chúng ta không thể tự nhiên mà buông bỏ, để cho hân ngòi không hưởng đại lợi.

Minh Quân không quan tâm ai được hưởng lợi, điều quan trọng nhất đối với cô là cuộc sống Gia Huy phải được đảm bảo.

Ngày nay, làm viên chức trong tập đoàn Kiến Hoàng, hưởng lương khá giả, muốn mua vài món đồ chơi cho con cả trăm nguyên - Không phải là chuyện quá tầm tay.

Hai mẹ con, chi dụng bình thường mỗi tuần cũng phải năm trăm nguyên. Nhưng, nên nhớ, mỗi tháng có đến bốn tuần lễ, vậy số tiền cũng đáng kể lắm.

Sau khi đã ổn định cuộc sống, Ngọc Viên khuyên cô nên im chỗ ở mới rộng rãi hơn. Lúc ấy Ngọc Viên nói:

– Không phải là tôi không hoan nghênh cậu ở đây, nhưng Gia Huy đã lớn, nó cần có chỗ ở thích hợp để phát triển tính cách của nó, cậu pha/i chú ý đến môi trường sinh hoạt của đứa bé.

Minh Quân cười nói:

– Được rồi, được rồi, tôi không hiềm cậu đuổi hai mẹ con tôi đâu! Chỉ sợ cả đời này kiếp này, tôi với Gia Huy cứ quần quật theo cậu đấy, bỏ chúng tôi không phải dễ đâu. Nhất là ngày nay, tôi đã có kinh nghiệm bị ruồng bỏ rồi!

Ngọc Viên bật cười lớn. Cô cảm thấy rất an ủi, Minh Quân rướm cả nước mắt, từ một cô gái yếu đuối, biến thành người mạnh mẽ, cố gắng dựng nên sự nghiệp, lại có thể buông lời nói đùa vui vẻ, đúng với cá tính phụ nữ thời hiện đại. Công lao Ngọc Viên thật không nhỏ!

Đấy gọi là: cứu một mạng người hơn xây bảy kiếng chùa, trong lòng Ngọc Viên cứ nghĩ, lòng tốt ắt sẽ được báo đáp.

Và, Minh Quân tìm được một căn hộ nhỏ, có phòng khách và hai phòng riêng, giá thuê mỗi tháng là 6000 nguyên, cô đã ở từ đấy đến nay.

Hoàn cảnh của căn hộ thật thuận tiện - yên tĩnh, tiện đường giao thông, đến giờ thì chị phụ việc đi xe buýt đến. Diện tích phòng độ 600 thước Anh, có phòng khách, phòng ngủ để cậu bé hoạt động đi lại, thật là chỗ ở tốt.

Có một đêm, Gia Huy về kể với mẹ:

– Mẹ, hôm nay thầy con dạy tiếng Anh - chữ sitting room. Thầy nói nhà em nào có sitting room thì đưa tay lên, con liền đưa tay lên. Nhưng, bạn Tiểu Thanh ngồi cạnh con, đột nhiên khóc lên, chỉ vì nhà bạn ấy không có sitting room nên không biết cái gì là sitting room.

Nghe Gia Huy kể xong, lòng Minh Quân thấy chua xót quá, cô biết cha mẹ Tiểu Thanh kia chắc cũng đau lòng.

Gần đây, chủ nhà là bà Lý cho biết, không bao lâu bà sẽ sang Canada định cư, bà nói:

— Chị Tái, chúng tôi phải ra nước ngoài nên muốn bán nhà. Tôi thấy chị ở đây cũng đã lâu, mọi việc rất thuận tiện, hy vọng là chị sẽ tiếp tục ở lại. Nếu chị vui lòng muốn mua, chúng tôi sẽ tính giá thích hợp cho chị.

Đề nghị ấy không phải là không hay. Bản thân Minh Quân vốn là công dân Canada. Nhưng cô chưa hề nghĩ đến việc sẽ quay trở về Vancouver.

Bao năm nay, một mình phiêu bạt bên ngoài, trải bao gian khó mới được ổn định như ngày nay, nếu phải trở lại Canada làm lại từ đầu - Không phải là chuyện dễ. Huống hồ, lòng cô còn nhiều chướng ngại, chẳng biết dẫn bé Gia Huy về gặp cha mẹ thế nào.

Trước sau gì cô cũng thấy thẹn với cha mẹ

Minh Quân biết, có thể cha mẹ đã hiểu hết về mình, trên đời chẳng có bí mật nào che giấu mãi được. Nhưng, muốn cô thực tình bày tỏ thì chẳng dễ dàng gì.

Thực ra, Minh Quân không màng gì người khác biết cô là người mẹ chưa chồng, đồng nghiệp trong công ty đều biết cô có cậu con cháu báu, nhưng cũng chẳng ai tiện hỏi han về tình trạng hôn nhân của cô.

Chỉ có ở trước cha mẹ, cô mới thực tình sợ hãi.

Hoặc là theo quan niệm truyền thống, bất” luận thế nào, hễ người đàn bà không chồng mà có con là bị kẻ khác đàm tiếu. Ai trên đời lại không từng luận bàn phải trái? Nhưng, nếu chính từ miệng của cha mẹ quở trách một câu nửa câu...

— Mày đã làm nhục gia đình. Nuôi mày lớn k hôn để rồi có kết quả như vậy đây, sao mày nhẫn tâm quá?

Thì Minh Quân mất cả can đảm ngẩng lên làm người rồi!

Chỉ có như thế mới thấy lòng cô nặng về cha mẹ, tưởng nhớ cha mẹ và hiều kính với song thân!

Từ sau khi sinh Gia Huy, tháng nào Minh Quân cũng gửi lời thăm hỏi và một ít tiền cho cha mẹ ở Vancouver. Phản ứng của họ chỉ là sự lạnh lùng. Chỉ nửa năm trở lại đây, cô nhận được vài chữ của mẹ: ”con phải cẩn thận trong mọi chuyện mới được!”

Cho nên, muốn cô quay trở về Vancouver định cư quả là không thể. Tục ngữ có nói: ”thà để cho người, hơn là để người ta nhìn thấy” Không thể làm tăng thêm mối hiềm khích giữa cô và cha mẹ. Đã chọn lấy Hương Cảng làm nơi an thân, xây dựng sự nghiệp, xây dựng gia đình, thì phải sống ở đây rồi. Hiện, tường phòng ngủ của Gia Huy sơn vẽ bờ biển, Minh Quân đã định sửa sang, trang trí lại cho có không khí sáng sủa, vui tươi, tránh cho đứa bé khi ngủ dậy, không thấy mẹ lại đâm ra buồn bã. Nhưng mà, nhà cửa này trước sau gì cũng là của người khác. Hạn thuê còn năm rưỡi nữa là hết” hạn, khi đó, nếu chần chừ ở lại ắt phải ra hầu toà, điều đó Minh Quân không bao giờ nghĩ đến. Muốn sống một đời yên ổn hạnh phúc, Minh Quân không muốn là một người đàn bà nhỏ mọn, vấn đề đám cưới của Tả Tư Trình cô còn yên lặng chịu đựng, huống hồ là chuyện nhà cửa.

Mỗi lần nghĩ đến, cô lại nhớ mình mang thai, đứng đợi mưa bên giao đường, nhìn cảnh Tư Trình và cô gái Tạ Gia đi lẫn đến xe hoa. Lúc ấy thật quá đổi thê lương, và trong lòng cô đã xảy ra cuộc chiến giữa lương tâm và hiện thực, lý tr”i và tình cảm. Đương nhiên, Minh Quân cũng muốn xông tới và gào lên: Anh định sắp đặt cho tôi thế nào đây? Một lời nói ra tất mọi sự sẽ vỡ lở. Hoặc Minh Quân cảm thấy lòng tan nát, sống không bằng chết, và cô cứ đâm đầu vào xe hoa mà chết” quách đi cho xong. Nhưng không, không có gì xảy ra, bởi vì cô chẳng muốn tranh giành.

Cái đẹp của con người, của sự việc, là vì nó được tự nhiên, tự động, tự tính, tự ngộ.

Đối với căn nhà thuê của người, cô không muốn dây dưa để phải kéo đến pháp luật.

Do đó, cô cũng không dám cho sửa chữa lại.

Khi nghe chủ nhà đề nghị bán lại, Minh Quân liền nghĩ sẽ mua hẳn căn nhà. Làm ở tập đoàn bao năm nay, cô cũng tích lũy được số vốn, cô cũng có thể vay của công ty với lãi suất thấp, như vậy mọi chuyện sẽ ổn.

Mọi kế hoạch sắp đặt đó đều nhờ vào công sức phấn đấu làm việc của chính mình.

Không thể vì một áp lực nào đó mà vêt” đi tất cả.

Đáp án cuối cùng là: cố gắng làm người, nỗ lực làm việc. Hy vọng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn hôm nay.

Nhưng, lý tưởng là lý tưởng, còn thực hành thì khó vô cùng.

Từ sau khi gia tộc Tạ gia Thâm làm chủ tập đoàn Kiến Hoàng, mỗi khi đến văn phòng làm việc, Minh Quân đều cảm thấy bất an.

Mỗi khi đầu óc rối rắm là cô nghĩ: hôm nay có nên đến gặp Tư Trình không? Sau khi gặp, thái độ mình sẽ thế nào? Đương nhiên phải giữ bình tĩnh, bởi đối phương là kẻ trái đạo mà? Nhưng, biết dễ, làm khó, biết đâu mình lại đâm ra lúng ta lúng túng.

Lại nữa, Tư Trình hỏi đến Gia Huy thì sao? Anh ta là cha của đứa bé, anh ta có quyền biết về đứa con, thậm chí sẽ đòi gặp Gia Huy.

Gặp mặt ư? Cha con gặp nhau có phải là một cục diện mới đầy ý vị? Nếu lời đáp là đúng thì phản ứng mình thế nào? Là hoan nghênh hay khách cự? Nhất định là chẳng biết thế nào rồi!

Mãi mê nghĩ ngợi, trong phút” chốc cô chợt tỉnh ra, liệu Tư Trình có biết Gia Huy còn tồn tại hay không? Khi đứa bé sinh ra, e là anh ta đang hưởng tuần trăng mật..

Ôi! Thật. là tưởng tượng xa vời.

Suốt một tuần lễ, Minh Quân không gặp Tư Trình trong công ty. Vai trò giám đốc mới chắc chắn là bận bịu. Còn Minh Quân, nói cho cùng, cô cũng chẳng đến văn phòng anh ta để báo cáo, và các giám đốc thì đời nào đặt chân đến phòng làm việc của cô.

Thật cũng chán. Minh Quân thấy đi kiểm tra các cửa hàng dễ chịu hơn ngồi trong văn phòng, tránh những lo nghĩ đầu đầu, sợ gặp mặt thì tránh đi cho rồi. Và như thế, trong lòng cô lại tự nhủ: ”Mâu thuẫn cũng chỉ vì người còn yêu Tư Trình đó thôi!”

Không còn gì bí ai hơn thế!

Yêu một người không đáng yêu, không yêu mình - quả là cách tự giày vò, làm khổ cho chính mình.

Cách chấm dứt những vọng tưởng là tạm thời tránh né hoàn cảnh, và, cô cầm xách tay, chuẩn bị đi kiểm tra các cửa hàng. Vừa đến cửa phòng thì gặp ngay Tiểu Đồ.

— Em định báo chị biết, ông Tả mời chị đến phòng ông ấy.

Minh Quân hơi giật mình.

Muốn đối diện để xem sao, rốt cùng cũng tới lúc.

Cô gật đầu, đưa xách tay cho Tiểu Đồ, đoạn bước đi. Lòng bỗng rộn ràng như đầy ắp khí khái khi đi đến pháp trường vậy.

Văn phòng của Minh Quân không cùng tầng lầu với Tư Trình. Các phòng giám đốc tập đoàn đều ở lầu 40, lầu 41 là phòng chiêu đãi khách.

Khoảng cách ba tầng lầu chỉ mất vài phút là đến, Minh Quân chẳng biết hoạ phúc sắp tới thế nào, cô đâm ra lo lắng không yên.

Gõ cửa và đi vào, bên trong phòng không chỉ có Tư Trình, mà còn có Vi Tử Nghĩa. Chắc là cuộc họp công việc.

Lòng Minh Quân hoàn toàn bất ổn. Cô đã chuẩn bị mọi vấn đề để ứng phó với Tư Trình, nhưng bây giờ thì không cần thiết”.

Tư Trình đợi Minh Quân ngồi xong, anh ta đi ngay vào công việc.

— Nghe anh Tổng Vi nói mấy năm nay cô làm việc rất tốt cho Kiến Hoàng, thật đáng mừng, chúng tôi rất kỳ vọng ở cô.

Lời nói ấy, đương nhiên là sự rào đón, nhưng thật đột ngột, cô không ứng đáp và đâm ra bối rối.

Minh Quân lại dậm ra cười thầm, chẳng biểu lộ phản ứng gì đặc biệt.

Tư Trình nói tiếp:

— Chúng tôi đã xem qua trương mục, thấy dự kiến năm nay phải cao hơn năm rồi là 40% mới hợp lý. Bởi vì so với các đồng nghiệp, họ vẫn có tỉ lệ tăng cao hơn chúng ta, nếu lấy theo mức bình quân của hai năm qua thì ngạch kinh doanh của chúng ta phải hơn một nửa mới được. Tôi tin là cô sẽ đồng ý, sẽ hết” sức cố gắng hơn.

Đây là cơ hội để lập công tôi sao?

Minh Quân im lặng.

Ngay lần đầu ra tay, đối phương đã chẳng chút lưu tình lưu nghĩa, cứ thẳng thừng giáng đòn vậy sao?

Trước đó, cô chưa hề nghĩ là người có tội với tập đoàn.

Đương nhiên, khi nắm quyền lực trong tay, người ta muốn kết tội thì tránh đâu được.

Nếu theo hướng nghĩ đó, tất không thể chịu được. E là trong tức khắc nhịn không được, cô sẽ bỏ đi cho khuất mắt.

Minh Quân khẽ đưa mắt nhìn Tử Nghĩa. Ông ta là chủ não bộ phận hành chánh, tổng phụ trách phân sự hoạt động nghiệp vụ, nhìn qua sắc mặt ông ta, thấy rất bình tĩnh, yên ổn.

Tử Nghĩa hiểu ý Minh Quân, ông nói:

— Tôi nghĩ là hiểu được ý của ông Tả, ông muốn mọi việc phải được tốt đẹp, hoàn hảo hơn. Hy vọng năm rồi tăng trưởng 18%, nay sẽ tăng cao hơn.

Sau lời nói đó, căn phòng đột nhiên có một khoảng im lặng, chẳng ai lên tiếng.

Rõ ràng, Tư Trình không phụ hoạ theo suy luận của Tử Nghĩa, điều đó khiến Minh Quân lạnh hẳn lòng.

Tử Nghĩa vội phá đi cái không khí lạnh lùng ấy, ông không hiềm, hỏi tiếp:

— Ông Tả, tôi nói đúng không?

Tư Trình hờ hững cười nói:

— Có thể là như vậy. Chẳng qua là tôn chỉ công việc của chúng tôi là không kể đến quá khứ, chỉ chú trọng đến hôm nay và sau này, phải hết sức cố gắng mới được.

Chẳng kể đến quá khứ?

Minh Quân cười chua xót, cô hơi cúi đầu xuống, không nhìn Tư Trình.

Sau khi ra khỏi phòng Tư Trình, Minh Quân hỏi Tử Nghĩa.

— Tổng Vi, ông đến phòng tôi một tí được không?

Tử Nghĩa biết cô muốn nói gì đó, ông đồng ý.

Ngồi xuống xong, Minh Quân chực nói, nhưng cô không biết phải bắt đầu thế nào.

Tử Nghĩa lên tiếng:

— Tôi thấy mấy ông quan mới thường bị áp lực tâm lý, họ muốn bỏ cũ, lập mới, thấy mấy năm trước có kết quả tốt cho nên yêu cầu phải tăng thêm. Ông ta chẳng có ác ý gì với thành phần chúng ta đâu, cứ yên tâm.

Minh Quân thực sự cảm tạ Tử Nghĩa, rõ ràng là mũi tên đã nhắm thẳng vào cô - phụ trách hạn ngạch kinh doanh, ý tứ của quan trên là cô không được thoái thác trách nhiệm, phải đứng ra gánh vác để chứng tỏ thái độ: có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Câu nói: cứ yên tâm, đối với cô là không hiện thực.

Minh Quân gật đầu khẳng định ý nghĩ mình, cô không tán đồng ý kiến của Tử Nghĩa.

— Tổng Vi, tôi không muốn làm!

– Đờng ngốc, có cái gì là lớn lao chứ? Chẳng qua là họ yêu cầu chúng ta lập dự toán cho cao thôi. Chẳng hạn dự toán năm nay một trăm triệu thì làm sao đạt được một trăm năm mươi triệu chứ, chỉ cần cố gắng làm việc mà thôi.

Đương nhiên, không đạt được chỉ tiêu cũng chẳng có ai bị đuổi việc.

Bất quá, đến kỳ kiểm tra cuối năm phải giải thích thế nào mới được.

– Tổng Vi, Cục mật dịch đã thông báo số liệu ngành bách hoá năm nay đang giảm 5%, vậy làm thế nào tăng trưởng được 40%, rõ là chuyện một ngàn lẻ một đêm.

– Ông ta có ý cầu thắng, hướng hồ lại nêu ra số liệu của các đồng nghiệp, muốn chúng ta thu nhiều doanh lợi. Sở dĩ ông ấy muốn gặp cô cũng là có ý nhắc nhở chúng ta cố gắng hơn lên.

– Ông ta nói dựa theo số liệu của các đồng nghiệp, vậy số liệu ấy từ đâu chứ? Ông có xem qua chứng cứ đó không?

– Không có. - Tử Nghĩa lắc đầu.

– Tại sao chứ? Chúng ta phải có bằng chứng xác thực mới dựa theo đó mà làm việc.

– Trong thiên hạ có bao nhiêu chứng cứ xác thực đưa ra ánh sáng chứ?

Câu nói như tiếng chuông đánh thức người say mộng.

Đúng là một người lão luyện. Tử Nghĩa không thể mở miệng đòi hỏi chứng cứ, bởi vì cấp trên đã lập tâm hành hạ cấp dưới thì chỉ có cách là chịu đựng. Những chứng cứ giả tạo thì làm sao đưa ra được.

Nếu mọi sự đều phải đi theo một con đường thì còn bận tâm lo nghĩ gì?

Có phải đó là đòn đầu tiên của Tư Trình?

Minh Quân khẽ nhắm mắt, cảm thấy tâm can cuộn chặt đến khó chịu, chẳng có chút gì là an lòng, thoải mái.

– Minh Quân, hãy tiếp tục công tác đi, đừng có thất vọng như thế. - Tử Nghĩa nói.

Nếu cô cứ tiếp tục khổ tâm suy nghĩ, chắc chắn cũng chẳng thay đổi được gì, tốt” hơn hết” là thôi đi suy nghĩ.

Những ý nghĩ cứ lặp lại từng cảnh từng cảnh gập gờ Tư Trình, bên tai lại mãi vang vang giọng điệu thuần túy thương trường buôn bán của anh ta, những lời nói thực sự có hàm ý sâu xa.

Minh Quân không sao ngăn được mình lo âu, chán nản. Cô hy vọng là mình quá nhạy cảm, nhưng bao năm lăn lộn trên thương trường, ít nhiều gì cũng đã từng trải, có kinh nghiệm, cô hiểu được lời nói cấp trên và ý kiến khách hàng. ngày nay chẳng ai chịu nổi thẳng, họ thích nói bóng gió, chỉ chớ mắng mềo. Cho nên một câu nói, một cử chỉ của nhân vật trọng yếu đều biểu lộ ý tứ sâu xa, yêu cầu đối thủ phải hiểu lấy mà hành động thích hợp.

Tư Trình đã bày binh bố trận, tất cả là công vụ công việc. Thoạt đầu anh ta thảNg thần khe ngời Minh Quân, kể đến là xem thường hạn ngạch kinh doanh đề đạt không bằng kẻ khác. Thật là một lối suy luận đơn giản, Tư Trình đã đưa ra một vấn đề nan giải, hạn trong năm nay phải sáng tạo thành tích kỳ diệu, nếu không anh ta càng có lý do. Chính xác là chẳng cần ai lên tiếng. Minh Quân tự biết áp lực mà xin nghỉ việc - vậy là xong mọi chuyện.

Tư Trình cũng đã nói: ”Tôn chỉ làm việc của chúng tôi là không kể đến quá khứ, chỉ tính hôm nay và sau này. ” rồi đấy chứ?

8. Chương 8

Đêm ấy, nằm trên giường, cô cắn chặt một góc mền, như thể dốc hết sự cô tịch của mình vào nỗi bức dọc ấy.

Cô nhớ mình đã từng nằm trong đôi tay đầy sức mạnh và ấm cúng của Tư Trình, cảm giác tình yêu nóng bỏng dung hoà với thú tính đã đốt cháy cô tan nát từ lúc nào rồi. Quá trình đó thực sự là tổ hợp của tình cảm êm ái và đầy kích thích, nó là sự kết tinh của lãng mạn và kỳ diệu lạ lùng.

Minh Quân không sao loại hình ảnh Tư Trình ra khỏi đầu óc cho đến khi cô chìm vào cơn mộng mị.

Buổi sáng có hội nghị liên tịch, do Vi Tử Nghĩa chủ trì, kể đến là Tả Tư Trình đến dự.

Khi anh ta xuất hiện, Minh Quân đối diện với ý nghĩ phút chốc, lòng bỗng dưng rộn ràng, lo lắng, có thể nào anh ta sẽ nói lời nào đó làm cô khó chịu, khiến mọi người chăm chú nhìn cô mất mặt? Hoặc anh ta đề xuất công việc nan giải để gây áp lực cho cô?

Hàng ngàn hàng vạn sự có thể sẽ tùy thời, tùy lúc nảy sinh, làm cho Minh Quân càng lo lắng, sợ hãi!

Nếu sáng nay Tư Trình không đến họp, thì hoàn cảnh cũng không phải là đã dễ chịu, cứ mong anh ta đến, ít ra thì cũng dang hoàng gặp gỡ, còn như trông y dừng đến, không muốn nhìn thấy nhau - nó cũng làm cho Minh Quân lo lắng nghĩ ngợi.

Trong cuộc tiếp xúc bàn bạc công tác hôm đó, các đồng sự nói nhau:

— Anh thấy ý kiến ông Tả thế nào?

— Ông Tả liệu việc như thần, ông rất hiểu rõ thương trường.

Hôm ấy, cái tên Tả Tư Trình được nhắc đến hàng trăm nghìn lần.

Sự cảm thọ ấy thật dễ hình dung, nó pha lẫn đủ mọi hương vị cay, chua, ngọt, mặn.

Hoạt cảnh ấy kéo dài đến trưa, các đồng nghiệp ở các bộ phận hẹn nhau đi ăn trưa. Vừa ngồi xuống, gọi thức ăn, họ bàn nhau về các quản lý trong công ty có thể thay đổi.

Quản lý Liêu Tín Phân - Phụ trách bộ phận đồ chơi, nói:

— Tư Trình là người rất siêng năng, tôi nghe một người bạn làm với ông ta bên công ty địa sản nhận định như vậy. Không chỉ là người có đầu óc, ông ấy còn liều lĩnh, chịu đựng chàm cũng như sẵn sàng chịu đựng, tinh lực hầu như là vô tận, không phải là hạng tầm thường đâu.

— Trừ công việc, còn phải phục vụ con gái Tạ gia, sợ không đủ sức đấy chứ! - Phan Minh Huy thuộc bộ phận tài vụ xen vào.

— Lòng dạ hắc ám! - Vài đồng nghiệp nữ kêu lên.

— Sao lại hắc ám chứ? Mấy bà không hắc ám sao? Tôi nói đây là nói thực, ai không biết cô gái họ Tạ ấy rất khó chịu, nổi tiếng là ót hiểm thì phải biết - đâu dễ gì chiều chuộng. Nhiều người đụng phải rồi, không vừa đâu. Tôi thấy giám đốc Tả nhà ta phải dốc hết sức mới nên việc được!

— Nói chung, kiếm cái ăn là khó lắm.- Châu Phát - bộ phận công trình nói.

— Vậy Tạ gia có bao nhiêu trai gái? Gả con cho Tư Trình, lão Tạ Thư Thâm vừa lòng chứ? - Liêu Tín Phân hỏi.

Mọi người nhìn Vi Tích Linh - quản lý văn thư.

— Tích Linh, ông là người biết rõ mọi chuyện trong thiên hạ, hãy nói nghe xem!

Tích Linh hớp ngụm trà, chậm rãi, đáp:

— Vợ chính của Tạ Thư Thâm là Phạm Thị Dẫn có một trai một gái, người gả cho Tư Trình là Tạ Thích Nguyên, con của bà Quan Thị - vợ kế, vì hai vợ chồng Tạ - Quan cưng con gái quá nên cô ta muốn mưa được mưa muốn gió được gió.

— Anh đã gặp qua cô ấy chưa? - Một người hỏi.

Tích Linh gật đầu.

— Bộ dạng thế nào?

— Ngoại trừ gia đình giàu có thì đức hạnh chẳng có gì hay lắm.

Mọi người cùng ồ lên, Tín Phân nói:

— Hèn chi chẳng ai ưa gì, thiếu cả tế nhị.

Tín Phân cười nói:

— Tôi quên cả nguy hiểm mà kể cho quý vị nghe, vậy mấy người phải nuôi tôi đấy. Cứ một truyền mười, mười truyền trăm, chén cơm tôi ắt bẻ mất, ai thương cho chứ.

Tuy là câu nói đùa, nhưng đó là sự thực. Trên đời có biết bao khó khăn, nguy hiểm, ai lại dám khinh suất phạm phải.

Minh Quân chẳng nói gì, bữa ăn như một cuộc tra tấn, cô hết sức khó chịu.

Những người quanh cô, bỗng chốc biến thành âm binh quỷ quái, báo cho cô nghe những điều thật đáng ghê tởm.

Có lúc cô định đưa tay lên bịt tai lại, không muốn nghe.

Cô chỉ mong rời xa con người, tiếng nói, tên họ, tất cả những gì liên quan đến Tư Trình, mới mong có phần yên tĩnh tâm hồn mình.

Nhiều ngày nay, Minh Quân không hề yên giấc.

Gặp đêm về không có ác mộng là đã may lắm rồi.

Có một lần, cô mơ thấy dẫn Gia Huy đến văn phòng làm việc.

Cô ngồi duyệt công văn, đứa bé chăm chú học bài. Hai mẹ con đều yên lặng.

Trong khoảnh khắc yên ổn ấy, cửa phòng chợt mở, đứa bé ngẩng đầu lên nhìn, đoạn nó reo lên:

— Ba ba! Ba Ba!

Sau đó nó chạy đến bên cha. Tư Trình bế đứa bé lên, hôn khắp mặt nó:

Gia Huy quay đầu lại, gọi:

— Mẹ, mẹ đến đây, mẹ đến đây.

Minh Quân dừng công việc, định đứng lên thì từ ngoài cửa, một người đàn bà không rõ mặt đã chạy ập vào giằng lấy bé Gia Huy.

Gia Huy sợ hãi khóc thét lên, đôi chân nó liên tục giãy giụa kêu lên:

— Mẹ, mẹ cứu con!

Minh Quân xông tới người đàn bà định bế lấy con, nhưng, Tư Trình bất ngờ đã ngăn cô lại.

Tư Trình, đây là con tôi mà!

Minh Quân cố gạt Tư Trình qua bên để đuổi theo người đàn bà kia.

Cô sợ hãi đến ngồi bật dậy trên giường, mồ hôi ướt cả mặt, chiếc áo ngủ mỏng dán chặt vào lưng khiến cô thấy lạnh run lên.

Khi bình tĩnh lại, cô đi nhanh đến phòng đứa bé, mở đèn đầu giường, nhìn thấy đứa bé đang say ngủ, cô nhẹ nhàng xoa đầu, mặt, tay chân nó - đây mới là thực tại. Minh Quân thở phào nhẹ nhõm.

Cơn ác mộng như thế làm cho cô mất ngủ.

Chỉ có chính mình mới cảm nhận được thời gian nặng nề trôi qua.

Đối với tình riêng, Minh Quân dịu dàng và mềm yếu như mặt hồ phẳng lặng, nhưng trong công việc, cô luôn đặt lợi ích công ty lên hàng đầu.

Gần đây, công ty đã quyết định tu sửa lại nhiều cửa hàng mới. Ở vai trò quản lý kinh doanh, Minh Quân có toàn quyền đứng ra hợp tác với các nhà cung ứng. Các bộ phận khác muốn nhận hàng phải báo qua cô.

Thực ra mà nói, vai trò đứng ra mua hàng của Minh Quân rất quan trọng, chỉ cần cô gật đầu một cái là hàng hoá tức khắc sẽ đổ đến, kèm theo đó là những khoản riêng tư hậu hĩnh - lợi lộc biết đường nào.

Cho nên, Minh Quân biết công việc thành bại là ở mình.

Cô biết giá trị của chính mình nên hết sức cẩn thận, hạn chế tối đa giao du riêng tư với các nhà cung ứng, mới được cô dùng bữa cũng khó như bay lên trời vậy.

Cô chỉ hợp tác với những ai có hàng thực sự giá trị, giữ đúng lấy nguyên tắc của mình, các bạn hàng đều đã quen với tác phong ấy của cô, thậm chí họ còn truyền tụng cho nhau.

Thực ra thì mọi sự tình đều có nhân mới có quả, và lòng trung thành chính trực của Minh Quân đã được Tử Nghĩa trọng dụng.

Do các cửa hàng của tập đoàn được tân trang, nên Minh Quân rất bận bịu tuyển chọn hàng hoá trong suốt tuần lễ đó.

Có một công ty chuyên môn làm đồ trang sức cung ứng trên thị trường đã đến gặp Minh Quân, họ muốn thuê một góc trong cửa hàng để giới thiệu sản phẩm.

Đây là ý tưởng làm ăn mới mẻ, khách hàng có thể sẽ mang những thứ vụn vặt linh tinh trong nhà như dây thắt lưng da, khuy áo, các đồng tiền nước ngoài... giao cho cô thợ, cô ta sẽ nhanh chóng làm ra một món trang sức, tiền công rất rẻ - công việc ấy sẽ làm cho cửa hàng đông khách hơn.

Minh Quân cảm thấy đề nghị ấy rất có ý nghĩa. Vả lại, ý tưởng chế tạo đồ trang sức ấy là của một thiếu nữ trẻ - tên Tuyền Thủ Di. Tinh thần sáng tạo của cô ta khiến Minh Quân rất đặc ý.

Tuyền Thủ Di độ 25, 26 tuổi, đầu tiên cô đứng bán hàng trong cửa hàng Nhật Bản, mỗi ngày quan sát các món trang sức trên tóc, trên áo của các phụ nữ mà chợt nảy sinh ý kiến. Cô trở về nhà gom nhặt các thứ vụn vặt và may mò biến chúng thành các món đồ xinh xắn. Cô thực sự có năng khiếu, các món trang sức tự tạo ấy đem đến công ty cho các đồng nghiệp xem, họ rất khen ngợi.

Lần thứ nhì, khi mang các trang sức đến cửa hàng cho đồng nghiệp thưởng thức, gặp lúc có khách hàng, họ muốn mua lại. Điều đó càng khuyến khích Thủ Di thêm hưng phấn.

Thủ Di tập hợp các bạn và vài đồng nghiệp cùng bỏ công sức nghiên cứu. Sau đó, Thủ Di xin nghỉ việc, bắt đầu thành lập cơ sở. Cô có thời gian công tác trong cửa hàng Nhật nên cũng có kinh nghiệm về nghiệp vụ bách hoá; do đó, cô tự mình đến gặp Minh Quân.

Cô nói với Minh Quân:

— Tôi là người có trách nhiệm, thích sự tiến bộ. Trước mắt, công ty chúng tôi không lớn, nhân sự ít, nhưng họ là những người có sáng ý, có óc thẩm mỹ; cho nên, tôi chỉ hy vọng thuê ba quầy trong cửa hàng bách hoá để chúng tôi trưng bày hàng buôn bán, có được không?

Minh Quân cũng là người từ dưới đi lên, cô tôn trọng những người tay trắng dựng nghiệp, đương nhiên, cô rất muốn tạo cơ hội cho Thủ Di.

Điều kiện hợp tác thật rõ ràng, mỗi tháng Thủ Di sẽ trích 30% lợi tức trả cho Kiến Hoàng mặt khác, phía đối tác còn phải ấn định giá trị kinh doanh tối thiểu để đảm bảo tiền thuê hàng tháng. Thủ Di liền nhanh chóng đáp ứng yêu cầu đó.

Minh Quân cho sắp xếp lại cửa hàng bách hoá, nhưng chỗ cho thuê, sau đó cô báo cáo lại Vi Tử Nghĩa.

Kế hoạch được thông qua dễ dàng, Tử Nghĩa là người nhiều kinh nghiệm, ông rất yên tâm với đề xuất của Minh Quân.

Nhưng, ba ngày sau đó, Tử Nghĩa vội vàng gọi Minh Quân đến, ông lo lắng hỏi:

— Cô đã ký hợp đồng cho thuê chưa?

— chiều nay.

Tử Nghĩa thở dài:

— Hãy ngưng thôi!

— Tại sao thế? Tuy chưa ký, nhưng đã nhận lời rồi, nay phải ăn nói sao chứ?

— Tôi hiểu - Tử Nghĩa gật đầu - Nhưng mệnh lệnh cấp trên, ba quầy hàng đó để trưng bày hàng mỹ phẩm.

— Lão Tổng, ông quên rồi sao, hàng mỹ phẩm đang bày biện rất” nhiều trong cửa hàng, ngoài ra còn cung cấp cho nhiều nơi khác nữa, gạch kinh doanh mặt hàng đó cũng đã ổn định, sao chúng ta lại phí đi cơ hội tận dụng đất tắc vàng này!

Tử Nghĩa đằng hắng một tiếng, nói:

— Minh Quân, cô tranh biện sai đối tượng rồi.

Câu nói giản đơn - như tiếng chuông sáng sớm đánh thức cô chợt tỉnh.

Quyền lực nắm trong tay, muốn biết ai ban hành quyết định, thật dễ biết.

Minh Quân chợt tỉnh ra, cô thẳng thốt kêu lên:

— Là Tả Tư Trình sao?

Tử Nghĩa không đáp, ông ta đứng lên, rút thuốc lá châm lửa đốt, đoạn rít mấy hơi dài liên tục, như thể ông đang vấp phải vấn đề nghiêm trọng.

Thực tế, thái độ của ông cũng đã bộc lộ cho Minh Quân biết sự tình như thế nào rồi.

Ngoại trừ Tư Trình ra, không còn ai có năng lực; có tư cách, có suy nghĩ cản trở kế hoạch doanh nghiệp của cô.

Tại sao thế?

Do bất đồng quan điểm sách lược thương nghiệp? Do ý kiến khác nhau? Hay còn cái gì khác?

Đây là vấn đề khổ não của Tử Nghĩa mà Minh Quân biết chắc - ông ta khổ tâm vì chẳng biết phải nói sao.

Minh Quân dậm ra ngán ngẫm. Nếu đối phương có thành ý vì công việc, ít ra anh ta phải có cuộc họp thảo luận, trao đổi ý kiến. Đằng này, anh ta chỉ báo qua Tử Nghĩa, không cần bàn bạc, mà tùy ý hạ lệnh

9. Chương 9

Minh Quân nhè nhẹ thở dài. Cô đứng lên, nói với cấp trên:

— Tôi phải giải quyết sao cho ổn đây?

Còn gì phải tranh luận lợi hại? Có tranh luận cũng chẳng đến đâu.

Hướng hồ, trước cửa văn phòng, Tử Nghĩa gọi lại:

— Minh Quân!

Cô dừng lại, quay nhìn Tử Nghĩa như có điều gì muốn nói, hỏi:

— Ông muốn dặn bảo gì à?

— Cô không định cứ theo lý mà tranh cãi à?

— Có được không? - Cô nói thêm - Cả ông còn không dám cãi thì tôi làm sao dám vượt cấp chứ?

Minh Quân biết khi Tử Nghĩa nhận ý chỉ của Tư Trình, ông ta cũng dậm ra lúng túng lắm, đối với ai ở vào địa vị của ông đều biết, nếu tranh cãi chắc chắn là thất bại thì còn mở miệng tranh cãi là gì.

Tử Nghĩa không nhận được lòng hiểu kỳ, nói:

– Tư Trình xử lý công việc thường rất hợp lý, tôi không hiểu sao ông ta lại đưa ra quyết định như vậy?
– Đâu có ai lúc nào cũng sáng suốt cơ chứ, đây là sự thực chúng ta phải chấp nhận - Minh Quân cho rằng Tư Trình đã bị lòng riêng tư làm mất đi lý trí.

– Không có giải thích khác sao?

Khi Tử Nghĩa hỏi câu đó, ông nhìn thẳng vào Minh Quân như muốn tìm cho ra một manh mối nào đó.

Minh Quân lắc đầu.

Nhưng hôm nay Tử Nghĩa lại muốn nói thẳng vào vấn đề mấu chốt:

– Cô với Tư Trình không có nguyên nhân nào khác sao?

Hàm ý ấy phải nói thế nào đây, khi mà thời cơ bộc lộ chân tướng chưa đến lúc.

Hoặc đúng như Minh Quân nói, trên vấn đề hành chánh, Tư Trình cũng có lúc sai lầm.

Hoặc giữa người với người đều có duyên phận với nhau, người này người kia, dù không quen không biết, nhưng vừa gặp nhau đã có thành kiến rồi. Trên đời, lắm kẻ không đụng chạm gì nhau nhưng cũng chẳng ưa nhau!

Đối với Minh Quân, ngay lúc đầu gặp quan chức mới, cô đã vấp phải những điều không hay rồi.

Rất cục, có phải vì cô quá nhạy cảm? Cô chẳng hề để ý có đồng nghiệp nào thăm dò ở Tiểu đồ xem cô có muốn dùng cơm với họ.

Đa số, người ta có thói quen nhận định tình thế, sau đó mới ra tay. Khi chưa nắm rõ đại cục thì họ đứng bên ngoài chờ đợi, che giấu ý đồ, một khi đã biết Minh Quân đi theo đường chính đạo thì lập tức lắm người ganh ghét, tị hiềm.

Bôn ba làm ăn ngoài xã hội, học tập làm người tất phải biết những điều đó.

Cái khó khăn của Minh Quân đang chịu đựng là cô vốn dĩ không phải hạng người ưa thượng đội hạ đạp. Cô thấy khó khăn phải đối diện với Truyền Thủ Di, từ chối hợp tác với Thủ Di cũng có nghĩa là trên tay mẹ con cô không có một tất sát hộ thân, điều đó làm Minh Quân thấy khó chịu, nghĩ mình hèn hạ vô cùng.

Thủ Di nghe Minh Quân nói quyết định, gương mặt hiện đầy vẻ thất vọng, cô nhìn Minh Quân, nói nhỏ:

– Chị Tái không thể cố sức giúp em sao?

Minh Quân bối rối, nói:

– Lắm khác đi! Sau này có cơ hội chúng ta sẽ hợp tác nhau.

Nhìn Thủ Di đi ra khỏi văn phòng, cô cảm thấy mình đánh mất đi lương tâm và thực sự buồn cho Thủ Di. Một cô gái có chí khí, muốn gây dựng sự nghiệp, sống tốt đẹp trước mọi người lại vấp phải những trở ngại.

Đương nhiên, Minh Quân thông cảm nỗi thất vọng và buồn bã của Thủ Di, cô mong kẻ có chí kia rồi cũng sẽ thành công, ở đây không được thì đi nơi khác, chỉ cần cô ta kiên trì, quyết chí là được.

Trái lại, nhìn lại mình, cô thấy những ân oán, tình nghi cứ trùng trùng điệp điệp vây chặt lấy mình, chẳng biết tương lai sẽ thế nào.

Từ hôm ấy trở đi, cô sống như con đà điểu, cứ lạng lẹ cúi đi trên cát, cô sợ nhìn thấy nhân tình, sợ nhìn thấy hiện thực.

Tại sao bình tới thì đón đánh, lại đánh không xong?

Minh Quân đâm ra hững hờ, buồn bã đến đứa bé cũng công nhận thấy?

Đêm ấy, Minh Quân nằm cuộn tròn trên chiếc ghế dài trong phòng khách, mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không, cả người cô như một cái xác vô hồn, trong nhà, chỉ còn có đứa con bầu bạn đang phải học bài.

Trước kia, cô hay ngồi bên con, vừa xem sách, vừa làm bạn đọc. Nếu không thì cô cũng lao ngay đến bàn làm việc, duyệt các giấy tờ.

Gần đây, Minh Quân làm việc không năng nổ, cô nghĩ đến những việc không như ý, những ý nghĩ thay đổi không thực hiện được.

Và những suy nghĩ của Minh Quân liệu có ích gì? Ai mà có năng lực thay đổi chủ ý của kẻ bội bạc chứ? Ai dám đứng ra ngăn anh ta hãy lưu lại chút ân tình?

Suy nghĩ chỉ càng thêm đau lòng, thêm tức tối, thêm bàng hoàng, thêm bối rối.

Thêm một lần nữa, Minh Quân cảm thấy mình lại đi đến đường cùng.

Bé Huy đến đứng bên cạnh, nó chăm chú nhìn mẹ, cô vẫn không hay.

Đến khi nó đưa tay sờ lên mặt Minh Quân mới sực tỉnh, cười hỏi:

— Con học bài xong chưa?

— Xong rồi. Mẹ, mẹ nghĩ gì thế?

Minh Quân định nói:

— Nghĩ đến ba con. Nhưng cô không sao nói ra được.

Cô chỉ đáp:

— Mẹ nghĩ, Huy Huy có đói không, muốn ăn gì không, mẹ mua cho!

— Không đói, không đói. - Gia Huy vẫy tay ra hiệu - Mẹ đi ngủ đi! Mẹ, mẹ mệt. Lắm rồi, làm việc khổ lắm phải không mẹ?

Mắt Minh Quân lại nóng ran lên, cô ôm con, lòng rất cảm động, rất an ủi.

Một đứa bé còn nhỏ tuổi như vậy đã biết quan tâm đến người khác, biết mẹ khổ cực, nhất định sau này nó sẽ nên người.

Hãy phấn chấn lên, Minh Quân!

Đường đời đầy dẫy gian nan, thử thách, nhưng cũng đừng lo lắng quá, nhất định sẽ có ngày an lạc. Bởi vì bên mình đã có đứa con ngoan như thế.

Minh Quân lại tiếp tục chú tâm vào công việc.

Tập đoàn Kiến Hoàng có vài chục cửa hàng bách hoá, tổng quản lý doanh nghiệp là Tái Minh Quân. Sau khi gia tộc Tạ thị nắm quyền tập đoàn, Minh Quân đã có những suy nghĩ cải cách, cô muốn làm mới lại bộ mặt bách hoá của tập đoàn.

Doanh thu của cửa hàng có cao hay không - quan trọng là tính chất địa điểm của cửa hàng. Nơi nào có doanh thu thấp, cô chủ trương nên đóng cửa, dùng tài sản đó vào công việc khác. Những nào nào buôn bán được, phải tận dụng phát triển mạnh lên.

Đương nhiên, việc dẹp tiệm hay phát triển còn phải qua ý kiến của nghiệp chủ, hiện tại, các địa điểm của hàng Lệ Tinh của Tạ gia là tốt nhất.

Do đó, Minh Quân chuẩn bị đi quan sát các cửa hàng bách hoá Tạ gia để xây dựng kế hoạch.

Trước tiên, cô đến quảng trường gần khu trung tâm, ở đây có mấy cửa hàng của Kiến Hoàng không được phát triển lắm, cô hy vọng sẽ thuê thêm được chỗ tốt hơn.

Phụ trách thuê mượn các cơ sở là Phùng Nguyên Thao. Anh ta mấy lần đề đạt với Minh Quân. Nhưng nay thì tình hình sẽ dễ dàng hơn nhiều vì Lệ Tinh và Kiến Hoàng cùng một chủ.

Minh Quân vào cửa hàng, quan sát cảnh mua bán. Các nhân viên bán hàng đều bận bịu tíu tít - đó cũng là điều hay, tránh phải nhọc lòng đón tiếp cô.

Đi đến quầy mỹ phẩm, cô nghe có tiếng ồn ào, một người đàn bà lớn tiếng nói:

— Đó là thái độ tôn trọng khách hàng à? Rõ ràng là bằng ghi chú: Mua năm trăm nguyên thì được tặng một hộp trang điểm, tại sao chúng tôi không được tặng chứ?

Cô nhân viên vội vã cười cười, giải thích:

— Thưa cô, đúng như thế, nhưng mỗi hoá đơn tính tiền năm trăm nguyên thì mới được tặng phẩm, mục đích chúng tôi là khuyến khích hàng mua nhiều để được hưởng.

— Rõ là tức cười chưa? - một người đàn bà lớn tuổi hơn xen vào nói - Chúng tôi là người cùng một nhà, cộng chung tiền mua của chúng tôi lại là đã năm trăm nguyên rồi, cô lại không đồng ý, vậy làm sao mời gọi khách hàng chứ? Tôi muốn gặp cấp trên của cô để xem giải đáp ra sao! A! Thì ra cửa hàng bách hoá Kiến Hoàng làm ăn như thế cho nên phải sớm sang tay cho người khác chứ gì?

Minh Quân đứng kế bên nghe thấy, cô thấy khó chịu nên không thể không can thiệp.

Cô rất ôn hoà cúi chào hai người khách, nói:

— Thưa, tôi là Minh Quân, chủ quản kinh doanh cửa hàng này, xin hai vị cho tôi giải thích về hàng tặng này. Nếu như lúc nãy nhận được tặng phẩm, chúng tôi tuyệt không có ý kiến gì. Còn như bà nói lúc nãy, nếu có người gom các hoá đơn và đến đây đòi tặng phẩm, như vậy sẽ trái với tôn chỉ khuyến khích khách mua hàng của chúng tôi.

Người đàn bà trẻ trở mắt nhìn Minh Quân, vẻ rất” hần học.

Minh Quân quan sát đối phương, thấy cô ta phục sức toàn hàng hiệu nổi tiếng. Phụ nữ phục sức hàng hiệu có hai loại: một là hạng người tự đắc, xinh đẹp, xem thường hàng trong nước ; hạng nữa là hay đua đòi, thích chạy theo thời thượng.

Người phụ nữ đối diện cô thuộc hạng thứ hai rồi.

Không thể nói là cô ta không đẹp, nhưng, có chút thô lậu.

Đang nghĩ ngợi đánh giá đối phương thì nghe cô ta nói:

— Ai ở không đi làm chuyện ấy, lấy được tặng phẩm của mấy người bộ thích lắm sao, cách làm của cô thật không hợp lý.

Người đàn bà lớn tuổi hơn xen vào:

— Lý luận với họ làm gì, chúng ta nếu muốn chỉ cần nói một tiếng là xe chở hàng đồng đến nhà đấy!

— Đúng rồi, lại phiền đến cái cô tên gì đấy? Cô Tái bận lắm, chẳng biết có cần kiểm tra hoá đơn mua hàng không?

Minh Quân chẳng biết gì, cô chỉ ôn tồn đáp:

— Tôi không biết ý hai vị..hoặc là..

— Cô không biết, đợi sau sẽ biết.

Đang lời qua tiếng lại thì một người đàn ông lớn tuổi, anh tuấn, bước đến cạnh hai người khách, nói:

— Mua hàng xong chưa? Xe không đợi lâu được đâu.

— Mua xong rồi, đi thôi! - Bà khách lớn tuổi bảo cô gái - Về nhà bảo chồng con dạy dỗ thuộc hạ cho chúng biết, mắt không thấy núi thái sơn!

Bốn người kéo nhau ra khỏi cửa hàng. Minh Quân dõi mắt nhìn theo, lòng đầy đầy cảm xúc.

Trên đời có biết bao kẻ bất chấp sự lý, cứ dây dưa quanh quẩn gây phiền nhiễu khiến người ta tức muốn khóc đi được.

Cô bán hàng nói với Minh Quân:

— Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không?

Minh Quân cười, an ủi:

— Đừng lo, chúng ta không làm sai.

Sự thực lại không phải vậy.

Sáng hôm sau, Minh Quân nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, cô nhân viên bán hàng Lưu Tiểu Phấn hôm qua đã bị buộc thôi việc. Lý do là sự việc xảy ra hôm qua bị khiêu nại lên cấp trên, cô nhân viên không tôn trọng khách hàng làm ảnh hưởng đến hình tượng và thể diện của công ty.

Minh Quân thất kinh hồn vía, tại sao lại vậy chứ?

Hành động như vậy, không chỉ thiếu công bằng, nó còn giáng cho cô một đòn khá đau. Lúc ấy cô có mặt tại hiện trường, cô đồng ý với cách giải quyết của nhân viên. Nếu muốn hỏi tội thì phải nhắm vào cô mới phải, không thể cứ trách bừa người cấp dưới.

Minh Quân dùng điện thoại nội tuyến gọi chị Hoàng Thái bên nhân sự. Hoàng Thái'i vốn bà con với chị Quần, Minh Quân cũng quen biết chị, trong nhiều năm thỉnh thoảng vẫn qua lại, cho nên cô đi ngay vào vấn đề:

— Không nên lại bỏ Lưu Tiểu Phấn, cô ấy vô tội. Hôm qua tôi có mặt ở đó, chứng kiến hết" sự việc.

Hoàng Thái khê hỏi:

— Minh Quân, trong phòng cô có ai không đấy?

Minh Quân đáp:

— Không có.

Chị Hoàng hỏi vậy là nhất định có điều muốn nói, chị ngại người ngoài nghe được.

— Minh Quân, ký giấy buộc thôi việc không phải là lão Tổng Vi.

— Vậy thì ai? -theo lẽ tự nhiên, cô buột miệng hỏi vậy, đột nhiên cô kêu lên - Trời, là Tả Tư Trình à?

— Minh Quân, người khách hàng tố cáo Lưu Tiểu Phấn không phải là hạng tầm thường, cô ta là thiên kim tiểu thư của chủ tịch, nói chính xác ra là vợ của Tả Tư Trình đấy.

Minh Quân đùng đùng nổi giận, lửa trong người bốc cháy. Cô gác máy điện thoại và đi nhanh đến văn phòng của Tư Trình.

Gương mặt cô lạnh lùng sắt đá, cô bảo thư ký ngồi phòng ngoài:

— Nhớ thông báo, tôi có việc gấp muốn gặp ông Tả.

Thư ký nhìn sắc mặt Minh Quân, biết đúng là có chuyện, liền ấn máy, nói:

— Cô Tái đang ở phòng ngoài, nói có việc cần gặp giám đốc.

Tư Trình nói qua máy truyền thanh:

— Chỉ một mình cô Tái à?

— Vâng.

— Mời cô ấy vào! Đây, tôi đang đợi ông Tạ Thích Văn. Nếu ông ấy đến thì mời ngay vào, việc cô Tái không lâu đâu.

Minh Quân không màng gì câu nói ấy, trong đầu cô đang sôi sục ý nghĩ là Tư Trình muốn đối phó cô, muốn áp chế cô ra sao cũng được, nhưng không thể hại đến người vô tội. Nếu hấn ta buộc cô nghỉ việc, cô cũng cam lòng, chỉ cần Lưu Tiểu Phấn không bị đuổi là được - đấy mới là công bằng! Còn món nợ của Tư Trình, đợi dịp khác sẽ tính.

Minh Quân vừa đẩy cửa vào phòng, Tư Trình liền hỏi:

— Có chuyện gì?

— Lưu Tiểu Phấn vô tội.

— Cô nói người bán hàng nào?

– Ngay cả cái tên của người ta còn không biết, chứng tỏ anh đâu có tra xét vấn đề, cứ thẳng tay mà phê phán như thế đấy.

– Đúng vậy. - Tư Trình thẳng thừng xác định, k hông chút bối rối.

– Bởi vì cô ấy đặc tội với vợ anh chứ gì? - Minh Quân khìc”h động nói.

– Minh Quân, đừng có vin có gây sự, được không?

”Vịn có gây sự” Bốn chữ nặng như Thái Sơn đè nặng lên đỉnh đầu, làm Minh Quân thấy đau nhói.

Ý của Tư Trình cho là mình đổ kỵ với con gái Tạ gia cho nên cố ý kiếm chuyện, gây gổ không đầu.

Có lẽ Minh Quân vẫn còn yêu Tư Trình như xưa nên cô ta mới khích động như thế.

Tư Trình cũng có thể coi thường Minh Quân, bởi vì cô ta vẫn chưa quên anh, vẫn sống nhờ vào sự che chở của anh ta.

Nhưng, Tư Trình không thể gán tội cho một thuộc hạ hết lòng vì công việc. Một phụ nữ kiếm sống bằng đôi tay mình, không khuất phục mọi áp lực ức chế, không dễ dàng bị kẻ khác lợi dụng - đó là đức tính cao quý của họ.

Minh Quân cứ theo ý mà tranh cãi:

– Lưu Tiểu Phần không có lỗi, hôm qua tôi có mặt ở đấy. Nếu có đặc tội với khách hàng ở đó thì chính là tôi, anh cứ buộc tội thôi việc là được.

– Chuyện của một nhân viên mà làm cô xúc động vậy sao?

– Tôi phải nhận lấy trách nhiệm, không thể gán cho người khác được.

– Không còn cách nào khác sao?

Câu nói như đồng ý với đề nghị của Minh Quân, chấp nhận cho cô nghỉ việc.

Trong khoảnh khắc, Minh Quân đứng lặng người.

Có phải vì quá khích động mà cô tự đẩy mình vào đường cùng, không lối thoát? Hay thà là kết thúc sớm cho xong, tránh phải dây dưa khổ sở, chịu đau một lần hơn là cứ phải kéo dài sự lo lắng, đớn đau.

Đang quây quần với những ý nghĩ hỗn loạn thì có người đẩy cửa vào. Trước tiên, người đó chào hỏi Tư Trình, đoạn quay sang Minh Quân gật đầu mỉm cười và bắt tay cùng Minh Quân, nói:

– Tôi là Tạ Thích Văn, Tạ Thư Thâm là ba tôi. Cô Tái khoẻ chứ?

Tư Trình hỏi:

– Anh đã gặp Minh Quân rồi à?

– Gặp hôm qua, tại quảng trường Thái Thạnh. Trong cửa hàng, Thích Nguyên làm ồn ào thật vô lý, tôi có mặt ở đó. Tư Trình, xem ra em gái tôi sau khi kết hôn vẫn không thay đổi tính nết ngang ngược của nó.

Tư Trình mỉm cười bối rối

– Thái độ của cô Tái đối xử với khách hàng rất nhẫn nại, tôi rất khâm phục lòng tận tụy với trách nhiệm của cô.

Nói lời ấy, Thích Văn nhìn Minh Quân, vẻ rất chân thành, không có chút giả dối, ngụy tạo.

Trong khoảnh khắc, Tư Trình yên lặng. Minh Quân cũng không lên tiếng.

Thích Văn tiếp tục nói:

– Tôi vừa từ nước ngoài về, tham gia công tác với Kiến Hoàng. Sắp tới, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hợp tác, có điều gì khó khăn, cô cứ tìm tôi hoặc anh Tư Trình đây thảo luận, tôi nghĩ là mọi việc sẽ tốt đẹp!

Tư Trình xen vào:

— Chuyện hôm qua có anh Thích Văn chứng kiến, vậy cũng không nên trách Lưu Tiểu Phấn, nhờ cô vào báo với phòng nhân sự huỷ bỏ quyết định ấy đi.

Tư Trình thực sự tin Thích Văn chứng kiến sự việc? Hay anh ta là người biết ứng biến? Nghe giọng điệu Thích Văn, y sợ Minh Quân khích động tố cáo ra mọi chuyện thì thêm phiền phức, chưa biết hậu quả sẽ thế nào.

Trong hai cách suy luận đó, đương nhiên là cách nghĩ sau có phần đúng hơn, nhưng, Minh Quân chưa kịp nghĩ đến. Sự việc đã có người xuất hiện giải quyết ổn thoả, vậy còn kéo dài thêm chi tiết có ích gì

10. Chương 10

Lần này đến lần khác, rõ ràng Tư Trình đối xử cô đã tuyệt dứt ân tình, muốn loại trừ cô cho được. Trong tình hình hiện tại, cô hoàn toàn chẳng có lực lượng hỗ trợ.

Tại sao lại phải nhẫn nhục chịu đựng? Nay thì Minh Quân đã hiểu cả.

Cô trở về phòng làm việc, ngồi thở dài ngao ngán.

Sau khi Thích Văn về nước, quyền bính của Kiến Hoàng nằm trong tay con ruột và con rể của Tạ Thư Thâm.

So với Tư Trình, Thích Văn nổi trội hơn.

Thích Văn không chỉ là một thanh niên cao nhâ, tuấn tú, phong độ khoáng đạt., điểm đặc biệt nữa là con người anh ta bình dị, gần gũi với mọi người, lại chưa vợ.

Các thanh niên nam nữ công tác trong tập đoàn Kiến Hoàng đều nhất trí thừa nhận Thích Văn là chàng trai đẹp về nhiều mặt, là ông hoàng trong mắt của nhiều người.

Chỉ trừ Minh Quân, tâm hồn cô vẫn bình lặng.

Nhân buổi ăn trưa, cô thư ký Tiểu Đồ bạo dạn hỏi:

— Em chưa hề nghe chị phê bình cái ông Hoàng tử đó.

Minh Quân ngẩn đầu nhìn Tiểu Đồ:

— Tại sao phải phê bình chứ?

— Em dám chắc, chị là người chưa chồng duy nhất trong công ty không màng tới ông ta. Tại sao vậy?

Nếu Minh Quân trả lời là chẳng hề chú ý đến, có khi lời nói truyền đến tai đương sự, dễ sinh hiểu lầm - thật chẳng hay ho gì.

— Tôi khác, tôi đã có con rồi.

— Người có con cần phải có đôi chứ?

— Tiểu Đồ - Minh Quân ngăn cô ta - Tuổi còn trẻ đừng nói năng loạn xạ như thế.

— Em nói thật, nói về hình dạng, em thấy toàn Kiến Hoàng này chỉ có chị là xứng với Thích Văn nhất, xinh đẹp, ưu tú, đúng là một đôi kim đồng ngọc Nữ thời hiện đại, đặc biệt nhất là hai người rất ôn hoà, đối xử tốt với thuộc hạ - Tiểu đồ tỏ ra thần bí, nói thêm - Có mấy đồng nghiệp thấy ông ấy ăn sáng một mình, đủ biết, ông ta không có bạn gái, rõ là lênh đênh cô khổ!

Minh Quân bật cười:

— Được lắm, nói đùa thế là đủ rồi, đừng kéo dài thêm nữa, nếu không thì hại việc đấy.

— Sợ gì chứ? Chúng ta đã không tranh cãi với ông Tả rồi đó sao? Sau việc tiểu thư Tạ gia tức khí quậy ở cửa hàng, chẳng biết ông Tả phải chịu đựng thế nào? Ông ta làm giám đốc cũng không phải dễ đâu.

— Tiểu Đồ, nếu cô không thôi nói quàng nói xiên, tôi báo chị Hoàng điều cô đi đấy.

– Điều đến văn phòng ông Tạ, em không có ý kiến, còn nếu không, đời này kiếp này em cứ bám theo chị mãi đây.

Minh Quân cầm xấp văn kiện vỗ lên đầu cô gái, nói:

– Đừng nhiều lời, kiểm tra lại các giấy tờ này, sáng mai tôi đến ký. Chiều nay tôi đi tuần các cửa hàng ở Tân Giới.

Tiểu Đồ vui vẻ nhận hồ sơ và chào cấp trên của mình.

Minh Quân suy nghĩ, một thiếu nữ chưa trải qua yêu đương, lòng còn nhẹ nhàng, vui vẻ, đáng yêu biết dường nào. Không như cô, lòng đã tan tành như đá vụn, còn mong gì tốt đẹp.

Tại sao lại là kim đồng ngọc nữ? Tại sao lại là xứng lứa vừa đôi? Sự đời kiếp này, có mộng cũng không thấy được tình cảnh ấy.

Cái người tên Tạ Thích Văn kia, đúng là không sai, qua mấy lần tiếp xúc trong công việc, Minh Quân đã có ấn tượng tốt đẹp về anh ta, một con người xử sự rất thông tình đạt lý, một cấp trên tốt đẹp. Có anh ta, cục diện giữa cô và Tư Trình bớt căng thẳng hơn, ngoài ra thì đâu còn gì khác chứ?

Vừa nghĩ đến Tào tháo thì Tào Tháo đến.

Thích Văn thấy Minh Quân, anh vui vẻ chào hỏi:

– Cô đi ăn trưa à?

– À, không, tôi định đi đến mấy cửa hàng ở Sa Điền.

– Cũng phải dùng cơm đấy chứ?

– Đến cửa hàng, mua lấy phần ăn là xong.

– Tôi định mời cô đến Tân Giới tham gia mấy cửa hàng bách hoá của chúng tôi, nhất là ở khu sa Điền - đây là tài sản của Tạ thị. Chúng tôi định xây dựng thêm ở đó, thành lập một công ty kinh doanh bách hoá lớn nhất Hương Cảng, cho nên rất cần đến kinh nghiệm quý báu của cô.

Minh Quân không biết nói sao, cô chỉ cười cười, nói:

– Bất quá tôi chỉ có vài năm kinh nghiệm thôi.

– Cũng đủ làm thầy tôi rồi.

Minh Quân lại chỉ biết cười

– Gặp đây là may rồi, hôm nay tôi đi tuần qua các cửa hàng với cô, được chứ?

Đương nhiên là không thể nói không được. Khi Thích Văn lái xe đến, anh ta bước xuống mở cửa xe để Minh Quân bước vào.

Lúc đó nhằm giờ ăn trưa, người ra vào toà nhà Kiến Hoàng rất đông. Mọi người đều nhìn thấy cảnh Minh Quân ngồi vào xe Thích Văn.

Trong số chứng kiến ấy, có hai người tâm lý hoàn toàn khác nhau. Một người là Tả Tư Trình vừa ra khỏi công ty. Anh ta thấy Thích Văn cười đón Minh Quân lên xe, trống ngực đột nhiên đập dồn dập, một cảm giác lo lắng vô cớ xuất hiện thật khó chịu.

Một người khác là cô thư ký Tiểu Đồ vừa định đi ăn trưa. Cô cười hi hi vừa nắm chặt tay cô bên cạnh:

– Nhìn kia, chị Tái chúng ta đi chung với ông Tạ đúng là một đôi lý tưởng như truyện thần tiên vậy!

Thật là khéo léo, câu nói lọt vào tai Tư Trình khiến gương mặt anh ta xanh tái hẳn lên.

Minh Quân ngồi yên trong xe, cô không biết nói gì để phá tan sự lạnh lẽo giữa cô và Thích Văn.

Anh ta lên tiếng trước:

– Người của Tạ Gia làm cô sợ à?

Nghe hỏi, Minh Quân thấy ngượng ngịu. Nhưng, cô gắng giữ lấy bình tĩnh, thản nhiên hỏi:

— Sao lại vậy?

— Hôm đó, hành vi của em gái và kẻ mẫu làm chúng tôi rất bối rối.

— Người nhà anh à?

— Vâng, tôi và mẹ ruột tôi, lúc đó cô không chú ý. Thực ra chúng tôi vừa ăn trưa xong. Cha tôi về công ty địa sản dự họp. Chỉ có tôi và Thích Nguyên đưa họ đến cửa hàng mua sắp lật vật, phụ nữ hầu như lúc nào cũng muốn đi mua đồ?

— Đối với anh, đó là tin vui, nếu không thì cửa hàng làm sao buôn bán chứ?

— Cô thì ngoại lệ sao?

Câu hỏi và giọng điệu của người đàn ông đối với Minh Quân vẫn hàm ý nhiều thiện cảm.

Minh Quân khẽ cúi đầu xuống:

— Làm chuyện gì cũng phải kể đến tư cách, tôi chỉ là bán hoa giâm lá trúc mà thôi.

— Mỗi người đều có chỗ tốt của họ.

Lời nói ấy khiến Minh Quân xúc động.

Cô nhớ đến những lời Tiểu Đồ nói lúc nãy, bèn khẽ nhìn chàng công tử Tạ gia. Không ngờ, chính lúc ấy bốn mắt giao nhau.

Anh ta vốn đang nhìn cô.

Minh Quân vội nhìn sang hướng khác, cô bối rối tìm chuyện, nói:

— Nghe nói anh có hai cô em gái?

— Vâng. Hai em gái, tính cách khác nhau như trời biển, cô đã gặp một người rồi. Người nhà Tạ gia chúng tôi cũng rất đáng tin.

— Tại sao anh lại nói vậy?— Minh Quân hỏi.

— Tôi sợ là cô có thiên kiến với chúng tôi.

— Trước giờ thuộc hạ đâu có tư cách đó.

— Trong công việc cô rất có lòng tin, tại sao trong mối quan hệ giao tế, cô lại lạnh lùng như thế?

— Xử sự dễ, làm người khó, tôi có cảm giác như vậy.

— Cảm giác có khi cũng sai lầm, không thể quơ đũa cả nắm được.

Minh Quân không đáp. Cô nghĩ, người sống trong cảnh phú quý, chuyện gì cũng thạo lợi, liệu họ có biết tình đời thay đổi, nhân tình khỉ ảm khi lạnh?

Lời biện luận của ông hoàng này có ích gì.

Sau khi đi xem xét” qua khu hoa viên ở quảng trường, họ đến Đông Dục bàn kế hoạch phát triển cơ sở. Thích Văn nhìn đồng hồ, nói:

— Chúng ta mãi mê với công việc đến quên cả ăn, đói quá rồi, hãy đến quán ăn nhanh ăn chút gì đi.

Minh Quân ngạc nhiên:

— Anh không e dè gì à?

— Tại sao chứ? Tôi ở nước ngoài, hầu như trưa nào cũng kiếm cái ăn qua loa cho xong. Người ở đây thật lạ, cả buổi trưa cũng phải ăn cho thật ngon.

Minh Quân bật cười. Lần đầu tiên cô mới gặp một ông chủ bình dân, hào sảng đáng mến như vậy.

Cửa hàng đông người, không còn một chỗ trống. Thích Văn nhún vai, chẳng biết làm thế nào.

– Đến quán khác chứ?

– Chi bằng mua thức ăn rồi đến công viên ngồi ăn, tiện hơn! Minh Quân đề nghị, Thích Văn đồng ý ngay.

Hai người cùng xách túi lớn túi nhỏ, đi thẳng đến công viên Sa Điền - mới sửa chữa lại mấy năm nay. Họ ngồi trên băng ghế, dưới bóng cây - đối diện với chiếc cầu nhỏ có nước chảy róc rách, lòng rất thư thả.

Thích Văn ăn ngốn ngấu như hùm như hổ. Khi uống xong chai nước, anh cảm thấy rất dễ chịu, ngồi lơ đãng ngắm cảnh.

– Hương Cảng có những nơi như vậy để công chúng đến nghỉ ngơi, hưởng thụ, thật rất tốt. Tại sao họ còn muốn ra đi chứ?

– Bởi vì anh đi lại rất dễ dàng nên nói vậy. Hương Cảng có hơn năm triệu dân phải sống bấp bấp ở đây.

– Cô có muốn đi không? - Thích Văn chợt tỏ vẻ quan tâm.

– Ý anh nói là di dân à?

– Ủ, thế nào, cô cũng nghĩ đến chứ?

– Tôi có quốc tịch Canada mà.

–Ồ! Nói thế thì cô có thể ở đây lâu, khi nào HK thay đổi, thậm chí khi thấy không xong thì mới đi chứ gì?

– Có thể là vậy.

– Vậy tôi yên tâm rồi.

Sau câu nói đó, cả hai đều yên lặng, không khí đột nhiên đông lạnh lạ lùng.

Anh ta nói thêm:

– Người Hương Cảng bỏ ra nước ngoài, tình hình rất nghiêm trọng.

– Đúng đấy.- Minh Quân lên tiếng, cô nói - Cho nên thiếu đi nhiều nhân tài, khó mà có được con người và công việc thích hợp nhau.

– Cô cảm xúc vậy à?

– Đó là sự thật.

– Bất kể là con người với công việc, mà con người với con người cũng như thế.

Không đợi Minh Quân đối đáp, Thích Văn nói thêm:

– Đây là cảm xúc của tôi, đương nhiên là sự thật.

Minh Quân cảm thấy ông chủ đột nhiên rất khả ái Cô nhìn anh phì cười.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, lấp lánh sáng trên gương mặt tươi cười của cô gái, nụ cười làm ấm lên tâm hồn Thích Văn.

Và, chàng trai không ngăn được xúc động, anh nhìn chăm chú Minh Quân.

Minh Quân thấy không tiện, nói:

– Chúng ta về đi. Tôi sẽ đưa anh ra phía công viên, ở đó có hai câu liễn đối nhau.- Cô thành thật nói - Trình độ Trung văn của anh chắc thưởng thức được.

– Tôi nghĩ có thể, lúc trước tôi có học qua. Đường Thi, Tống Từ.

– Vậy thì tốt, anh đến xem.

Minh Quân đưa Thích Văn đến cổng ra vào, bên hai hàng cột có khắc câu đối:

Lưỡng ngạn đôi thành tân thị trấn

Tứ thời do đối cực phong tình.
(Đôi bên nay thành thị trấn mới,
Bốn mùa vẫn đượm ý tình xưa)

11. Chương 11

Minh Quân nói:

- Đây là câu đối của giaó sư Hà Văn Hội, nghe nói ông ấy là một tài tử đương thời.
- Tài tử thường hấp dẫn giai nhân, có phải vậy? Họ là những người thanh cao, ưu nhã, không như những kẻ thô lậu trong thương trường.

Minh Quân suy nghĩ, đoạn cười, nói:

- Chúng ta là những kẻ chung đường, chẳng biết có nên đồng ý hay phản đối đây?

Nghe lời ấy, Thích Văn bật cười lớn lên, tiếng cười anh rất sảng khoái.

Khi ngồi vào xe, cả hai chuyện trò càng lúc càng hợp nhau.

Tình trạng kẹt xe tại khu Sa Điền rất nghiêm trọng, xe nối dài nhau hàng nhiều giờ liền không đi được.

Minh Quân chốc chốc lại nhìn đồng hồ, Thích Văn hỏi:

- Cô có hẹn à?
- Vâng. - Minh Quân gật đầu.
- Phải chịu chậm thôi, cô xem, qua được quãng này là đến quãng khác, không sao xoay trở được.
- Thật là tệ - Minh Quân nôn nóng.

Sự vội vã, lo lắng làm cho cuộc chuyện trò vui vẻ lúc nãy biến mất.

- Hay gọi điện cho họ biết, báo là đang kẹt xe.
- Thôi, sẽ đợi được.- Minh Quân trả lời rất tự nhiên.

Khi cô nhìn qua lại phía ngoài để bớt đi lo lắng, đột nhiên cô thấy gương mặt Thích Văn có vẻ căng thẳng, cô rất ngạc nhiên.

Lúc sau, không hiểu tại sao cô lên tiếng giải thích:

- Đang đợi tôi là một đứa bé, nó đâu có biết kẹt xe là gì. Nó chỉ mong tôi về đúng giờ để đưa nó đi dự sinh nhật của bạn nó.

Minh Quân nói xong, thấy vẻ mặt Thích Văn bớt căng thẳng.

- Nếu chúng ta dùng được máy bay trực thăng thì tốt quá.
- Cảm ơn anh đã quan tâm.
- Đó là trách nhiệm của tôi.
- Trách nhiệm? - Minh Quân bỗng hỏi to lên.
- Cô biết là tôi nói thật đấy chứ?

Minh Quân dậm ra lúng túng, không biết đối đáp thế nào.

Trái lại, Thích Văn rất hào sảng nói:

- Chúng ta là những người đang cùng thuyền, thân là đàn ông, đương nhiên phải gánh lấy một phần trách nhiệm giải quyết mọi lo chứ. Cho dù không làm được gì thì cũng phải có thành ý chia sẻ.

Lời nói quả thật rất đáng kể.

Minh Quân muốn vỗ tay khen ngợi.

Nhưng, cô kèm chế sự ngợi khen thái quá của mình, chỉ mỉm cười đồng ý với anh.

— Có người biết mình nóng vội, nó cũng giảm đi áp lực lo lắng.

— Đứa bé là em cô à? - Thích Văn hỏi.

— À, không, nó là con tôi.

— Úy! Cô trẻ thế mà có con rồi à? - Thích Văn lại hỏi tiếp - Được mấy tuổi? Nó giống ai? Giống cô hay giống cha?

Không biết tại sao anh ta lại nêu một loạt câu hỏi như vậy? Sau đó, Thích Văn tỏ ra bối rối, anh không nên biểu lộ thái quá như thế.

Minh Quân trả lời từng câu hỏi:

— Tôi sinh Gia Huy lúc còn trẻ. Tôi thấy nó giống tôi nhiều hơn, có thể là vì nó sống với tôi từ bé.

— Cha đứa bé làm gì?

— À! Minh Quân mờ mịt, đáp - Gia Huy là đứa bé không cha, tôi một mình nuôi dưỡng nó.

Hèn gì Thích Văn không hề nghe các đồng sự trong công ty nói về gia đình Minh Quân, chứng tỏ trong xã hội công thương nghiệp, ngoại trừ những sự tình quan hệ lợi ích thiết thân nhất, người ta không chú ý đến gì khác.

Trong xã hội, nhất định là việc ai người ấy lo.

Thích Văn thở dài:

— Xin lỗi, thực ra tôi không nên hỏi; chỉ vì tôi quan tâm đó thôi.

Câu nói đơn giản có đủ sức mạnh, Minh Quân nhớ rõ lời nói ấy.

Chỉ trong một ngày, lần thứ 2, cô khẽ đưa mắt nhìn Thích Văn. Đối phương quả là ông hoàng trong mắt của biết bao thiếu nữ, nhưng liệu có ai đủ điều kiện để sánh với chàng? Một người có học lực, có đạo đức, có gia thế, có sự nghiệp, có dáng vẻ anh tuấn, e là anh ta còn có lòng tốt, xem cách anh đối xử ôn hoà với các đồng nghiệp, xử lý công việc rất khoan dung, nhẫn nại, thì có thể biết tất cả. Hạng đàn ông như thế trên đời rất hiếm.

Thật đáng ngán! Sợ là đàn ông không được. một phần mười như Thích Văn. VÀ, một khi họ chen chân vào thương trường thì khác nào là cá mẹ một lứa. Bao năm nay, trong hàng quý tộc độc thân, hầu như nam được chuộng hơn ỹ, hưởng chỉ là Tạ Thích Văn.

Một người như thế, Tiểu Đồ nói anh ta không có bạn gái, sáng nào cũng ngồi quán ăn một mình - là thế nào?

Lạ lắm chứ.

Nhưng, đó là chuyện rồi rã. Minh Quân giật mình tỉnh ngộ, suy nghĩ của cô đã đi quá xa, nó tách rời hẳn hiện thực.

Bất luận thế nào, cô cũng không thể để mình tiến gần thêm với người họ Tạ này, cả đến ý nghĩ cũng nên chấm dứt. Ngoại trừ quan hệ trong công việc giữa hai ngôi chủ khách thì không nên phát triển thêm gì khác.

Xe đến khu chợ, Minh Quân xem đồng hồ thấy trễ nửa tiếng hơn dự định. Thích Văn quyết định đưa cô đến trường.

Nguyên, Minh Quân định đến sớm để đưa con đến nhà một bạn học, dự tiệc sinh nhật. Đứa bạn đó được cha mẹ xin nghỉ một ngày để chuẩn bị đón bạn đến chúc mừng. Gia Huy đã nói mẹ:

– Mẹ, mẹ, ba mẹ của các bạn con đều mang sẵn quà đến trường, đợi tan học thì đưa chúng đến nhà bạn Minh Huấn đó!

Minh Quân đương nhiên là biết ý anh chàng, cô nói ngay:

– Mẹ của Huy cũng vậy đấy.

Gia Huy nhảy chồm lên ôm chặt mẹ, mãi cũng không chịu buông.

Trưa nay gặp phải kẹt xe, Minh Quân lấy làm khó xử, không biết giải thích với con ra sao đây.

Xe dừng lại cổng trường, Minh Quân bước vội ra xe, đi nhanh về phía trước.

Thấy Gia Huy đang đứng khóc bên cổng, lòng cô đau xót quá, nước mắt ứa ra.

– Huy Huy, xin lỗi, mẹ từ Tân Giới về đây, bị kẹt xe, không phải mẹ quên đâu.

Gia Huy khóc, nói:

– Các bạn đến nhà Minh Huấn hết rồi!

Thích Văn đứng bên cạnh, đột nhiên anh cúi xuống nắm tay cậu bé, nói:

– Đừng khóc, mẹ cháu sẽ đưa cháu đến ngay nhà Minh Huấn, còn kịp đấy!

– Không đi xe của bác!

– Đến lúc này đừng khách sáo nữa!

Khi hai mẹ con ngồi vào xe Thích Văn, Gia Huy mới ngừng khóc. Nó ngẩng đầu lên, hỏi:

– Mẹ, quà cho bạn đâu?

– Chao ôi! - Minh Quân giật mình kêu lên - Cô chợt nhớ ra, quà để bên xe mình, lúc đổi sang xe Thích Văn lại quên mang theo.

Vừa định giải thích thì Thích Văn nói:

– Huy Huy, mẹ muốn cháu tự chọn, phía trước có cửa hàng đồ chơi, bác đưa cháu vào đấy chọn quà cho bạn, Minh Huấn sẽ thích lắm.

– Minh Huấn nó nhà bạn ấy có hồ nước.

– Tốt lắm! Vậy mua chiếc tàu điện được chứ?

– Hay quá! Trong phim con thấy người ta chơi tàu điện, nhiều người đứng coi lắm.

Gia Huy quên hẳn lúc này vừa khóc, nó chuyện trò với Thích Văn như đã quen biết lâu rồi.

Lúc sau, xe dừng trước cửa hàng, Thích Văn cao hứng nói với Minh Quân:

– Giao cho tôi nhé? Tôi là cô trẻ giờ phải bồi thường chứ.- Không đợi Minh Quân trả lời, anh đỡ Gia Huy ra khỏi xe, chạy nhanh vào cửa hàng.

Chỉ mất một lúc”, Gia Huy trở ra với gói quà chùng như lớn hơn cậu bé.

– Sao thế? Con ôm một hộp, bác Tạ lại ôm một hộp?

Gia Huy lúi húi chui vào xe vừa giữ chặt lấy hộp quà, lúc ngồi yên, nó nhìn mẹ giải thích:

– Hộp này của con. Bác Tạ cầm hộp quà cho bạn Minh Huấn.

Trong phút chốc, Minh Quân chẳng biết nói gì.

Thích Văn rất vui vẻ, anh cười nói:

– Đứa bé rất” dễ thương, nó chẳng chút khó chịu. Nghe nói lúc bé tôi giống vậy.

Bầu không khí trong xe thật vui vẻ, hồ hởi.

Minh Quân nghĩ, nếu Thích Văn là Tư Trình thì hay biết chừng nào?

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng.

Bạn của Gia Huy ngụ trên đỉnh đồi, không dễ gì tìm đường lên.

Minh Quân nói:

— Anh quen đường nhỉ?

— Nhà tôi ở gần Thi Gia. Tôi biết vợ chồng Thi Tường Sinh có đứa con học chung với Gia Huy. Vợ của Thi Tường Sinh là Tịch Mộ Liên có quen biết Thích Nguyên, em gái tôi.

Nghe nhắc đến vợ Tư Trình, Minh Quân liền nín lặng.

Xe dừng bên ngoài cửa Thi Gia. Người bảo vệ nhìn thấy bảng hiệu xe, biết của Tạ Gia, liền mở cổng để xe chạy vào bên trong sân.

Gia Huy mau chóng ra khỏi xe, nói với mẹ:

— Mẹ chờ con đây nhé!

Chẳng đợi Minh Quân dặn dò, nó chạy a vào bên trong.

Xe quày đầu lại, Minh Quân định từ biệt Thích Văn thì anh ta nói:

— Nhà tôi gần đây, mời cô đến uống nước trái cây, sau đó trở lại đón Gia Huy.

— Làm phiền anh quá.

— Vậy, cô ở đây làm gì?

Minh Quân chưa kịp đáp, xe đã chạy ra khỏi cổng.

Xe chạy qua đoạn đường sỏi trắng ngà thì đến một toà nhà sắc trắng, kiến trúc theo Âu Châu, cả hai cùng xuống xe.

Cửa cổng mở ra, người giúp việc cung kính cúi chào:

— Chào cậu chủ.

— Ông bà cụ đâu?

— Ông chủ tối nay không về dùng cơm, bà chủ đã ngủ trưa. Cô chủ chưa về.

— Làm cho tôi hai ly cam tươi, đem ra vườn.

Một màu xanh cây lá trải dài đến ngút mắt, tiếng chim ríu rít vang đây đó trong khu vườn.

Cảnh trí yên tĩnh, vắng vẻ, cũng dễ khiến tâm hồn con người cảm thấy nhẹ nhàng, thanh thoát.

Người có tiền ở đâu cũng là thiên đàng.

Nhìn cảnh trí trước mắt, Minh Quân chợt nhớ tới Tư Trình.

Cô hốt hoảng hỏi:

— Em gái anh cũng ở đây à? Ý tôi nói là vợ chồng ông Tả đấy?

Cũng may Thích Văn không để ý, anh chậm rãi đáp:

— Không, họ ở nơi khác, nơi khúc quanh phía trước, có con đường nhỏ đến đó.

Minh Quân thở phào nhẹ nhõm.

— Xin cô đừng trách chúng tôi thất lễ, về hành vi của em gái tôi, tôi mong sẽ có cơ hội chuộc lại!

— Để làm gì chứ?

— Sau sự việc của Thích Nguyên, Tư Trình phải có giải quyết, cô biết rồi chứ? Minh Quân, khi tôi thấy cô đứng trước Tư Trình, cứ theo lý mà tranh cãi, bênh vực thuộc hạ của mình, không chỉ tôi kính phục, mà còn cảm thấy thẹn.

— Anh nói quá.

— Không nói quá đâu. Kẻ giàu có thất đức, không tồn tại lâu dài - tôi rất tin đạo lý đó. Tôi phải nói là, có khi, Thích Nguyên hành động thái quá.

— Chuyện đã qua rồi còn để ý làm gì.

— Nhất định là vậy.

Minh Quân mỉm cười, cô chợt nhớ ra.

— Tôi thiếu anh bao nhiêu tiền?

— Cái gì?

— Lúc này anh mua đồ chơi cho Gia Huy, tôi biết không ít tiền.

— Cô định trả lại tiền à?

— Vâng.

— Vậy thì khỏi. Tôi chưa hỏi ý cô mà đã mua, cái đó tôi chịu.

Đang chuyện trò, phía sau họ có người gọi:

— Thích Văn!

Quay lại nhìn thì thấy một người đàn bà ngoài năm mươi, mặc áo dài lụa, khuôn mặt vuông, vẻ nghiêm túc, hiền hậu, nhất là đôi mắt tinh anh sau cặp kính gọng vàng, khiến cho người nhìn thấy có phần kiêng kỵ và kính sợ.

— Tại sao về mà không đến phòng mẹ nghe dặn dò.

— Mẹ, con vừa đến đây với một đồng nghiệp. Để con giới thiệu, cô Tái Minh Quân, quản lý việc kinh doanh cửa hàng bách hóa của Kiến Hoàng, rất có năng lực, hiếm được người như vậy. Còn đây là thân mẫu tôi.

Minh Quân mỉm cười gật đầu:

— Chào bác Tà!

Bà Thư Thâm khẽ gật đầu, đoạn nhìn lướt qua Minh Quân dò xét”, bà quay lại nhìn con trai:

— Hôm nay nhà có khách sao con về trễ vậy? Cha con không về ăn tối, tất cả phải do con làm chủ đấy.

— Mẹ, còn sớm mà, mời khách đến 7 giờ rưỡi mà!

— Không sớm đâu, mẹ còn có chuyện muốn nói với con. Tối nay có mấy nhân vật. quan trọng lắm đấy.

— Mẹ đừng lo lắng quá.

— Con cứ xem thường thế đấy!

— Được được, tí nữa con sẽ đến nghe mẹ chỉ dạy.

— Con đợi tí nữa sao?

— Để con đưa cô Tái về nhà.

Minh Quân liền nói:

— Không, đừng để trở ngại công việc của anh, tôi gọi taxi về được rồi.

Bà Tà nói xen vào:

— Thôi khỏi, nhà có tài xế, để tôi bảo anh ta đưa cô về.

Nói xong bà quay lại dặn người giúp việc đứng bên cạnh:

— Bảo a Thanh chuẩn bị xe.

Thích Văn đành đưa Minh Quân ra khỏi cổng, anh nhỏ nhẹ nói:

— Ngày mai gặp lại!

Anh dẫn dò tài xế đưa Minh Quân đến Thi gia đón Gia Huy, đoạn đứng nhìn xe chạy dài theo con đường sỏi đá.

Minh Quân ngồi trong xe với muôn ngàn ý nghĩ.

Hèn chi mà thiên hạ hay nói ; vào cửa nhà quỳên quý sâu như biển, ở trước mắt kẻ giàu có sang cả thì hành động gì cũng khó khăn, khó chịu.

Minh Quân không phải nghĩ đến mình, cô nghĩ đến Tư Trình

12. Chương 12

Biết bao gian truân khổ ải mới vào được cửa giàu sang, rốt cục anh ta có được đền bù xứng đáng?

Nếu được chọn lựa, cô làm bạn suốt đời với Ngọc Viên. Cũng như hôm nay, cô làm bạn với Thích Văn đến nửa ngày trời, cuối cùng cũng bị bà Tạ mời ra khỏi cổng. Sự nghiêm khắc, lạnh lùng của người đàn bà đó khác hẳn người thường, nó khiến cho người khác không thấy yên tâm chút nào.

Lạ một điều là tại sao người như vậy lại có đứa con ôn hoà, quang minh và khoáng đạt?

Không thể phủ nhận, Minh Quân có ấn tượng rất tốt với Thích Văn. Nhất là đứa bé, cả đêm cứ luôn mồm ngợi khen bác Tạ.

Chẳng biết có bao nhiêu thiếu nữ mơ mộng được kết duyên cùng Thích Văn; chỉ biết đêm nay, anh trần trọc tưởng nhớ đến một người ;

Tái Minh Quân.

Ngay lần đầu tiên, anh đã có ấn tượng về cô gái đó. Đến khi làm việc chung nhau, anh biết người đồng nghiệp đó ít lời ít nói, chỉ chăm chú với công việc, và lòng trung thành chính trực phải khiến người xúc động.

Thích Văn đột nhiên thấy mình có duyên phận với người đàn bà đó.

Cũng như đêm nay, trong sự sắp đặt của mẹ, anh quen biết Phùng Lệ Vân, con gái ông vua thép - thật cũng chẳng thú vị gì.

Mẹ anh cứ nhắc mãi:

— Phùng gia có đứa con gái vừa trưởng thành không biết là bao nhiêu công tử gia đua nhau châu chực. Con phải liệu lấy.

Chỉ là một bữa ăn tối bình thường, nhưng cô nàng phục sức cái kiểu gì mà lộ rõ hai khối thịt trắng muốt trước ngực - Chẳng khác một ca sĩ hạng ba, thật chẳng ra một khuê nữ danh gia chút nào.

Bà Tạ luôn mồm khen ngợi khiến bà Phùng Khải Nghiệp cười tít cả mắt. Thích Văn nghe đến nhức đầu nhức óc.

Trong vườn hoa, Lệ Vân hỏi:

— Anh thích môn thể thao gì?

Thích Văn đáp:

— Không thích gì cả, tôi sợ nước, sợ cao, sợ khó, cho nên vận động trên bờ, dưới nước đều không tiện.

— Vậy khiêu vũ?

— Càng không hứng thú.

— Thế anh hứng thú gì?

— Tôi thích nghiên cứu chính trị, chính trị nước Nga, xem xét” các mối quan hệ chính trị của họ, xem cách giải quyết của họ về dân sinh, về các hiệp ước - nói chung về những vấn đề có tính nhạy cảm...

Thích Văn chưa nói hết, Lệ Vân đã tức giận bỏ đi.

Anh đứng một mình trong vườn cười rữ rượi.

Anh biết ý của mẹ; nhưng, bà lại không biết ý anh.

Thích Văn cần một phụ nữ mềm mại như nước, xinh đẹp mà không chướng mắt; một người có thể cùng anh nổi bật trước mọi người và là cánh tay đắc lực giúp anh tạo dựng sự nghiệp.

Không ngờ, cha mẹ gọi anh về Hương Cảnh, vừa bước chân vào Kiến Hoàng đã gặp ngay Tái Minh Quân.

Không thể phủ nhận, cô ta là con nọ đứng giữa bày vậy.

Nhưng xuất chúng hơn cả là tính cách của con người ấy.

Thích Văn không phải kẻ xuẩn ngốc, anh hoàn toàn biết rõ Minh Quân tuyệt không có ý tham đối với anh và thể hiện tính diu dàng để lôi kéo mình.

Thích Văn chỉ mong đêm dài mau sáng để anh ra khỏi giường, đi đến công ty để gặp Minh Quân.

Minh Quân cũng cảm thấy hưng phấn, k hông phải vì Thích Văn, mà vì hôm qua anh ta đưa ra dự án phát triển cửa hàng bách hoá quy mô nhất Hương Cảnh.

Khó mà được tham gia một kế hoạch nghiệp vụ lớn lao như vậy, nhất định công việc sẽ làm tăng tri thức chuyên nghiệp của cô hơn, trong khi kiến thức mà nhà trường vẫn còn nhiều hạn chế. Điều đó cổ vũ Minh Quân thêm can đảm để ứng phó với Tư Trình trong công tác.

Cô đi làm thật sớm, sắp xếp lại tất cả những tư liệu và ý kiến ghi nhận về nghiệp vụ bách hoá su&u tập bao năm qua, gửi đến Thích Văn.

Thích Văn dùng bộ đàm vui vẻ nói:

— Minh Quân, suốt” đêm cô không ngủ để làm báo cáo này à?

— Mỗi ngày phải mất hơn mười hai tiếng đồng hồ mới làm xong, sao lại một đêm được? - Minh Quân cười thành tiếng.

— Thế thì cô có cây gậy thần rồi.

— Ồ, đó là phần tâm đắc của tôi mấy năm nay, gửi anh xem có dùng được gì không?

— Hữu dụng vô cùng. Tôi chưa thấy có viên chức nào làm việc hiệu suất cao như cô mà xử lý việc rất kkhéo như vậy.

— Cảm tạ anh đã khen ngợi.

— Minh Quân, hôm nay là ngày của tôi, tôi được cô tặng thưởng cho.

— Câu nói ấy phải do tôi nói mới đúng.

— Hẹn cô đi ăn trưa được không?

Minh Quân liền đáp:

— Ăn nhanh à?

— Không, không, tôi đã dặn thư ký đặt bàn tại Hội Mỹ Quốc.

— Được, gặp lại sau.

Sau khi Minh Quân và Thích Văn đi ăn trưa về, mọi người ở Kiến Hoàng đều biết cuộc hẹn đó.

Trong tức khắc, văn p hòng Minh Quân như hội chợ.

Các đồng sự viện cớ công việc, đến chuyện trò cùng Minh Quân. Cô thư ký Tiểu Đồ ghi nhận liên tục, nhiều người muốn mời Minh Quân dùng cơm.

Không phải đã nói, trong xã hội việc ai người ấy lo đó sao?

Không sai, nhưng, có đi ra đường, nhìn thấy nhiều, chắc chắn là có ích, điều đó không thể không chú ý, nếu không ra sức đấu tranh, sợ không đuổi kịp người.

Trong đời, người ta thích nhanh chân tiến về phía trước, chẳng ai chịu mình tụt lại phía sau.

Minh Quân không để ý sự thay đổi đó, cô cứ cặm cụi làm việc, đem những vấn đề bàn với Thích Văn ban trưa ghi chép lại, sau đó tìm các tư liệu chứng cứ giải thích cho Thích Văn. Đây là những vấn đề cần thiết trong đề án xây dựng khu bách hoá Đông Dục.

Sau khi Tiểu Đồ hết giờ làm việc, ra về, Minh quân vẫn một mình cặm cụi ghi chép, viết và viết.

Đột nhiên, từ máy bộ đàm có tiếng.

— Trong phòng cô có ai khác không?

Minh Quân giật mình, đáp:

— Không có.

— Tôi đến ngay, đợi tôi.

Minh Quân sững cả người.

Tiếng nói ấy, sau giây phút nghĩ ngợi cô mới biết là ai.

Tả Tư Trình.

Anh ta nói sẽ đến văn phòng mình?

Sau khi hỏi cho rõ có còn ai khác, anh ta nói đến gặp mình.

Lòng Minh Quân như con nai tơ, chẳng biết *** vui, chẳng hề sợ hãi.

Cô chỉ ngẩn ngơ, mù tịt.

Chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng.

Tư Trình đến gặp cô để làm gì?

Có phải là đến hỏi tội? Chỉ vì mình đã bắt bẻ cô bà nhà họ Tạ, mặc dù Thích Văn thấy bất bình đã ra tay giải quyết, nhưng, vợ chồng anh ta không chịu phục.

Anh ta trong tối, mình ngoài sáng. Địa vị của hai cao thấp phân minh, sợ anh ta cứ theo ý mà hành xử!

Sớm tối đều muốn bức hại thì trước sau gì cũng khó tránh.

Minh Quân khẽ nhắm mắt, định sẽ tùy cơ ứng biến.

Cửa văn phòng không nghe tiếng gõ mà đột mở, Tư Trình xuất hiện.

Mặt anh ta lạnh lùng sắt đá.

Tư Trình nhìn qua Minh Quân, hỏi:

— Tối nay cô có hẹn không?

Minh Quân lắc đầu theo phản ứng tự nhiên.

— Vậy là được, cô mang theo xách tay, chúng ta đi, tôi có chuyện nói ở đây không tiện!

Minh Quân lặng thinh, không đáp.

Cô định bảo Tư Trình cứ nói ở đây cũng được!

Đối với cô, Tư Trình vẫn tỏ rõ uy quyền không kháng cự được.

— Đi chứ!

Nghe anh ta giục, Minh Quân đành phải đứng lên.

Khi ngồi vào xe, xe vọt chạy về phía Xích Trụ ở khu Nam.

Trên đường, chẳng ai nói với ai.

Tư Trình, hẳn nhiên là lòng đầy tâm sự.

Minh Quân cũng có biết bao nhiêu điều đáng nói.

Và, thái độ biểu hiện của đối phương như thế hôm nay là ngày cuối cùng của cô vậy.

Minh Quân nghĩ, vất bỏ hết” công việc không phải là điều đơn giản, nhưng xem ra, Tư Trình muốn truy cùng sát tận, chẳng một chút lưu tình lưu nghĩa.

Cô có cam lòng chịu vậy?

Tư Trình muốn cô biến mất khỏi tầm mắt của anh ta, thế thì Minh Quân có chấp nhận hay không?

Nếu chấp nhận, không chỉ cuộc sống trong những ngày sắp tới sẽ gặp nhiều khó khăn, mà lòng tự tôn cô gìn giữ bao năm qua, trong phút chốc chống biến thành mây khói.

Không thể vì lợi ích riêng tư của Tư Trình mà một lần nữa, lại ra uy muốn cô đến là đến, đi là đi.

Minh Quân suy nghĩ, Tư Trình có thể không thương tiếc tình yêu của cô, không màng đến sự sống chết của cô, nhưng ít ra anh ta cũng không nên tước đoạt sự sinh tồn trang trọng của một con người, không nên mạo phạm địa vị xã hội trong bao năm cô bỏ công tranh thủ duy trì, chối bỏ đi phần chức nghiệp cô đã lao tâm lao lực gầy dựng.

đến như đứa con, anh ta có thể không nhìn nhận, không nuôi dưỡng, nhưng y cũng không nên lấy đi cái ăn chỗ ở của nó!

Minh Quân khẽ run lên.

Càng lúc cô càng sợ hãi.

Xe dừng chỗ khúc quanh cuối Xích Trụ.

Tư Trình quay sang nhìn Minh Quân:

— Em cũng chẳng thay đổi gì, sao thế?

Minh Quân lặng yên, chẳng biết trả lời thế nào.

— Cũng y như thời chúng ta quen biết nhau, nhưng em trưởng thành hơn, ý vị hơn, cá tính mạnh hơn. Ồi! Tại sao lại đầy đoạ anh, ai đã sai lầm như thế chứ?

Minh Quân dậm ra từng sờ.

Cô lo sợ quá mà sinh ra ảo tưởng chứ gì.

Minh Quân khẽ nhắm mắt, chậm rãi cắn chặt môi.

Cô thấy đau điếng lên, vậy đây không phải là mộng rồi.

Tư Trình đột nhiên ôm lấy đầu, tựa lên tay lái, anh lẩm bẩm nói:

— Trời, có phải trời đang trừng phạt anh, tại sao anh vẫn yêu, tại sao đêm nào cũng mơ thấy em, anh không nên, không nên!

Minh Quân nhìn vẻ khổ đau của anh ta, đầu óc cô bấn loạn cả lên. Cô không sao bình tĩnh suy nghĩ đứng đắn được.

Tư Trình ngẩng đầu lên, vén tóc loà xoà trên trán, đôi mắt anh ướt đầy lệ. Anh chậm chậm quay sang nắm tay Minh Quân:

— Anh đã sai, anh đáng bị trừng phạt. Có thể là vì nhiều năm trước, anh bị áp lực công việc dồn nén quá, sự nghiệp lại không được như ý nên anh đâm ra xem thường tình cảm.

Lúc đó, trong đầu anh chỉ có mỗi một suy nghĩ - làm thế nào để vươn lên với đời, thành đạt trong xã hội?

13. Chương 13

Anh cho rằng tình yêu của thanh niên nam nữ chỉ cháy bỏng một lúc rồi thôi, tất cả sẽ tan biến đi. Hạnh phúc nhất của cuộc đời người đàn ông là xây dựng sự nghiệp.

Anh thừa nhận là mình ích kỷ, anh nghĩ là không có anh, em vẫn sống, nỗi đau thương chỉ kéo dài một đời rồi thôi; tuổi trẻ xinh đẹp như em, nhất định là dễ tìm một nơi nương tựa.

Và anh không nhìn lầm. Minh Quân, em vẫn sống, cuộc sống rất đỗi khoẻ mạnh, có chí khí, khoáng đạt hơn trước kia nhiều.

Còn anh thì lằm về mình, anh không sao đề nén tình cảm của mình, anh không có sức chịu đựng như em.

Bao năm nay, anh vẫn nghĩ tưởng, vẫn mộng mị về em. Bất luận thế nào cũng không xua tan được.

Tạo hoá khéo trêu người, tại sao em lại xuất hiện trong vòng sinh hoạt của anh? Anh vừa sợ vừa mừng. Nhưng, thật ác nghiệt, anh chỉ nhìn thấy em mà không biết làm gì, điều đó khiến anh cứ đêm đêm trằn trọc, không sao ngủ cho yên.

Anh thà là để em rời khỏi Kiến Hoàng, không muốn ngày nào cũng khao khát nhìn thấy em em - một người mà anh không muốn gặp.

Ngày nào tinh thần cũng bị giày vò, anh sợ đến một lúc nào đó, lòng không kiềm chế nổi sẽ chạy ngay đến em kéo đi thật xa, đến một nơi chân trời góc bể nào đó để làm lại đời mình.

Minh Quân nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tư Trình.

Người ta nói muốn biết một người nói thực hay dối thì nhìn vào đôi mắt người ấy, tất sẽ biết.

Minh Quân nhìn sâu vào mắt anh, nhưng cô chẳng biết được gì.

Cô đâm ra hốt hoảng, Tư Trình nắm chắc đôi tay cô, nói tiếp.

— Minh Quân, anh biết nếu cứ như thế thì anh điên mất”. Anh không thể chịu đựng cứ ngày ngày nhìn thấy em mà chẳng gần gũi, tựa như kẻ lạ bên đường - Không quen không biết.

Anh thà để em rời xa. Trong phản ứng vô thức, anh đã làm khó cho em, hy vọng em ghét anh, oán hận anh mà xin nghỉ việc, đi xa ở đâu đó. Anh không muốn thâm tâm mình bị hành hạ, giày vò.

Nhưng, thời gian qua, anh đành phải bỏ đầu hàng. Những ý nghĩ nhớ em điên cuồng lại làm anh mệt mỏi, tinh thần rệu rã. Anh phải gặp em, nói cho em biết sự thực đó!

Minh Quân, anh yêu em, trước sau gì anh đều yêu em, hãy tha thứ cho anh, hãy cứu lấy anh.

Đột nhiên nước mắt Tư Trình chảy dài xuống.

Khuôn mặt anh tuấn đó, trong phút chốc trông sầu khổ vô cùng.

Minh Quân lau nước mắt cho anh.

Tư Trình giữ chặt tay Minh Quân, như sợ cô biến đi đâu mất.

Anh nói:

— Minh Quân, hãy tha thứ cho anh, hãy để chúng ta xây dựng lại, để cho anh có cơ hội bù đắp cho em, quan tâm và săn sóc cho em.

Đúng đấy, chúng ta còn có đứa con, phải không? Chúng ta đã có một đứa con đấy chứ?

Minh Quân gật đầu, nước mắt rơi xuống vạt áo. Nghe Tư Trình hỏi đến đứa con, tựa như một tội phạm chịu oan ức bao năm, nay bỗng nhiên được giải oan, xá tội, cô xúc động đến chảy dài nước mắt.

— Là con trai hay con gái? - Tư Trình vội vàng hỏi.

— Là con trai.

— Tên gì?

— Gia Huy.

— Là Tả Gia Huy phải không?

Minh Quân gật đầu.

— Minh Quân, ôi Minh Quân!

Tư Trình ôm chặt lấy Minh Quân, hôn dồn dập lên nước mắt ướt đầm hai bên má cô, kể đó, anh điên cuồng hôn say đắm và đắm đuối như mơ:

— Minh Quân, Minh Quân, anh không thể kéo dài tình trạng này mãi được. Anh muốn hai mẹ con em phải ở bên anh.

Hãy để cho những khúc”h động, mâu thuẫn, bàng hoàng của lòng anh trôi qua hết đi. Anh đã tự nhủ, tự buộc mình phải đến trước em cầu xin tha thứ, mình phải làm lại từ đầu.

Minh Quân, em bằng lòng chứ?

Bảo Minh Quân bằng lòng điều gì?

Như ngọn lửa bùng cháy dữ dội, thiêu rụi mọi tường thành che chở chung quanh, cô chẳng còn chi nương tựa, dựa dẫm, nên đâm ra hoang mang, sợ hãi.

Minh Quân thấp giọng, nói:

— Em không biết, em thực sự không biết. Đã qua nhiều năm rồi.

Những ngày sầu khổ đã đi qua, nay phải đi trở lại. Minh Quân tự thấy mình cần phải thận trọng.

Thực tế, cô vẫn chưa ra khỏi cơn bàng hoàng ngơ ngẩn, chỉ đáp:

— Tư Trình, chúng ta cần suy nghĩ kỹ.

— Anh đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, nói thực, nếu anh kiềm chế được lòng mình, anh chắc chắn đã bỏ qua hết rồi. Trước kia, anh đã bỏ đi, mấy năm sau mới gặp lại, anh đã muốn quên đi. Nhưng, không thể nào, anh ngủ không yên, ăn không ngon, đứng ngồi lo lắng, ấy chỉ vì anh biết trên đời này còn có Tả Minh Quân, anh không thể không yên người ấy.

Minh Quân, anh thừa nhận là anh ích kỷ, anh đã sai lầm một lần, không thể sai lầm lần nữa. Hãy thông cảm cho anh, tác thành cho anh, hãy để anh thể hiện tình cảm và trách nhiệm của mình.

— Tư Trình, lòng em đang bấn loạn, xin hãy để em suy nghĩ, sau đó sẽ trả lời anh.

— Minh Quân, em hãy nghĩ kỹ đi.

Suốt đêm đó cô không ngủ được.

Tình cảm bị sốc nặng nề, cơ hồ hơn cả lúc bị Tư Trình ruồng bỏ, từng lúc hiển hiện bên tai, khiến cô vừa kinh sợ vừa vui mừng.

Khi Tư Trình đưa cô về nhà, anh nói:

— Minh Quân, chừng nào cho phép cha con anh gặp nhau?

— Minh Quân, chừng nào cho phép cha con anh gặp nhau?

Minh Quân nói:

— Tội rồi, chúng ta mãi nói chuyện riêng của mình mà quên khuấy đứa bé, 9 giờ là nó lên giường. Nếu em về trễ, má Hoàng nhà bên sẽ chăm sóc cho nó ngủ.

Lúc Minh Quân về nhà, Gia Huy đã ngủ, cô đã muốn nói với nó:

— Con trai, con có nhớ ba con không? Ông ấy đang muốn trở về với mẹ con mình đấy.

Minh Quân rất hưng phấn, tự nghĩ, rốt cục không biết đây là phúc hay họa? Là đáng sợ hay đáng vui mừng.

Ban ngày đã gặp biết bao công việc, đêm lại mất ngủ.

Tư Trình đã giải thích rất tường tận, chẳng hề có kẻ hở.

Anh đã làm sai lầm và đã nhận lỗi.

Đàn ông không quên đi tình yêu với người đầu tiên - điều đó có gì lạ?

Sau khi chia tay, anh ta vẫn nhớ cô, cũng như cô nhớ đến anh ta vậy, đấy cũng là điều hợp lý.

Đến khi gặp lại nhau tại Kiến Hoàng trong hoàn cảnh trái ngang, Tư Trình muốn bức bách cho cô thấy chán nản mà rút lui, nghỉ việc, thái độ ấy chẳng qua cũng chỉ thể hiện tình cảm vẫn còn nồng cháy trong lòng, anh ta sợ không kềm chế nổi lòng mình - và cô có thể chấp nhận lời giải thích đó.

Tất cả những lời giải hợp lý ấy, liệu Minh Quân có chấp nhận gạt bỏ hết tị hiềm đã qua và lập lại cuộc sống mới với anh?

Minh Quân thấy lòng rất kích động khi nghĩ đến mong ước của Tư Trình.

Không chỉ vì cô vẫn còn yêu anh ta, mà bản tính phụ nữ thường khó kềm chế cảm nghĩ hư vinh ở chính mình, khiến cô mong muốn được đoàn tụ lại với người xưa, xoá sạch những ê chề tủi hổ, hướng gì cô còn có Gia Huy, đâu có người mẹ nào muốn con mình không có cha.

Và, Những vấn đề rất hiện thực vẫn còn nhiều gút mắt.

Như nói Tư Trình muốn tái hợp cùng Minh Quân, anh ta phải ly hôn với Thích Nguyên chứ? Sau khi kết thúc mối qua hệ đầu gia, đừng nói là Tái Minh Quân, ngay cả Tư Trình cũng chưa chắc đã ở yên với Kiến Hoàng? Hơn nữa họ Tạ có đại nhân đại lượng, phân biệt công tư thì Tư Trình có giữ được cái ghế cao sang của anh ta hay không?

Đương nhiên, Minh Quân cũng nghĩ, Tư Trình muốn cô nghỉ việc, sau đó anh ta vẫn cứ giữ lấy danh phận và quan hệ với Thích Nguyên thì sao? Nếu thế thì cô có đồng ý không?

Vấn đề nữa là chức nghiệp của cô. Khi mối quan hệ nảy sinh đột biến thì cô có còn ở lại Kiến Hoàng để tiếp tục phát triển? Khi nói nghỉ việc có thể là không đến nổi bằng hoàng, không nơi nương tựa, lênh đênh cô khổ như trước kia, vì Tư Trình nhất định sẽ đảm bảo cuộc sống tương đối cho hai mẹ con, nhưng Minh Quân có chịu như vậy? Cô đã tốn biết bao công sức để có được địa vị có được chỗ làm đúng ý, bỗng dưng vất bỏ tất cả thì cô đâu còn giá trị gì?

Hẳn nhiên, vấn đề lớn nhất vẫn là vì người mình yêu thương mà hy sinh đi tất cả.

Suốt đêm, Minh Quân cứ tự hỏi mình; Tư Trình có phải là người yêu cả đời cả kiếp của mình?

Cô hoàn toàn chẳng rõ thế nào.

Sáng sớm, cô đến gặp Ngọc Viên.

Minh Quân thuật rõ hết mọi việc về Tư Trình.

Ngọc Viên chăm chú nghe, vẻ mặt bình tĩnh. Đột nhiên, gương mặt cô nàng trở nên lạnh lùng, nghiêm khắc.

Giọng Ngọc Viên lạnh lạnh, hỏi:

— Cậu định thế nào?

— Thật sự chẳng biết phải làm thế nào nữa?

Ngọc Viên cười nhạt. Điều đó khiến Minh Quân thấy lo lắng. Cô nhìn chăm chú Ngọc Viên để cô tìm hiểu.

- Ngọc. Viên, cậu giận tôi à?
- Đương nhiên! - Ngọc Viên thẳng thừng đáp.
- Tại sao?
- Quân tử không dùng của ăn xin!
- Tôi không cầu xin anh ta!
- Tôi hoàn toàn tin là anh ta giả dối.
- Tại sao?
- Cứ tìm hiểu nguyên nhân tất sẽ chứng minh suy đoán của tôi.
- Ngọc Viên, tôi hiểu. Tư Trình đã có những sai lầm không thể tha thứ...

Không đợi Minh Quân nói hết, Ngọc Viên đã ngắt lời:

- Đây là cậu tự biết lấy.
- Người ta ai lại không lầm lỗi chứ?
- Những kẻ giết người cướp của, bán dâm bán nước, cứ lấy lòng từ bi tha thứ hết đầu chứ!
- Không đến nỗi như thế.
- Minh Quân, cậu hãy tỉnh lại có được không? Hãy mở con mắt của cậu ra mà nhìn hoàn cảnh chung quanh mình xem, không phải là cậu không có khí độ bao dung và làm việc thuận lợi. Nhưng làm giặc hay làm vua thì cũng cần phải có cơ hội mới nên chuyện. Hạng bình dân chúng ta, thấy kẻ già yếu, mình có khả năng giúp mà không chịu giúp - đấy là bất nhân; thừa lúc bạn gặp nguy mà buông lời xúc phạm - đấy là bất nghĩa.

Ngọc Viên chậm chậm thở dài, tiếp:

- Cũng như người tại bản thạnh ở đây này, liệu có được bao nhiêu cơ hội thể hiện lòng yêu nước chứ? Thời buổi này, người ta thích ngồi quán đọc báo, mong cho vấn đề quan hệ Trung - Anh giải quyết cho xong, khi ấy người ta sẽ quyết chọn đại biểu xứng đáng cho mình, và mỗi người chúng ta đều có một lá phiếu, một cơ hội để bày tỏ ý nguyện mình đấy chứ.

Minh Quân, hạng đàn ông như Tư Trình, khi gặp cơ hội là anh ta vội vàng nắm lấy, không từ một thủ đoạn nào, miễn là đạt được danh vọng, chẳng màng đến trách nhiệm lo lắng cho người thân của chính mình, vậy mà được tha thứ sao?

ốc uống ừ

Ngọc Viên nói khan cả tiếng, đột nhiên cô bưng ly nựng ực một hơi đến cạn.

Minh Quân khẽ cúi đầu, bối rối nói:

- Người ta có thể thay đổi chứ? Có thể đổi thành xấu, thành tốt mà?..
- Thay đổi? Đổi cái gì? Ba tuổi đã định hình tám mươi. Cậu quen anh ta hai mươi năm rồi sao? Tính nết con người là trời sinh, có thay đổi gì cũng ngoài bản tính của họ, chỉ bằng cứ nhìn nhận là khi xưa mình nhìn lầm người, nay mới có tình cảm tốt đẹp như thế!
- Ngọc Viên, cậu đừng giận, tôi không có lý do gì để không nghe cậu đâu.

Ngọc Viên siết chặt tay bạn, nói:

- Minh Quân, cậu xem mình có gì chứ? Sau này mẹ mình trăm tuổi thì chỉ còn một mình thôi. Có sống hay dở thế nào cũng không quan trọng, nhưng tôi thật sự muốn cậu với bé Huy được hạnh phúc. Có điều, Minh Quân, đối với Tư Trình tôi chẳng yên tâm chút nào.

Minh Quân thở dài.

— Bị ràng buộc mật” rồi.

— Không sao, ai buộc người đó mở. Lần tới gặp hẳn, cậu phải mạnh dạn bàn bạc rõ ràng mới được. Hãy nêu ra những vấn đề trọng tâm để xem anh ta đối đáp thế nào? Tính toán thế nào?

Cách thể hiện lòng chân thật đơn giản nhất là anh ta phải ly dị với Thích Nguyên, từ bỏ mọi vinh hoa phú quý của Kiến Hoàng, đưa cậu và Gia Huy đi nơi khác tìm đất sống, làm lại cuộc đời. Được vậy, tôi xin chúc mừng cậu, hãy tha thứ cho tôi nhìn lầm. Minh Quân, thực sự tôi rất mong mình lầm lẫn!

Minh Quân lẩm bẩm nói:

— Nếu anh ta không muốn vậy thì sao?

— Anh ấy sợ gì chứ?

Minh Quân lặng thinh.

— Tôi cuộc là hẳn bảo cậu nghỉ việc, rời khỏi Kiến Hoàng, sau đó anh ta sẽ đứng ra lo chỗ ăn ở cho hai mẹ con cậu.

Minh Quân ngẩng lên nhìn bạn, rất kinh ngạc, vừa run giọng nói:

— Sao cậu biết? Đúng là như thế.

— Anh ta bắt quá chỉ lợi dụng lòng si mê của cậu, thay đổi cách thức đối phó là để giữ sự an toàn bản thân anh ta mà thôi.

Minh Quân như rơi vào hố sâu lạnh giá, cả người cô run lên.

Vừa trở về Kiến Hoàng, Tiểu Đồ vội nói:

— Nhiều người tìm chị lắm đấy.

— Ai?

— Từ trên xuống dưới, Trên là ông Thích Văn, ông Tả, dưới là các quản lý.

— Cô có lưu trữ lời nhắn không?

— Ông Tạ nói, hy vọng chị sắp xếp lại công việc để cùng ông ấy thực hiện kế hoạch xây dựng cửa hàng Đông Dực tại quảng trường Sa Điền, sẽ có nhiều cuộc họp thảo luận, sáng nay có buổi họp xem xét đề án kiến trúc, buổi chiều là tiệc chiêu đãi các cấp hữu quan, ông Tạ mong chị có mặt.

Tiểu Đồ còn nói thêm:

— Em báo với ông Tạ xem nhật ký của chị thấy tối nay không có hẹn.

— Chị muốn bầu bạn với Gia Huy, hai đêm rồi cứ bận công việc suốt, còn ông Tả có nhắn gì không?

— Không có. Ông ấy nhắn khi nào chị đến thì gọi điện cho ông ta.

Minh Quân gật đầu

14. Chương 14

Sau khi Tiểu Đồ ra khỏi phòng, cô quay số gọi Tư Trình.

Minh Quân gật đầu

Sau khi Tiểu Đồ ra khỏi phòng, cô quay số gọi Tư Trình.

— Em đến rồi à? Đêm qua ngủ ngon không? Giọng điệu đối phương vẫn ôn tồn, dịu dàng như đêm qua.

— Cũng được.

— Tối nay anh gặp em được không?

- Tư Trình, em cần phải suy nghĩ cẩn thận, tình hình lúc này không thuận tiện lắm.
- Tại sao? - giọng nói Tư Trình trở nên vội vã - Có phải em không còn yêu anh sao?
- Đó không phải là vấn đề nghiêm trọng. Minh Quân tức thì phủ nhận.
- Vậy, Minh Quân, hãy gặp anh.

Nếu như còn say mê yêu dấy, nó sẽ khiến người ta nhớ lại thuở ban đầu yêu nhau, nhớ đã từng đi với nhau dưới trăng, tâm tình to nhỏ, anh anh em em.

- Tối nay có hẹn.- Minh Quân từng thưởng thức lòng dạ bội bạc của anh ta, nhưng chỉ câu nói khước từ, nó cũng khiến cô vừa mừng vừa kinh ngạc, cô ngạc nhiên vì mình có can đảm từ chối gặp Tư Trình.
- Hẹn với ai?
- Đi với Thích Văn dự cuộc họp nghiệp vụ.

Đối phương yên lặng.

- Hôm khác chúng ta sẽ bàn bạc, được không? Minh Quân đề nghị.

Tư Trình lặng thinh, sau đó gác máy.

Minh Quân đột nhiên cảm thấy hơi ngượng. Tư Trình như không được vui. Nhưng một ý nghĩ khác lại dấy lên ; anh ta đã tức giận? Cô nhớ cuộc chuyện trò với Ngọc Viên, phạm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, không thể giảm lên vết xe đổ khi xưa, giữa hai bên đều phải bình tĩnh mới được.

Cuộc họp vào chấp tối tại bộ phận địa sản của Tạ thị, rất đông dự đông dài, tác phong của Tạ thị là thận trọng, đạt hiệu suất. Đề án này dựng đã hoàn thành, chỉ cần xét duyệt lại lần cuối, sau khi trình chính phủ phê chuẩn sẽ khởi công xây dựng, dự kiến một năm rưỡi sẽ làm xong.

Tại bản thành, mọi kế hoạch khi đã thành hình tất phải quyết định và thực hiện nhanh chóng mới có kết quả.

Tử nghĩa và Minh Quân rất nổi bật trong cuộc họp. Mọi người đều tôn trọng trí thức chuyên nghiệp của họ, ý kiến sửa chữa, bổ sung cho đề án của cả hai đều được tán thưởng nhiệt liệt.

Sau cuộc họp, mọi người đều cảm thấy hài lòng với kết quả đạt được, mặc dù mệt nhọc vì tinh thần căng thẳng, nhưng ai cũng tỏ vẻ vui.

Thích Văn rất hưng phấn, anh nói với Minh Quân.

- Cô thật cẩn thận, rất nhiều kiến thức thực tế đã kịp thời bổ khuyết cho đề án, nếu không thì xây dựng xong, lại phải bồi chỗ này, đắp chỗ nọ, nhất định là mất nhiều thời gian, tiền bạc, Minh Quân, cảm ơn cô.
- Anh kha”ch sa”o qua”! – Minh Quân cười hỏi. – Cuộc họp căng thẳng qua”, theo mọi người đi ăn tối”i chứ”?

Thi”ch Văn nghe no”i, mặt anh đỏ ửng lên.

- À, phải rồi- Và anh kịp thời trấn tĩnh lại. Tôi cũng định mời cô đi ăn tối, cô rảnh chứ?

Xem chừng khó từ chối. Đây chỉ là sự giao tế trong công việc, không phải quan hệ riêng tư, không thể để thất lễ.

Sở dĩ Minh Quân đâm ra do dự là vì trước giờ cô chưa từng đi ăn tối với một đồng nghiệp nam, huống chi người mời mọc là cấp trên của mình!

Có khi, Minh Quân nghĩ, mình quá câu nệ, cố chấp.

Do đó, cô thả lỏng thần đáp:

- Được, chúng ta đi đâu ăn tối đi.
- Cô thích món ăn gì?
- Tùy anh.

Thích Văn đưa Minh Quân đến nhà hàng Lục Tinh gần quảng trường Thái Thịnh, chọn phòng ăn Pháp và gọi thức ăn.

Minh Quân không dùng rượu, cô nói:

— Anh không dùng rượu sao?

— Tôi không phải người hay uống rượu. Nhiều khi uống chút rượu ăn thấy ngon hơn, chúng ta không cần thứ ấy à?

Minh Quân không nói, đột nhiên tình cảnh trước mắt khiến cô cảm thấy như mình đang mơ một giấc mơ quen thuộc.

Không phải sao? Lắm khi, con người đối diện với một hoàn cảnh mới, con người mới, lại hết như đã từng quen biết qua rồi.

Minh Quân không dám nghĩ ngợi xa xôi về những năm trước kia, cô sợ mình lại đâm ra bối rối.

Minh Quân từ từ sửa lại tư thế ngồi, cô bắt đầu trò chuyện với Thích Văn, câu chuyện xoay quanh công việc ở công ty, cả hai hiểu nhau nên câu chuyện rất thú vị.

Thích Văn nói:

— Vừa ăn uống, vừa chuyện trò với một người bạn, thú vị hơn cả các món ăn ngon. Hôm đưa Gia Huy đến dự lễ sinh nhật của Thi Minh Huân, tôi bị người khác quấy nhiễu đến nhức cả đầu.

— Họ nói chuyện gì thế? - Minh Quân hỏi.

— Tôi nói cho họ nghe về các quan hệ chính trị ở Nga.

— Anh thích đề tài đó à? Theo anh, phái cấp tiến ở Nga có đủ sức vượt qua phái bảo thủ để cải cách nền kinh tế của họ không?

— Cô cũng quan tâm đến chính trị à? - Thích Văn ngạc nhiên hỏi.

— Không, tôi không biết. Đối với những chuyện lớn trên chính trường quốc tế tôi cũng có xem cho biết, tôi thấy mình nên khinh quan hơn; dù sao, đây cũng chỉ là cách học hỏi cho biết thêm vậy thôi.

Thích Văn rất đồng ý với thái độ đó.

Kể đến, anh khéo léo nói qua về nội tình của Liên Xô, về tàn ảnh hưởng của cường quốc đó đối với chính trường thế giới. Người nghe tỏ ra rất thích thú theo dõi câu chuyện của anh.

Một đề tài khô khan bỗng nhiên lại khiến cả hai hứng thú bàn bạc, càng nói, họ càng hiểu nhau hơn.

Sau đó, Thích Văn không hỏi ý Minh Quân, anh gọi người phục vụ, bảo:

— Tính tiền, gói giúp tôi một hộp táo.

Anh nói với Minh Quân:

— Nói chuyện với cô rất vui, không muốn về chút nào. Nhưng bé Gia Huy đang đợi cô, nó chờ mẹ về chúc ngủ ngon nó mới yên tâm đi ngủ, không nên đi? nó đợi. Táo này ăn rất ngon, đem về cho nó, kể như tôi bồi thường tối nay đã chiếm mất mẹ cậu bé.

Nghe những lời ấy, Minh Quân chẳng biết cảm tạ thế nào, cô chỉ khẽ cúi đầu, cố gắng giữ không chớp mắt, bởi vì nước mắt đã ứa ra, cô sợ nó chảy dài xuống má.

Nếu như thế thì thật là thất lễ. Minh Quân không muốn thế.

Cô thực sự cảm động.

Thích Văn lái xe đưa Minh Quân về nhà. Anh xuống xe, mở cửa cho Minh Quân, sau đó đặt hộp táo vào tay cô, nói:

— Cảm tạ cô đã cho tôi buổi tối rất thoải mái.

- Anh khách sáo quá, tôi phải nói câu đó mới đúng.
- Chúng ta cùng khách sáo cả mà! - Thích Văn bật cười.
- Chúc ngủ ngon!
- Ngày mai gặp lại!

Thích Văn không lên xe, anh đứng nhìn Minh Quân vào nhà.

Minh Quân đến mở khóa cửa. Ngay lúc ấy, Thích Văn đi nhanh đến gọi cô lại.

- Chuyện gì?
- Cuối tuần cô có rảnh không?

Minh Quân nhìn chàng trai với ánh mắt ôn hoà, thiện cảm như khuyến khích anh cứ tiếp tục nói.

- Tôi thực sự không thích đến những nơi vũ hội, có khi vì công việc, vì giao tế mà phải miễn cưỡng tham dự. Nhưng nếu như có được bạn cùng đến đó chuyện trò thì lại khác. Tôi muốn mời cô đến vũ hội, được không?

Chẳng biết phải giải thích thế nào. Minh Quân đầy cố chấp, nhưng lòng cô thấy trong sáng thoải mái, cô muốn thẳng thắn xác nhận chấp thuận lời đề nghị đó.

- Tôi rất sợ sự giao tiếp, nhưng nếu có người cùng đi bên mình đến những nơi đáng gờm như thế thì chắc không sao.

Thích Văn mừng vô cùng, anh hẹn:

- Cuối tuần này, 7 giờ rưỡi, tôi đến đón cô.

Minh Quân gật đầu.

Thích Văn nhanh nhẹn đi trở lại xe.

Không ngờ Minh Quân quay đầu lại gọi anh, hỏi:

- Có long trọng lắm không? Tôi phải mặc y phục thế nào mới hợp?

Thích Văn nói lớn:

- Có gì mặc nấy, đừng lo.

Mấy ngày sau đó, Minh Quân bận túi bụi, tham gia dự án xây dựng công trình kiến trúc cửa hàng Đồng Dục, nghiên cứu các đề xuất bổ sung cho dự án, tham gia hội họp..

Vào một chiều, cô gọi điện cho Tiểu Đồ xem có lờn nhắn hoặc giấy tờ cần ký duyệt.

Qua mấy ngày đều bật tin của Tư Trình, ngay cả lời nhắn cũng không có.

Khi một ngày làm việc mệt. nhọc qua đi, cô có dịp phân tích những sự tình đã phát sinh, tính cách anh ta vẫn khi vậy khi khác, lúc nóng lúc lạnh, lúc giận lúc hờn.

Thật sự là có chuyện ba tuổi định hình tám mươi sao?

Trước kia khi còn ở với anh, mọi yêu cầu gì của anh, Minh Quân đều phải đáp ứng đầy đủ. Anh ta quy định thế nào, cô tuân hành thế ấy, còn như cô thấy trái ý, làm khác đi thì Tư Trình hằn học ra mặt, buộc cô phải chấp thuận theo yêu cầu của anh ta mới thôi.

Từ sau khi Minh Quân từ chối cuộc hẹn, Tư Trình yên lặng đến nay, chẳng biểu lộ ý gì.

Đây là cách biểu lộ sự bất mãn vì bị cự tuyệt cuộc hẹn? Hoặc anh ta vắt đi kỳ vọng và yêu cầu của Minh Quân?

Lòng Minh Quân thật sự không yên, nhưng, sự lo lắng của cô không đến nỗi nghiêm trọng.

Có thể những năm gần đây, phải lăn lóc trên được sự nghiệp khiến Minh Quân có thói quen suy nghĩ và quyết đoán độc lập, không để bị các đối thủ hoặc người khác” nêu lý do lấn át mình - đối với Tư Trình cũng vậy.

Chuyện nói tiếp tình duyên với Tư Trình, Minh Quân tỏ ra rất thận trọng, cô thấy anh ta có điều hơn ngốc. Nếu như y thật lòng mong muốn tái hợp, anh ta đừng nên vội vàng vũ bão như thế, khiến kẻ khác không sao trở tay kịp.

Bao năm nay, không có Tư Trình, cô vẫn sống mạnh khỏe, sống tốt đẹp, và thời gian năm tháng như trôi đưa, một quãng chia tay quá dài đã khiến cho mối thân tình kia thành ra xa lạ.

Thực ra, lòng mình Quân cũng có chút mong manh hy vọng; Tư Trình sẽ về lại bên cô, và nếu như niềm mong ước ấy đến một cách chậm rãi, hiển hiện, cô sẽ bình tĩnh và an tâm đón lấy.

Minh Quân nghĩ, tựa như người đang mê man trong khát khao hy vọng, đột nhiên người ta đánh thức anh ta, bảo hy vọng đã thành sự thực, không thể không vui, không thể không chấp nhận, nhưng điều quan trọng là trước tiên phải để anh ta tỉnh táo trở lại rồi hẵng báo, có thể mới tránh cho anh ta kinh sợ.

Nếu như Tư Trình có thể tạo ra những cơ hội tự nhiên, làm cho khoảng cách giữa cả hai gần lại, mối quan hệ cách xa được gần gũi, thân thiết, và tình cảm lạnh giá dần ấm lên thì mọi việc nhất định sẽ tốt đẹp.

Còn hiện tại, Tư Trình cứ hạ lệnh như buá bổ, ra uy ra thế, làm cho Minh Quân kinh hãi đến không dám bước” tới.

Cuối tuần đến thật nhanh.

Minh Quân không quên cuộc hẹn.

Nỗi bận tâm của cô không phải là phục sức mà là sắp đặt thế nào cho ổn với bé Gia Huy.

Ngày nghỉ đúng ra là của con trẻ, cho nên vào buổi chiều, cô đưa Gia Huy đến hội du thuyền.

Hội du thuyền chỉ dành riêng cho các viên chức cao cấp của tập đoàn Kiến Hoàng, nên Minh Quân đưa Gia Huy đi ăn xong, cô đưa nó đến bên hồ chơi tới chiều, sau đó gửi cậu bé cho má Hoàng.

Khi hai mẹ con vui vẻ về đến nhà thì má Hoàng cạnh bên đã nghe tiếng. Bà vội nhìn ra và gọi Minh Quân:

— Có người mang hai gói quà tới đây, cô không có nhà, họ đã giữ tôi, để tôi mang qua cho cô.

Khi Minh Quân và đứa bé cùng mở quà, cả hai bất ngờ cùng ngạc nhiên reo lên.

Gói quà của Minh Quân là bộ y phục cổ điển màu ngà, kiểu cách rất cao quý, xinh đẹp, khiến cho người nhìn thấy muốn mặc ngay.

Bộ y phục rất đơn giản, nhưng mỹ lệ vô cùng.

Nếu một người đẹp, mặc đúng một bộ đồ đẹp, cái đẹp sẽ càng tăng lên gấp bội phần, khiến người nhìn có thể hoa cả mắt.

Bé Gia Huy há hốc mồm nhìn mẹ, thấy mẹ xinh đẹp vô cùng, đột nhiên nó nhớ đang cầm món đồ chơi trên tay, nó kêu lớn lên:

— Mẹ, mẹ, xem con được gì nè?

Minh Quân cúi xuống nhìn, bảo Gia Huy:

— Con phải cảm ơn bác Tạ, đây, món đồ chơi rất tinh xảo, ngay cả mẹ cũng không có tiền mua cho con đâu.

— Tại sao bác Tạ rộng rãi như vậy hả mẹ?

Gia Huy nghiêng đầu hỏi.

— Bởi vì ông ấy có hẹn với mẹ, không muốn con ở nhà một mình buồn nên bồi thường cho con đấy.

— Vậy bác Tạ cứ hẹn với mẹ hoài đi, con không buồn đâu.

Lời trẻ không kiêng dè, Minh Quân tức cười đến nôn ruột.

Khi ngồi vào xe, cô thuật lại lời của Gia Huy cho Thích Văn nghe, hai người lại một phen cười thoả thích.

- Gia Huy rất cao hứng. Nhưng, còn bé thể mà đã lợi hại thật! - Minh Quân vừa cười vừa than.
- Không sao, đây cũng là cách biểu lộ sự thông minh của nó.
- Lẽ ra tôi không nên nhận quà của anh, nhất là bộ áo ấy. - Minh Quân thành thật nói.
- Tôi không muốn cô vì giao tiếp lần này đến lần khác phải tốn kém không đâu, tôi biết trang phục nữ bây giờ đắt đỏ lắm.

Bộ đồ Minh Quân mặc trên người, sợ phải bốn năm tháng tiền lương của cô mới mua nổi.

- Thực ra tôi cũng không định mua áo mới đi dự hội.
- Giờ thì mọi chuyện đã ổn, không còn phải lo nghĩ gì nữa.

Khi cả hai đến hiện trường vũ hội, Minh Quân mới hiểu rõ, cô càng cảm tạ thành ý của Thích Văn.

Quan khách trong phòng lớn dạ tiệc toàn thuộc giới công thương chính trị gia tại bản thành, họ đưa nhau phô bày thân phận giàu sang, cao quý của họ.

Mùi hương nước” hoa ngào ngạt, vàng ngọc lánh lánh đầy khí thế, muốn mình không hề thau kém ai - thực không dễ.

Nhưng, Minh Quân bước vào phòng, cô nổi bật hẳn lên.

Cánh đàn ông, đương nhiên thấy đẹp là nhìn, nhưng đối với quý bà quý cô, họ nhìn Minh Quân lại không khỏi sinh lòng đổ kỵ - điều đó càng làm tăng thanh danh và uy thế của cô.

Cô thực sự sống động như tượng ngọc Quan Âm - tôn nghiêm và mỹ lệ, miệng luôn mỉm cười hiền hoà với mọi người tôn kính và sùng bái.

Không thể chối cãi, con người nhờ vào y phục, và bộ y phục trên người Minh Quân thì thật tuyệt vời.

Tạ Thích Văn đã hết sức chu đáo.

Đúng như anh đã từng nói, trong bất” cứ tình huống nào, khi người đàn ông đi với một phụ nữ, anh ta phải có trách nhiệm quan tâm, chăm sóc

15. Chương 15

Thích Văn không ngừng chào hỏi quan khách, vừa ngồi được một lúc, anh quay sang hỏi Minh Quân:

- Cô có buồn không?
- Sao lại buồn? Khung cảnh náo nhiệt này làm cho mình hiểu biết thêm.
- Nếu không được cô nhận lời đi với tôi đến đây, cũng khó cho tôi. Tôi có đứa em gái, mỗi lần gặp vũ hội, đưa nó đi theo mình là nó sợ muốn chết! Còn Thích Nguyên lại rất thích tham dự tiệc tùng, đàn ca xướng hát. Tôi thì trung lập.
- Đây gọi là ; cùng ăn một thứ gạo mà trăm người đều khác nhau.
- Xem kia, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Nhìn theo ánh mắt Thích Văn, Minh Quân thấy hai vợ chồng Tư Trình nắm tay đi đến.

Cả người Thích Nguyên vàng ngọc sáng rõ, cô đeo xâu chuỗi kim cương, đính thêm một viên ngọc sắc vàng - phải hơn 20 cara. Trên tai, cổ tay, ngón tay đầy ắp vàng ngọc lánh lánh - biểu hiện sự giàu có hơn người.

Nhưng thật kỳ lạ, khi cô ta đứng cạnh Minh Quân, Minh Quân lại chẳng chút bị lấn lướt.

Không chỉ nhan sắc và tính cách của hai người đàn bà thanh tục khác nhau, mà thần thái của họ cũng khác, Minh Quân thì hiền hoà, từ ái, còn Thích Nguyên thì cao ngạo, hung hăng, người ngoài nhìn vào rất dễ nhận ra điều đó.

Minh Quân chợt cảm thấy hơi lo lắng, vì cô nhận thấy cái nhìn của Tư Trình đối với mình rất kỳ lạ, nó lẫn lộn sự bối rối, bất nhẫn, ầm áp, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Thích Nguyên chào hỏi ông anh:

— Em tưởng anh không đến chứ?

Thích Văn không giải thích, anh chỉ nói:

— Để anh giới thiệu. Đây là cô Tái Minh Quân, đồng nghiệp trong Kiến Hoàng của chúng ta, đây là em tôi, Tạ Thích Nguyên.

Minh Quân chìa tay ra bắt”, nói:

— Chúng ta đã gặp qua rồi.

Thích Nguyên không để ý gì đến câu nói ấy, một cách rất vô lễ, cô quay sang tiếp tục câu chuyện với Thích Văn:

Minh Quân đâm ra bối rối, nhất là trước mặt Tư Trình, trong phút chốc cô như muốn bỏ đi cho rồi.

Kẻ sống trong cao sang phú quý, khinh người như vậy, liệu có được bao lâu?

Thích Nguyên và Thích Văn, cùng một căn cội, nhưng đối với người thì như bùn với nước.

Minh Quân nghĩ, chẳng biết có phải đầu óc mình quỷ quái nên nghĩ Thích Nguyên không hay như thế.

Nói cho cùng, cô cũng là người đàn bà trong quá khứ của Tư Trình.

Nếu có một ngày, Tư Trình bỏ Thích Nguyên, trở về bên cô - Kẻ thắng làm vua, liệu cô có thái độ giống như người đàn bà muốn mưa được mưa, muốn gió được gió kia?

Cô khẳng định - Không thể nào.

Bao nhiêu năm nay, cô đã chịu đựng biết bao điều, nó làm cô quá mệt mỏi.

Cô chỉ mong muốn tinh thần được yên ổn, không còn phải bồn ba, lưu luyến, căng thẳng, lo lắng.

Đúng vậy, cô muốn tìm nơi nương tựa, và chỉ thế mà thôi.

Nơi nương tựa ấy, có thể là Tư Trình?

Câu trả lời là hầu như vậy.

Thực tế, Minh Quân cũng chưa hề suy nghĩ kỹ về điều đó.

Cô chỉ xác định một điều, nếu như cô tìm một người để gửi gắm thân phận, thì người đó phải đứng ra bảo vệ cô, thương yêu cô, như vậy cô sẽ rất cảm ơn, rất vui mừng biết đường nào.

Minh Quân là Minh Quân, cô tuyệt không phải là Thích Nguyên hay một ai khác.

Anh em Thích Văn ngồi cùng bàn tiệc.

Minh Quân bị xếp ngồi giữa Thích Văn và Tư Trình. Khi Thích Văn giới thiệu với các bạn ngồi chung bàn thì một người bạn - bác sĩ Mã Lực Hành, người cao ráo lớn tiếng, nói:

— Thích Văn, lần này cậu về đây trông thật bảnh bao, khỏe khoắn, lại gặp vậy may, có một bạn vũ thật tuyệt trần.

Thích Văn cười, đáp:

— Nè ông anh, anh nói cẩn thận đó, ở đây nhiều người đẹp lắm, họ sẽ trách anh đấy.

Xin kể một chuyện vui có thật nhé ; lần đó trong bữa tiệc có 12 bạn, sáu nam sáu nữ, ông bạn tôi uống rượu đến lúc hứng quá, tuyên bố ; Tiệc đêm nay vui quá, tôi đã cùng bốn giai nhân tuyệt thế ngồi chung bàn, rượu không làm say người, mà người tự say.

— Kết quả thế nào? - một người hỏi.

— Kết quả ư? -Thích Văn chậm rãi nói - Mọi người hè nhau bứt bách gã ngốc kia nên cho rõ bốn giai nhân trong bọn, hại ah ta phải khốn khổ một phen. Cho nên, tôi dặn anh phải cẩn thận đấy.

Mọi người đều bật cười vui vẻ.

Chỉ có Tư Trình là không phản ứng gì với chuyện cười của Thích Văn. Minh Quân rất để ý sự lạnh lùng của anh ta.

Cuội khiêu vũ bắt đầu, Thích Văn tức thì nắm tay Minh Quân xuống sàn nhảy.

Minh Quân khẽ hỏi:

— Anh thích khiêu vũ à?

— Tôi thích người khiêu vũ hơn.

Anh nhẹ nhàng dìu Minh Quân theo từng bước vũ.

Mùi hương thoang thoảng và nhạc nhẹ đặt dìu, Thích Văn đắm người trong cảm giác hưởng thụ.

Cả hai yên lặng, cùng di chuyển nhẹ nhàng theo nhịp điệu. Họ không còn biết đến ai khác, thế giới như thuộc về họ.

Rất lâu, rất lâu sau, Minh Quân cảm thấy Thích Văn siết chặt tay mình, như thể anh muốn dùng sức mạnh truyền đạt ý tưởng.

Minh Quân là người từng trải, cô biết.

Hơi hoang mang e dè, đồng thời lại vừa lâng lâng say đắm.

Đây là hiện tượng đáng mừng?

— Minh Quân!

Khi nhạc vừa đổi khúc, Thích Văn đã gọi.

Minh Quân ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thích Văn nói:

— Nếu như bắt đầu từ đêm nay, tôi muốn hẹn gặp cô, không phải vì lý do công việc, mà chỉ vì muốn được gặp cô, cô có đồng ý không?

Minh Quân không đáp, cô chỉ ghi nhận lấy thái độ rất đổi đáng quý của Thích Văn.

Nhạc khiêu vũ dừng lại, đến tiết mục bắt thăm trúng thưởng, Thích Văn nắm tay Minh Quân lui về chỗ ngồi.

Nếu để ý một chút, ắt sẽ nhận thấy đôi má Minh Quân ửng hồng lên, trông rất đẹp.

Người đẹp dễ làm say lòng người.

Chú ý đến Minh Quân không chỉ Thích Văn, mà còn cả Tư Trình. Chú ý đến Minh Quân không chỉ Thích Văn, mà còn cả Tư Trình.

Tiết mục rút thăm trúng thưởng chấm dứt, nhạc lại trở lên. Bỗng nhiên Tư Trình đứng lên nói với Minh Quân:

— Đến phiên tôi mời cô, được chứ?

Minh Quân không cách nào từ chối.

Cô bị Tư Trình nắm tay, tay cô khẽ run lên.

Từng có một thời, cô và Tư Trình cũng nắm tay nhau như thế. Khi ấy, âm nhạc và thời gian thuộc về họ, giữa cả hai chẳng còn ai khác.

Nhưng, hiện tại đã khác hẳn.

Ở đây đang có rất nhiều người, kể cả Thích Nguyên và Thích Văn.

Minh Quân không tập trung tinh thần, cô thường bước sai nhịp.

Tư Trình hỏi:

— Tại sao em run như vậy? Vì anh hay vì anh ta?

Minh Quân run lên, cô không ngờ Tư Trình hỏi thẳng thừng như thế.

Cô phải nói thế nào đây?

— Em không biết ý anh?

— Em biết đấy - Tư Trình lại kiên quyết hỏi tiếp - Qua mấy ngày suy nghĩ, em đã quyết định chưa?

— Tư Trình, chuyện đó thật không đơn giản.

— Rất đơn giản, chỉ cần em bằng lòng là được. Minh Quân, em đưa đơn thôi việc ở Kiến HOàng, anh sẽ bố trí chỗ ở thích hợp cho em, ở Xích Trụ được không? Ở đó, anh có một căn nhà rất yên tĩnh, anh sẽ lo cuộc sống cho em, Thích Nguyên không biết đâu.

Quả là rất đơn giản.

Minh Quân không nói gì, cô đã mù tịt và cũng đã tỉnh.

Đến cả giờ phút ấy, cô vẫn không sao phân biệt tình cảm của mình đối với Tư Trình. Rốt cục, trải bao năm tháng khốn khổ, nay trong nhất thời không dễ gì xoá bỏ.

Nhưng, đối với yêu cầu của Tư Trình, có đúng hay không, có công bình hay không, cô có bằng lòng chấp thuận hay không, Minh Quân thật sự bối rối.

Cô tuyệt không muốn mình phải sống cuộc sống hàm hồ, không danh không phận.

Hẳn nhiên là cô yêu công việc của mình, cô không muốn vất bỏ đi việc làm mà cô thấy rất tự hào và an toàn.

Nhất là sau này, trải ba năm lẩn lóc phần đầu, Minh Quân biết người đáng tin cậy, nhờ vả nhất là chính mình.

Con người thường vì cơ hội của mình mà định đoạt tín ngưỡng.

— Tư Trình, chức nghiệp của em không phải dễ dàng mà có được, đừng yêu cầu em nghỉ việc.

— Em bỏ người không được hay bỏ việc không được?

— Tư Trình, trách người phải có lý, anh không nên chỉ trích hay suy đoán theo ý mình, không đúng đâu.

— Minh Quân, anh không xa em được, vả lại còn con anh.

Ôi! Minh Quân ngẫm thử dài, tại sao trước nay không nhắc đến, đợi tới hoàn cảnh này mới nói, quả là khó nghe.

— Chúng ta vẫn còn thời gian, vả lại, cũng đã nhiều năm qua rồi. - Minh Quân nói.

Nhạc dừng lại, Minh Quân trở về chỗ ngồi.

— Về nhà đi! - Thích Văn đứng lên đón Minh Quân vừa nói.

Cô gật đầu.

Thích Văn chào mọi người, đoạn dìu Minh Quân ra khỏi nhà hàng.

Về đến trước cổng, THÍCH VĂN hỏi:

— Ngày mai chủ nhật, cô và Gia Huy chắc có tiết” mục?

— Cũng chưa định, nhưng chắc đưa nó đi chơi.

— Tôi tham gia với, được không?

Minh Quân cảm thấy rất an ủi Thích Văn là người hiểu biết tôn trọng cô - đó là điều quan trọng.

— Hay lắm, hoan nghênh anh, Gia Huy nhất định sẽ rất vui.

Suy đoán của mình Quân hoàn toàn chính xác.

Sáng sớm, Thích Văn lái xe đến đón hai mẹ con. Lúc ngồi vào xe, Thích Văn nói:

— Tiết mục hôm nay, do tôi sắp đặt. Khi nào đi chơi xong, trở về hãy phê bình, được chứ?

Đương nhiên rồi.

Ngả đầu lên ghế dựa, Minh Quân thấy rất thoải mái, dễ chịu.

Chỉ vì cô chắc chắn đến một ngày sẽ có người quan tâm đến cô, không để cô phải lao tâm lao lực, giúp cô có đời sống tốt đẹp.

Xe chạy nhanh về khu Sài Gòn.

Thích Văn đưa Minh Quân và Gia Huy vào khu chợ, đến một tiệm ăn, ăn bánh quẩy, cháo.

Minh Quân rất vui, vừa hiếu kỳ, hỏi:

— Anh bình dân hoá cả sao?

— Trên đầu tôi đâu có sừng? Sao phải khác với mọi người chứ?

Sao đó, anh nói thêm:

— Cuộc sống cần phải có nhiều phương diện khác nhau mới phong phú. Tôi thích ăn các thức ăn ngon lắm chứ!

Gia Huy nghe nói liền phụ hoạ:

— Còn con, con thích ăn nhiều kia!

— Huy Huy, con phải bớt ăn để giảm cân đấy - Minh Quân bảo.

Gia Huy chầu mồm lên, nói:

— Khỏi phải nói, giảm cân là chuyện con gái.

Bộ dạng của đứa bé trông thật đáng yêu, Thích Văn nhìn không được, anh hôn lên mặt nó, cười nói:

— Có thể ăn cho đã, nhưng nhất định phải vận động. Hôm nay chúng ta sẽ dùng sức thật nhiều, sau đó lại bổ sung.

Xe dừng lại. Thích Văn đưa mẹ con Minh Quân vào khu chợ cá. Sáng sớm cá rất tươi. Thích Văn nói:

— Đợi về đến nhà chúng ta thì mất đứt cả ngày, sẵn đây chúng ta mua thực phẩm.

Minh Quân hỏi:

— Anh biết nấu ăn à?

— Không, cô là chuyên gia mà?

Mọi người cùng cười.

Họ mua cá, tôm, cua, rau cải và thịt. Xe chạy đến biệt thự Tạ Gia phía cuối khu Sài Gòn.

Nhà xây dựng theo kiến trúc Tây Ban Nha. Nhà chỉ hai tầng lầu, nhưng rộng có đến năm sáu trăm thước Anh. Cách bài trí trang nhã, và một khu vườn đầy cỏ xanh mượt.

Đứa bé trông thấy thảm cỏ xanh, nó ba chân bốn cẳng chạy vào vừa reo lên sung sướng.

— Gia Huy, xem bác mang đến đồ chơi gì nào?

Thích Văn đặt xong 2 chiếc xe tăng nhỏ có bộ điều khiển từ xa.

— Nào, chúng ta cùng đẩy xe đi.

Hai chiếc xe chạy bằng bin tức thì chạy tới, lui, ngang, dọc trên thảm cỏ đầy ánh nắng.

Minh Quân đứng bên quan sát, lòng cảm động vô cùng.

Ai bảo đồng tiền là tội ác?

Một. đứa bé sinh trong cảnh giàu sang chắc chắn là rất” đáng quý.

Cũng như món đồ chơi kia, Minh Quân có thể mua được đấy; nhưng, tìm cho được chỗ để? chơi đâu phải dễ?

Nếu đứa trẻ may mắn, nó sẽ được hưởng dụng nhiều tiện nghi. Làm cha mẹ, không bao giờ cảm thấy đã quan tâm đầy đủ cho con. Đó là tấm lòng của cha mẹ trên đời này.

Buổi ăn trưa thật ngon. Chị giúp việc là người Phi, chị có dịp được biết cách nấu nướng thức ăn.

Thích Văn và Gia Huy được một bữa ăn thoải thích.

Buổi chiều, Minh Quân thay đồ tắm cho Gia Huy, để Thích Văn đưa nó xuống hồ bơi nô đùa; còn cô thì ngồi dưới bóng mát đọc tập truyện của cô mang theo. Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

— Về khu chợ ăn tối, được không? - Thích Văn hỏi.

Đương nhiên là được rồi. Minh Quân có vẻ hơi do dự, Thích Văn liền hỏi.

— Cô bạn à?

— À, không, tôi chỉ nghĩ, mấy hôm rày không gặp người bạn, sợ cô ấy lo nên muốn đến thăm. Cô ấy bán ở cửa hàng y phục tại vịnh Đồng La. Nếu không gặp vào bữa ăn tối thì phải đến hơn 10 giờ, cô ấy mới xong việc.

— Vậy thì quá dễ. Chúng ta đến tiệm ăn gần đó, mời cô ấy ăn tối. Cô không muốn tôi biết bạn của cô à?

Minh Quân nghĩ ý kiến đó thật hay. Sự thực, cô cũng muốn Ngọc Viên biết rõ sự tình của cô.

Khó mà tránh khỏi lượn sóng này chưa yên, lượn sóng khác lại dồn đến. Nhưng, Ngọc Viên có quyền, có tư cách biết rõ mọi chuyện. Bởi vì Ngọc Viên đối với cô rất chân thành.

Khi Ngọc Viên và Thích Văn gặp nhau, cô nàng khá ngạc nhiên. Thái độ bất thiệp và đáng vẻ tuấn tử của chàng thanh niên rất” đồ~i hấp dẫn - ngay cả Gia Huy cũng thấy thích.

Lúc trở về cửa hàng, Ngọc Viên cố ý đi chậm lại chờ Minh Quân. Cô cao hứng nói:

— Trời cao có mắt, cậu đã gặp may rồi, cứ như thế” mà tiến tới, còn nhắc chi gã họ Tả kia?

Minh Quân bối rối, khẽ thở dài:

— Mình đâu dám trèo cao, nếu tình thế cứ phát triển sẽ rất phức tạp, khó tưởng tượng được.

— Suyt.! Tức cười không chứ. Cậu đã biết không xong nhưng cũng đã đâm đầu vào, tại sao chứ? Bây giờ thì mong chờ chuyện lạ xảy ra, hay cậu không ngăn nổi lòng mình?

Câu nói làm Minh Quân ửng hồng cả mặt, chẳng biết nói gì.

Gia Huy cố mời mọc Thích Văn ghé vào nhà, vì Thích Văn tặng nó bộ đồ chơi ráp hình, nó không ráp được.

— Gia Huy, con thật chẳng chịu khó, từ từ tìm hiểu thì tự nhiên sẽ nghĩ ra. Con cứ nhờ người khác, không chịu động não, vậy mô hình giáo dục ấy đâu có ý nghĩa gì.

Gia Huy mở to mắt nhìn mẹ.

Thích Văn cười, nói:

– Minh Quân, cô giải thích sâu xa quá, trẻ con không hiểu đâu - Anh Quay sang Gia Huy - Chơi cả ngày nay, con nên nghỉ ngơi đi, còn mô hình đó, cuối tuần sau bác sẽ đến cùng con tìm cách tháo ráp nhé?

Gia Huy gật đầu. Minh Quân và Thích Văn cùng chào nhau.

Đột nhiên, trong tâm khảm của Thích Văn và Minh Quân cùng có ý nghĩ lạ lùng. Nếu Gia Huy là con của cả hai thì tốt biết bao nhiêu!

Đương nhiên, ai lại dám nói ra điều ấy, có số sàng và đường đột quá.

– Đa tạ anh, hai mẹ con chúng tôi có một ngày nghỉ rất vui vẻ - Minh Quân nói.

– Tôi cũng vậy.- Thích Văn đáp - Cái vui nhất của tôi là đã vượt qua được một cửa ải.

– Cái gì? -Minh Quân không hiểu.

– Nếu như Gia Huy, thậm chí bạn của cô, đối với tôi không thực sự có cảm giác vui vẻ, ưu ái, thì sự qua lại của chúng ta sau này sẽ gặp nhiều khó khăn. Còn nay thì tôi không con‘ lo nữa.

– Thích Văn.- Minh Quân muốn nói lại thôi.

– Cô có gì muốn nói à?

– Vâng. - Minh Quân hơi gật đầu, nhưng cô cảm thấy như đuối sức.

– Xin cứ nói. Minh Quân, nói đi.

– Thích Văn, anh đối xử với tôi rất tốt, nhưng trước” sau gì tôi cũng sẽ làm anh thất” vọng, làm phụ lòng tốt của anh.

– Tại sao chứ?

Trong tư” thời, Minh Quân không biết nói gì.

– Vì cô có Gia Huy bên cạnh chứ gì? Điều đó tôi biết lâu rồi.

– Nhưng, Thích Văn, còn nhiều chuyện anh chưa biết.

– Vậy cô nói đi.

Minh Quân lắc đầu, nói:

– Không, tôi không biết phải nói gì. Nói tóm lại, tôi biết rõ hoàn cảnh, nỗi khổ và uẩn khúc của mình, tất cả đều trở thành gánh nặng, khiến cho chúng ta không sao chống chọi và ứng phó.

– Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ không thực tế của cô, trừ phi là cô không cho tôi cơ hội.

Trước giờ Minh Quân chưa hề thấy Thích Văn có thái độ kiên trì mà quật cường như thế, cô đâm ra kinh hãi.

Nếu như đã thế, Minh Quân càng không nên làm liên lụy tới Thích Văn.

Hai bên cùng nói rõ ý mình. Trong phút chốc, họ cảm thấy thư thái, an ủi, thậm chí là có cả cảm giác vinh danh giả tạo, cùng tôn trọng tình cảm của cả đôi bên.

Nếu tình cảm đến độ chín muồi thân thiện, ắt cô phải nói:

– Gia Huy họ Tả, đây không phải là sự ngẫu nhiên, mà là sự trùng hợp lạ lùng, nó là con của em rể anh.

Thích Văn làm sao chịu được sự kỳ quặc đó?

Ngàn vạn lần cũng không nên là khó anh ta. Tả gia là một gia đình thế nào mà chịu chấp nhận mối quan hệ hỗn loạn ấy.

Thích Văn đã đối xử rất tốt với mình, vậy phải sớm cắt đứt mối quan hệ riêng tư giữa hai người mới ổn được.

Minh Quân đã quyết tâm

16. Chương 16

Câu nói của Ngọc Viên lúc chia tay như đã đánh thức người đang say ngủ.

Hoặc trải qua một ngày cùng vui vẻ bên nhau, lòng Minh Quân đã cơ hồ thay đổi, do đó, cô đâm ra cảnh giác, tự nhắc nhở mình.

Không thể làm lụy mình, làm lụy cho người.

Minh Quân nói nhỏ:

— Xin lỗi anh.

Thích Văn không hỏi tiếp, anh chỉ nói:

— Như từ trên cao rơi xuống đất, cảm giác thật khó chịu.

— Thà đau một lần hơn là đau hoài. - Minh Quân bối rối nói.

— Ngày mai, sau khi tỉnh lại, những lời nói của cô sẽ như cơn gió thoảng qua, nó bay biến đi mất, và tôi lại thấy mặt trời lên.

— Chắc tôi không được như vậy. Thích Văn, tôi mãi mãi cảm tạ anh, chúc anh hạnh phúc.

— Chỉ thế thôi ư?

— Tâm ý có thừa mà sức không đủ, xin đừng làm khó tôi.

— Lời nói của cô khiến tôi rất khó chịu ; nhưng rất hữu hiệu.

Thích Văn nhẹ nhàng nắm tay Minh Quân, anh rất trịnh trọng và cẩn thận nhìn vào mắt cô.

Sau đó, anh hôn lên mặt cô, nói:

— Chúc ngủ ngon.

Nhưng làm sao ngủ?

Trong ba người đi chơi cả ngày, chỉ có Gia Huy là ngủ ngon.

Thích Văn nghĩ về Minh Quân.

Minh Quân nhớ đến Thích Văn.

Nếu chỉ có thế thì cũng đáng vui, đáng mừng rồi.

Nhưng đáng tiếc, trong đầu óc Minh Quân ngoài Thích Văn ra, lại còn có người khác.

Cô cảm thấy lạnh lạnh, không phải cái lạnh của ban đêm giá rét, mà nó xuất phát từ đáy lòng cô.

Có một thứ trực giác đầy sợ hãi, Tư Trình không buông tha cô, họa lớn sắp giáng xuống.

Tại sao đột nhiên cô lại sợ Tư Trình? Sợ anh ta quần quýt, sợ anh ta bức bách, sợ anh ta chẳng chịu bỏ qua, chẳng dung thứ cho người ư? Không phải chính cô đã trong mong tái ngộ đoàn viên đó sao? Hay là giận chẳng được sớm tự do bay nhảy?

Con người, nói thay đổi là thay đổi, làm thế nào được bây giờ?

Hôm qua, đã trách người vong ân phụ nghĩa.

Hôm nay, tâm can mình lại xuất hiện những cảm giác cơ hồ đã chết.

Trước kia, kẻ thay đổi là Tư Trình, còn hiện tại là Minh Quân?

Đột nhiên, cô lo sợ đến tháo mồ hôi.

Tự mình phải trung chính mới đúng nghĩa thủy chung! Nhưng nay trong lòng lại có người đàn ông khác thì thế nào đây?

Tại sao như vậy được?

Minh Quân không dám nghĩ tiếp, cô vui đầu vào gối, cố tìm cho được giấc ngủ, và cô lại mơ hồ mộng mị.

Cô đi bên Thích Văn, có cả bé Gia Huy.

Cả hai cùng nắm tay Gia Huy chạy dài trên thảo nguyên. Bỗng, họ đăm đuổi nhìn nhau đến bỏ rơi đứa bé lại phía sau, nó ngồi bệt xuống đất cười lớn lên.

Cô vừa định quay lại với đứa bé thì đột nhiên có người xuất hiện, bé Gia Huy chạy đi.

Minh Quân nhận ra, người đó là Tư Trình.

— Đừng đi, đừng đi, Gia Huy là của tôi! - Minh Quân kêu lên.

Cô định chạy nhanh tới, nhưng chân như bị đóng đinh đến không động đậy được.

Minh Quân hốt hoảng vẫy tay, gào lên:

— Thích Văn, cứu tôi! Cứu tôi với!

Thích Văn nhìn cô, mắt như chứa đầy oán hận, hằn học, thất vọng. Anh ta ôm đầu tuyệt vọng và khinh bỉ, nói: - Thì ra Gia Huy là con của Tư Trình! - Sau đó, anh quay bỏ đi, để Minh Quân lại một mình.

Chẳng còn ai màng đến. Minh Quân cố sức vùng vẫy, nhưng cả người cô cứng đờ ra.

Cô nhìn Thích Văn đi càng lúc càng xa, Tư Trình bế đứa bé đi xa. Tất cả đã rời xa cô.

Minh Quân kêu lên:”

— Tôi có làm gì sai? Tại sao? Tại sao lại trừng phạt tôi như vậy?

Sau đó Minh Quân tỉnh lại.

Trời! Ác mộng!

Ban ngày nghĩ suy, ban đêm mộng mị.

Không còn ngủ được, cô dậy sớm, làm bữa ăn sáng. Cho Gia Huy ăn xong, cô đưa nó đến trường.

Còn cô, cô không trở lại nhà dùng cà phê như mọi khi mà đi ngay đến công ty. Minh Quân đến văn phòng rất” sớm.

Các văn phòng đều im lìm, không có ai.

Còn sớm, chưa đến giờ làm việc.

Theo thói quen, cô đến thang máy, lên lầu 40. Đây là tầng dành cho các văn phòng giám đốc.

Nơi đây vẫn lặng lẽ, trống vắng, cô đi dài theo hành lang, khi ngang qua phòng Thích Văn, đột nhiên cô dừng lại.

Lòng tự hỏi:

— Tại sao lại đến chỗ này?

Thích Văn không có bên trong, nhất định rồi.

Thực ra, Minh Quân biết chắc anh ta chưa đi làm nên cô mới đến đây. Cô đưa tay xoa nhẹ lên cánh cửa văn phòng như vỗ về nỗi đau trong lòng mình.

Cô hy vọng hành động mình sẽ làm vơi đi những xúc động trong lòng. Cô mong được gặp Thích Văn, vừa sợ phải gặp anh ta.

Những khắc khoải trong lòng rất” cần được an ủi.

Minh Quân đang nhẹ nhàng sờ lên cánh cửa phòng Thích Văn thì cửa bật mở, Minh Quân mất hết cả hồn vía.

Minh Quân đang nhẹ nhàng sờ lên cánh cửa phòng Thích Văn thì cửa bật mở, Minh Quân mất hết cả hồn vía.

Thích Văn xuất hiện, anh cũng hốt hoảng.

Cả hai cùng bất ngờ nhìn nhau.

Sau tiếng kêu kinh ngạc, Minh Quân vội vã quay đi.

Cô đi nhanh theo hành lang, bước đến chỗ thang máy.

Minh Quân nghĩ, đây không phải mộng, đây là hiện thực, bởi vì mình đang vội vã bỏ chạy.

Cửa thang máy mở ra, Minh Quân bước ngay vào - thế là thoát nạn.

Nhưng, Thích Văn đã đuổi theo cô bén gót. Anh đưa tay đẩy lại cửa đang khép vào nhào hẫng người vào bên trong.

Thích Văn như ôm trọn cả người Minh Quân.

— Dừng! - Nhưng cô không còn cơ hội để kêu lên chống chọi.

Mắt nhắm lại, cô cảm thấy như đất trời chao đảo.

Và thực. vậy, sau khi Thích Văn ôm chặt cô hôn nồng nàn, thấm thiết thì đất trời, mây gió đã bắt đầu đổi sắc.

Cả hai không biết đã ở trong buồng thang máy bao lâu.

— Em có biết chúng ta ở trong thang máy vẫn đứng yên một chỗ không?

Sau một hồi trầm mặc, mê say, Thích Văn mới lên tiếng.

Minh Quân lắc đầu, nói nhỏ:

— Em không biết.

— Bởi vì chúng ta không ấn công tắc.

— Hãy để em đi!

— Đi đâu?

— Đi xa kia!

— Anh sẽ đuổi đến, anh không thể buông em được.

Minh Quân ngẩng lên nhìn đôi mắt nồng nàn hưng phấn của Thích Văn. Anh vừa dùng bạo lực như biểu hiện một sức mạnh khí khái trấn áp mọi ý tưởng vu vơ trong cô.

— Đến giờ làm việc rồi.- Thích Văn nói.

— Ồ! Vậy em phải về văn phòng chứ.

— Không! -Thái độ Thích Văn như một đứa bé ương bướng, có một chút gì đó giống Gia Huy khi nó chầu mồm lên, nhất định đòi ăn cho được món nó thích - Minh Quân rất" xúc động.

— Anh muốn làm gì?

— Đi theo anh!

Thích Văn ấn nút điện. Thang đưa họ xuống tầng cuối. Thích Văn nắm tay cô đến bãi đỗ xe, đoạn mở cửa xe, kéo Minh Quân cùng ngồi vào.

— Thích Văn - Minh Quân kêu lên.

Thích Văn không đáp.

Anh lái xe ra khỏi Kiến Hoàng, chạy về phía Vịnh Đồng La, đoạn đưa xe vào bãi.

Thích Văn nói:

— Nào, xuống xe!

Như bị thôi miên, Minh Quân đi theo anh ta xuống cảng và bước lên chiếc du thuyền dài hơn 20 thước anh.

Minh Quân nhìn đồng hồ, nói:

— Đã 9 giờ rồi, chúng ta phải mau quay về làm việc chứ.

— Vắng một ngày cũng không đến đổi. Có nhiều việc phải gác lại. - Chỉ trừ ái tình.

Thích Văn nhìn Minh Quân, và không ngăn được lòng, anh lại hôn Minh Quân.

Minh Quân lại cảm thấy tay chân mình rã rời, cả thân người như đang bồng bềnh trên sóng biển.

Cảm giác ấy rất thích thú, rất dễ chịu, khó bề dứt bỏ.

Bất cứ người nào làm chuyện không nên làm đều là vì đắm mê sự an nhàn sung sướng.

Đến khi tội nghiệt chất chồng thì không sao dứt bỏ đi được, hối cũng đã muộn.

Minh Quân sực tỉnh. Cô nhẹ nhẹ thoát khỏi vòng tay Thích Văn.

— Sao thế?

— Không sao.

— Sáng nay...

— Đừng nói.

Thích Văn cứ tiếp tục nói:

— Đêm qua anh không ngủ, sáng dậy sớm mới đi đến Kiến Hoàng. Chỉ có đến phòng làm việc thì mình mới thấy yên tâm, bởi vì anh biết, ở đây anh mới gặp em.

— Thích Văn, anh sẽ hối tiếc.

— Hối tiếc cũng tốt.

— Hà tất phải như thế?

— Anh nói là em chẳng hề gì cả, em còn được lên thiên đường nữa kia, em tin không?

— Thích Văn, anh luận bừa ra đấy.

— Không đâu, anh chỉ vì hạnh phúc sau này thôi.

— Sau này em chỉ đem lại phiền phức cho anh.

— Cần chi sau này, ngay từ lúc gặp em đến nay, em đã làm anh buồn phiền rồi.

— Anh thấy em nhũn nhặn, anh lại nói chuyện đùa sao?

— Không phải, anh biết là em biết rõ đấy, chúng ta cùng hiểu mà.

— Thích Văn, anh sẽ gặp nhiều rắc rối, những người quanh anh sẽ làm khó cho anh.

— Anh đâu có để họ gây khó khăn cho anh, sợ họ còn tránh xa anh nữa kia!

Minh Quân không nhịn được cười.

Tính cố chấp, kiên trì, ngoan cường, khẳng định của Thích Văn khiến Minh Quân thấy rất an ủi, chẳng biết nên buồn hay vui

Cũng chẳng trách, đây là một người từ bé đến lớn luôn được cưng chiều, muốn gì được nấy.

Không muốn chịu thua!

— Em chịu phục chưa? - Thích Văn hỏi.

— Chưa đâu. - Minh Quân nói.

— Phải làm thế nào mới chinh phục được em? Nói anh nghe xem.

— Thời gian.

— Bao lâu?

— Chưa biết. Em phải suy nghĩ, em cần phải có thời gian để thích ứng, dẹp bỏ mọi sợ hãi.

— Được, anh bỏ ngay ý nghĩ hôm nay cầu hôn với em, chúng ta sẽ chậm chậm lại vậy!

Đến đây thì Minh Quân không thể không bật cười.

Cô nhìn Thích Văn - ánh mắt thật hiền hậu, trù mến. Cả hai đều thôi tranh luận, đều buông xuôi vũ khí.

Gió biển từng chập từng chập thổi đến. Hai người ngồi trên ghế dựa cạnh mạn thuyền. Họ đều mệt mỏi và buồn ngủ.

Lúc sau, cả hai đều ngủ thiếp đi.

Khi thức giấc, mặt trời đã đứng bóng.

Tay Minh Quân vẫn còn trong tay Thích Văn, cô nhẹ nhàng rút tay lại.

Minh Quân khẽ thở dài. Thích Văn hỏi:

— Sao lại thở dài thế?

— Vì khi tỉnh lại, con người và hoàn cảnh đều không thay đổi, nỗi lo buồn vẫn còn đó. Thích Văn, chuyện đã đến nước này, em đành phải nói thật với anh, em là người đàn bà có quá khứ.

Thích Văn cười lớn lên, nói:

— Bộ dạng em trông rất đáng yêu, ngây thơ như Huy Huy vậy.

— Anh thật sự không muốn nghe em nói sao?

— Không cần, nhưng này, Minh Quân, em lo lắng quá đấy, ai lại không có quá khứ chứ? Anh cũng có quá khứ, giả như tình tình anh phong lưu, phóng đảng đến năm thê bảy thiếp thì thế nào đây? Từ nay và sau này, anh chỉ yêu một mình em, chỉ một người thôi - và đó mới là điều quan trọng, vậy là được chứ gì?

— Nhưng, quá khứ của em lại khác! - Minh Quân khẽ cuối đầu.

Thích Văn nhìn Minh Quân, nói:

— Nhắc đến quá khứ làm em thở dài, nó làm em đau thương lắm à?

— Em muốn quên hết đi; nhưng, em thấy nên nói cho anh biết.

— Không cần. Minh Quân, anh không muốn em chịu thêm nhiều khổ sở. Anh tin, trước kia em đã chịu nhiều đau khổ, mệt mỏi, có phải vậy? Từ nay, hãy buông bỏ tất cả đi, có gì cứ giao cho anh gánh vác.

Minh Quân không ngăn được lòng, cô ôm chặt lấy Thích Văn.

Bao nhiêu năm nay, cô chưa nghe được lời nào cảm động đến thế, chưa thấy có hành động quang minh đại lượng như thế.

— Lại đây, anh sẽ biến phép cho em.- Thích Văn đặt hai tay lên vai Minh Quân.

— Làm gì?

— Em nhắm mắt lại.

Minh Quân nhắm mắt.

Thích Văn nhẹ nhàng hôn lên trán cô, kể đến hôn lên môi, sau đó nói:

— Từ giờ phút này, em sẽ quên tất cả, trong lòng chỉ còn một mình Tạ Thích Văn này thôi. Lễ đã xong!

Minh Quân mở mắt ra nhìn bộ dạng của Thích Văn, cô lại bật cười.

Một ngày vui thích như thế kéo dài đến khi chiều xuống, họ mới quay thuyền vào bờ.

Thích Văn đưa Minh Quân ăn tối xong mới về nhà.

Minh Quân ấn chuông cửa nhà Má HOàng. Bà vừa mở cửa, Gia Huy đã chạy ào đến ôm mẹ, kêu lên: Mẹ mẹ!

— Có ông Tả, nói là cha của Gia Huy, là cấp trên của cô, đến nhấn chuông nhà cô. Tôi nói cô sắp về tới, ông ấy muốn đợi. Tôi thấy ông ta lịch sự, coi danh thiếp thì đúng là làm chung công ty với cô, cho nên tôi mời ông ấy vào phòng khách ngồi đợi

17. Chương 17

Minh Quân thấy hơi choáng, trước mắt như có bóng đen xuất hiện. Cô vịn cửa, trấn tĩnh lại, đoạn nói:

— Cảm ơn má Hoàng!

Cô nắm tay bé Huy Huy đang sợ sệt, cùng đi với bà Hoàng vào phòng khách. Tư Trình đang ngồi yên chờ đợi.

Cô chậm rãi, hỏi:

— Anh đến đây làm gì?

— Cả ngày nay không thấy em đi làm, anh thấy lo - Tư Trình nói.

Minh Quân không biết nói gì. Tư Trình đề nghị:

— Ở đây làm phiền má Hoàng, về bên em nói chuyện đi!

Dành phải thế.

Khi Tư Trình bước vào nhà Minh Quân, anh nói:

— Nhà rất đẹp, rất sạch sẽ, trang nhã nhưng không đủ khí thế. Dọn đến nhà ở Xích Trụ, hai mẹ con sẽ thấy khác biệt ngay.

— Tư Trình, tôi chưa có kế hoạch dọn nhà.

— Vậy sao? - Tư Trình đến gần Minh Quân - Hay là em muốn dọn đến căn nhà nguy nga như Tạ Gia trên đồi, em mới vừa ý?

— Tư Trình! - Minh Quân kêu lớn lên.

— Anh sai gì sao?

— Anh đừng đem dạ tiểu nhân mà so lòng quân tử như thế!

— Vậy hả, anh biến thành tiểu nhân hồi nào kìa?

Minh Quân tranh cãi:

— Ý tôi không phải vậy, xin lỗi, lòng tôi đang rối bời, tôi chỉ vội vả thuận miệng nói vậy thôi. Tư Trình, đừng hiểu lầm.

— Hiểu lầm? Ngày hôm nay, em và Thích Văn không đi làm, không lưu lại lời nhắn. Người giữ thuyền Tạ gia nói Thích Văn đưa bạn ra biển chơi. Người bạn đó là ai thế?

Minh Quân lặng yên.

Bầu không khí đã căng thẳng lên.

Bé Huy ngẩng nhìn hai người, đôi mắt nó có vẻ sợ hãi. Nó nắm vạt áo của mẹ, kêu lên:

— Mẹ, mẹ!

— Tư Trình, có chuyện gì, chúng ta hãy đến văn phòng mà nói, đừng làm cho trẻ con kinh sợ.

— Em đề nghị chúng ta đến văn phòng ở Kiến Hoàng thảo luận về chuyện luân thường phải không?

— Tư Trình.

— Còn nữa, em phải chính thức giới thiệu anh với Gia Huy, báo cho nó biết anh là cha của nó.

Ddột nhiên nước mắt Minh Quân ứa ra, giọng điệu và thái độ của anh ta rõ ràng là bức bách, khiến cho cô khó chịu.

Cho đến hôm nay, cô là Minh Quân có lỗi gì với Tư Trình? Tại sao anh ta không hề nhớ đến nó, cần đến nó, nhắc nhở gì đến nó? Tại sao đến bây giờ anh ta mới bày tỏ thái độ quan tâm đến đức con mình?

Tính cách bươi móc chuyện cũ của Tư Trình và quên hết quá khứ của Thích Văn thật hoàn toàn trái ngược.

Một kẻ tự dung túng mình, kẻ kia thì khoan thứ cho người.

Minh Quân dễ dàng nhận biết điều đó.

Lúc này, anh ta buộc cô - một người chịu đựng biết bao gian khổ để nuôi đứa con khôn lớn - phải bảo Gia Huy gọi y bằng cha, thì quả là rất oan ức!

— Nói cho cùng, anh cũng là cha của Gia Huy phải không? Em có muốn chung sống với anh hay không thì Gia Huy cũng là cốt nhục của anh, còn như em không thừa nhận sự thực đó để dễ dàng làm dâu Tà gia thì em ngày thơ quá rồi đấy.

Tư Trình cúi xuống nắm tay Gia Huy, nói:

— Gia Huy, hãy gọi ta là ba đi, ta là ba của con đây.

Ddứa bé rút tay lại, nó chạy ngay ra phía sau mẹ. Nó sợ người đàn ông xa lạ trước mắt, nó càng sợ ông ta thực sự là ba nó.

Trong lòng con trẻ, người cha không phải như thế -Cha phải là người từ ái và uy nghiêm, không giống như người đàn ông đáng sợ như thế.

Trẻ con không biết phân biệt, nhưng chúng có khả năng cảm giác. Cảm xúc của chúng đều rất nhạy bén.

Bé Gia Huy không thích cái ông bác này, tại sao ông ta lại biến thành cha của nó chứ?

Huống hồ, Gia Huy nhìn thấy gương mặt khổ sở của mẹ, nó càng thêm căm ghét ông ta.

Tư Trình, ngay lần đầu tiếp xúc với con đã hoàn toàn thất bại.

Thấy không xong, anh ta liền thay đổi thái độ, chuyển qua đàm phán.

— Minh Quân, nói thẳng ra đi, rốt cục thì cô định thế nào?

Minh Quân lắc đầu, đáp:

— Tôi không biết, tôi không biết.

— Cô không thể không biết, hay không dám nói thẳng ra ý nghĩ đen tối của cô!

— Tư Trình! Đừng đoán bừa như thế.

— Chưa chắc! Cô đi với Thích Văn, cả Kiến Hoàng đều biết, rồi chuyện sẽ đến tai ông bà cụ. Nói cô biết, sắp đến ngày cuối cùng của cô rồi đó.

— Tại sao?

— Quyền thế của Tà Gia, cô không tưởng tượng nổi đâu. Họ muốn nâng đỡ người nào hay muốn chìm chết người nào, đều dễ như trở bàn tay, cô đừng có mong đứng núi này trong núi nọ, không được đâu. Chỉ cần Tà Thư Thâm nói một tiếng là các công ty, xí nghiệp khắp HK này sẽ không dám nhận cô. Ai lại chịu vì một viên chức quèn mà gây hiểm khic”h với Tà Gia chứ!

- Tư Trình, anh nói với tôi điều đó để làm gì?
- Tôi nhắc nhở cô, đừng có mà mộng tưởng! Đừng có thấy Thích Văn để ý đến một chút là ngỡ mình đã biến thành phượng hoàng tốt đỉnh. Tà gia không chấp nhận một người đàn bà có con vào làm dâu họ đâu. Minh Quân, tỉnh lại đi, thời đại có tiến bộ, nhưng cái quan niệm bảo thủ truyền thống khó thay đổi lắm.
- Tôi đâu có nghĩ xa như thế.
- Lòng cô có đầy. Minh Quân, không được đâu. Nói cô biết, cửa quyền quý không chấp nhận một người đàn bà như cô đâu, cô tuyệt không thích hợp.
- Tôi không thích hợp?
- Đương nhiên, có ai biết rõ cô hơn tôi chứ?
- Tư Trình vung vẩy tay, nói tiếp:
- Đi với tôi, Minh Quân, tôi sẽ sắp xếp chỗ làm khác cho cô, rời khỏi Kiến Hoàng, rời khỏi Thích Văn, bỏ đi mộng mị xuẩn ngốc của cô đi, hãy tỉnh lại, hãy làm người thực tế một chút.
- Không! - Minh Quân đột nhiên cứng cổ nói - Tôi không đi theo anh, Tư Trình, tôi biết tôi không thể theo anh.
- Vì có Thích Văn à?
- Không, vì căn bản là anh không yêu tôi. Từ trước nay, cho đến cả sau này, anh không hề yêu tôi. Tôi không thể đui mù nhận lầm anh lần nữa. Thiếu đi tình yêu, có ở với nhau cũng chỉ là vô ích.
- Ý mới đây, bao năm nay cô vẫn không hay không biết, phải đến khi Thích Văn xuất hiện, cô mới cảm thấy như thế à?
- Thực sự, Tư Trình đoán đúng.
- Không có so sánh, con người dễ mê muội, không hay biết. Đến khi có người khác hiện diện trước mặt mình, khi ấy mới biết rõ thái độ của ai là chân tình, là giả dối.
- Tư Trình, bất luận anh nói thế nào, tôi cũng đã quyết định chúng ta không thể sống chung nhau. Tôi càng không thể thích ứng với lối sống ngoại tình như thế.
- Biết bao người muốn mà không được, phải biết, ngoại tình với ai là điều quan trọng.
- Cứ cho là anh nói đúng đi, nhưng, được sống tự do trong xã hội vẫn đáng quý hơn.
- Hãy giao Gia Huy lại cho tôi!
- Tại sao?
- Tôi muốn lấy lại con tôi!
- Nghe Tư Trình nói, bé Gia Huy thất kinh hồn vía, nó ôm chặt lấy mẹ, vừa nhìn lên mặt của cha và mẹ.
- Tôi có quyền đó chứ?
- Tư Trình, anh điên rồi, tại sao vậy? Anh có chút trách nhiệm gì với đứa bé đâu?
- Tòa án sẽ phán quyết.
- Không! - Minh Quân kêu lên, cô hoàn toàn không ngờ Tư Trình lại nêu ra vấn đề khó khăn cho cô.
- Minh Quân, cô có nhiều cơ hội giành được thắng lợi đấy.
- Tại sao anh fải làm vậy? Nếu mọi người đều biết thì có hay ho gì?
- Minh Quân, cô đâu phải là hạng đàn bà ngốc nghếch? mấy năm nay lăn lộn trong đời cô cũng đã học được nhiều điều, cô cũng phải biết thế nào là mặc cả chứ.

Nhưng, cô cũng còn kém lắm. Nói cô biết chọn lựa đầu tiên của tôi, đương nhiên là đứng ra bảo bọc cuộc sống của hai mẹ con cô, đảm bảo là cả quỷ thần cũng không hay biết. Cô không chịu trái lại còn định trở thành người thân trong Tạ gia chúng tôi, làm sao tôi nén giận được. Tạ Thích Văn, ngoại trừ có được ông cha giàu có, tài cán của hắn cũng chẳng được phân nửa tôi, Nay chuyện đã đến nước này, người đàn bà và đứa con của tôi sẽ thuộc về hắn - tuyệt đối không thể được.

— Tại sao anh phải làm vậy? Nếu mọi người đều biết thì có hay ho gì?

— Minh Quân, cô đâu phải là hạng đàn bà ngốc nghếch? mấy năm nay lăn lộn trong đời cô cũng đã học được nhiều điều, cô cũng phải biết thế nào là mặc cả chứ.

Nhưng, cô cũng còn kém lắm. Nói cô biết chọn lựa đầu tiên của tôi, đương nhiên là đứng ra bảo bọc cuộc sống của hai mẹ con cô, đảm bảo là cả quỷ thần cũng không hay biết. Cô không chịu trái lại còn định trở thành người thân trong Tạ gia chúng tôi, làm sao tôi nén giận được. Tạ Thích Văn, ngoại trừ có được ông cha giàu có, tài cán của hắn cũng chẳng được phân nửa tôi, Nay chuyện đã đến nước này, người đàn bà và đứa con của tôi sẽ thuộc về hắn - tuyệt đối không thể được.

— Anh muốn làm vỡ lẽ tất cả à?

— Bất cần, Đối với Thích Nguyên, tôi sẽ có dịp thuyết phục cô ấy, chắc chắn là vậy. Khi người ở Tạ Gia hiểu ra sự thực, họ cũng sẽ bỏ qua cho tôi, Thích Nguyên dù gì cũng là vợ tôi. Và, họ không mong muốn hai mẹ con cô trong tức khắc mất trên cõi đời này đâu. Cho nên, Minh Quân, không nhất định phải vỡ lẽ cả đâu, sự cố chấp của cô chỉ uổng công mà thôi. Cô có dám đánh cuộc với tôi không đấy?

Minh Quân kinh ngạc, cô trở mắt nhìn Tư Trình,, hoàn toàn không hề nhớ rõ tại sao khi xưa mình lại yêu mê yê một người đàn ông này.

Cô không hề ngờ rằng mình đã từng sống chung với loài hổ dữ như vậy.

Nhưng bao năm nay, nổi gian nan, chịu đựng trong đời sống cũng đã rèn luyện ý chí phấn đấu của cô nhiều.

Minh Quân ôm đầu, vẻ cứng rắn, nói:

— Lòng dạ anh thực sự đã rõ, anh đâu có cần gì Gia Huy. Đó chỉ là cái cớ mà thôi.

Điều kiện trao đổi rất đơn giản, cô không cần Thích Văn, tôi sẽ không cần Gia Huy. Từ đây về sau, chẳng ai chạm đến ai.

— Tư Trình, mấy hôm trước anh đã nói với tôi thế nào? Anh không thấy giả dối như thế là đáng xấu hổ à?

— Minh Quân, thực ra đối với cô, hay với bất cứ ai khác cũng vậy, những gì tôi có được hôm nay đâu phải dễ, làm sao tôi bỏ đi được.

— Thậm chí cũng không từ một thủ đoạn nào?

— Nếu cô không con, đường chọn lựa thì đành phải vậy.

— Không, Tư Trình, anh sai rồi. Trên đời còn rất nhiều thứ có giá trị cần phải tranh thủ cho được, giữ sao cho lòng không hổ thẹn, đó là điều cần thiết.

— Nửa đêm tỉnh giấc, tôi chẳng thấy gì là lo sợ.

Minh Quân nói:

— Để tôi suy nghĩ, xong tôi sẽ trả lời sớm cho anh.

Lúc ra đi, Tư Trình ném lại cái nhìn đầy hận học, biểu lộ ý không đáng tin chút nào.

Nhưng Minh Quân không lý gì hắn, chuyện đầu tiên là cô bế đứa bé, ôm chặt nó vào lòng:

— Mẹ, mẹ! -Gia Huy rất sợ hãy kêu lên.

— Mẹ, nói con nghe, người đó là ai? Ông ta phải cha con không? Sau này đừng để ông ấy đến đây nữa nghe mẹ?

Minh Quân gật đầu.

Lòng cô xót xa như dao cắt, biết bao lâu nay, đứa bé rất mong được gặp cha, đến khi gặp thì đâm ra hết hồn hết vía.

Gia Huy là đứa bé ngoan, chắc chắn nó là đứa con không cha rồi.

Minh Quân bắt đầu lao vào công việc đầy bận rộn.

Cô sắp đặt lại thời gian công tác, cố tránh trở về văn phòng ở Kiến Hoàng, nếu không đi tuần qua các cửa hàng thì lao ngay đến địa sản Tạ thị, cùng các bộ phận xây dựng cửa hàng nghiên cứu từng hạng mục thực hiện.

Trong số có một người tên Diệp Triển Khôn, chuyên trách tài liệu kiến trúc và chọn mua vật liệu. Hôm ấy, anh ta tươi cười vừa đưa báo cáo cho Minh Quân, nói:

— Chúng tôi đã lập xong biểu giá các thiết bị theo tài liệu, giá cả đúng sát với thị trường, cô xem có gì không hợp, nói một tiếng là chúng tôi sẽ đổi lại!

Minh Quân xem qua nội dung, đoạn nói:

— Đây là phần chuyên môn của các anh, tôi không có ý kiến.

— Vậy xin cô Tái ký vào, chứng minh là cô đồng ý - Diệp Triển Khôn giải thích thêm, cô đồng ý xong sẽ đưa đến ông Tạ phê duyệt, chắc chắn sẽ thông qua dễ dàng, ông ấy rất tin ở cô, do đó chúng tôi muốn nhờ cô giúp cho.

Minh Quân cười và ký vào. Quả thực, hôm ấy cô có ý tránh Thích Văn mà lòng cứ luôn nghĩ tới Ng, khi nghe người khác nhắc đến, cô vừa hồi hộp vừa vui mừng, lòng bỗng thấy ấm áp vô cùng.

Đó là tình yêu.

Minh Quân không phải là không hay không biết. Trải qua bao khổ ải gian nan cô mới tìm thấy lại cảm giác chân tình yêu thích, tiếc thay, cảnh đẹp không kéo dài.

Lòng vẫn nặng trĩu mối lo.

Cô không biết phải trả lời Tư Trình ra sao?

Đến hỏi ý kiến Ngọc Viên thì không thể.

Ngọc Viên oán ghét Tư Trình tận xương tủy, cô ta muốn lột da, muốn ăn tươi nuốt sống con người đáng hận ấy.

Cần chi phải làm cả hai đều thọ thương thảm hại? Gia Huy dù sao cũng là cốt nhục của Tư Trình, đương nhiên là cô sẽ không giao đứa bé cho cha nó, cô cũng không nhân mối quan hệ cha con kia mà quấy rầy địa vị Tư Trình ở Tạ gia.

Cô không còn yêu anh ta, nhưng cũng không muốn hại hắn làm gì.

Đối với Thích Văn, cũng chỉ là duyên, là phận. Ai bảo vận mệnh sinh vào nơi không tốt thì còn nói làm gì. Những khổ sở cứ tiếp diễn mãi mãi nó cũng làm mòn đi chí khí, làm lớn lên nỗi đau thương mà thôi.

Chi bằng cứ đi thật xa! Chẳng hạn như đến Canada!

18. Chương 18

Mấy năm qua, cho dù khổ mấy, Minh Quân cũng không hề có ý trở về Vancouver, nhưng nay thì khổ sở chất chồng, chẳng còn đường nào chọn lựa.

Áp lực tinh thần lại thêm công việc mỗi mẹt, mỗi khi về đến nhà là Minh Quân ngã ngay vào giường ngủ.

Nhưng, đêm nay, tình hình lại khác.

Minh Quân vừa mở khoá cửa, cô nghe bên trong có tiếng cười đùa, còn tiếng nam tiếng nữ; là má Hoàng đưa Tiểu Lan sang chơi với Gia Huy chứ gì? Nhất định vậy rồi!

Nếu cuộc sống cứ bình yên, chẳng có gì đột biến thì hoàn cảnh của cô thật yên xuôi, tốt đẹp.

Tiền lương của cô đủ nuôi sống gia đình. Bên cạnh có người hàng xóm tốt. Nếu chị Phương giúp việc có đi nước ngoài cũng không sao, tìm thêm một người khác, có Má Hoàng qua lại, cô hoàn toàn yên tâm với bé Gia Huy cũng như hoàn cảnh của mình.

Vừa suy nghĩ, vừa bước vào phòng khách, đúng là Tiểu Lan và Gia Huy đang cùng chơi ráp hình, cạnh chúng không phải là má Hoàng mà là Thích Văn.

Minh Quân ngạc nhiên:

- Em không biết anh đến.
- Nếu em biết trước, sợ em không cho anh đến.

Minh Quân không đáp.

- Mấy hôm rày, em tránh anh?
- Không, công việc bận lắm.
- Đối với bạn tình thân thiết, cho dù lửa có cháy đầy trời cũng không ngăn được họ gặp nhau.

Minh Quân lại thấy mắt cay cay, muốn đoạn tuyệt mối duyên tình này, thật không dễ như tưởng tượng của cô.

- Mẹ, bác Tạ ráp hình cho con, con gọi má Hoàng mở cửa cho bác ấy.- Gia Huy tỏ ra thân thiết, gần gũi với Thích Văn, chẳng có ai chỉ bảo nó, tự nó thấy thích thú, đây cũng vì Thích Văn thành thật đối với trẻ con.

Một người có lòng với hai mẹ con như vậy, lánh đi xa hàng vạn dặm - đâu phải chuyện dễ dàng?

- Chúng ta cùng ở đây một đêm, được không? Thích Văn hỏi.

Minh Quân cúi đầu không nói gì.

- Vì sáng sớm mai anh phải đi rồi!
- Tại sao? -Minh Quân có vẻ căng thẳng, nhìn Thích Văn hỏi - Ngày mai anh đi à? Đi đâu chứ?
- Đi xa đến vạn dặm kia đấy!
- Thật vậy à?
- Không dối em đâu.

Mắt Minh Quân bỗng nhiên lại ứa lệ.

- Xem kìa - Thích Văn vừa lau nước mắt cho cô, vừa nói - Em muốn tự dối lấy mình nên tìm cách tránh anh chứ gì? Lần này thì anh bận công việc sẽ đi xa mấy ngày, anh không thể xa em lâu đâu!

Minh Quân nghe nói, lòng chợt rộn ràng vui lên.

- Minh Quân, cha anh muốn anh sang Mỹ ký một hợp đồng phát triển đất xây dựng ở bên ấy, xong sẽ về ngay. Trong mấy ngày đó, em hãy bình tĩnh suy nghĩ cho thật kỹ, hãy dẹp bỏ hết mọi phiền muộn trở ngại, đợi anh trở về sẽ sắp đặt lại mọi việc, thế là ổn.

Minh Quân chợt cười, hỏi:

- Anh đi bao lâu?
- Chừng bảy tám ngày được không? Anh sẽ về mau mà!
- Trên núi cao bảy bữa bằng thế gian cả ngàn năm, Thích Văn, em sợ.
- Sợ cái gì? Nếu sợ thì đi theo anh sang Mỹ.

Minh Quân lắc đầu.

- Tại sao?

– Biết bao nhiêu công việc. Chị Phương còn muốn nghỉ một tháng để đi Canada, nhà đâu có ai trông Gia Huy.

– Nếu thế thì anh ghen với Gia Huy mất, anh sẽ coi nó là kẻ địch.

Minh Quân bật cười:

– Không đâu, anh thương nó lắm mà.

– Đừng trách anh, thực tình anh rất yêu em.

– Thích Văn, anh đi sớm về sớm chứ?

– Đúng đấy.

– Sau khi về, em bàn với anh một chuyện.

– Rất tốt, em đã hứa, vậy hãy ở yên chờ anh về.

– Em bằng lòng, trong mấy ngày tới, chẳng có chuyện gì đâu.

Minh Quân nhận ra rằng, cho dù lòng cô có sắt đá thế nào, nhìn thấy Thích Văn, cô cũng không muốn rời xa anh.

Đã như vậy thì cứ theo đề nghị của Thích Văn, suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó nêu ra những khó khăn, trở ngại để bàn bạc với đương sự là tốt nhất.

Một người nghĩ không ra, hai người chắc nên chuyện.

Nhưng, có một điều cô không nghĩ đến, là người tính không bằng trời tính, con người có tính toán thế nào thì đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Chuyện bất ngờ đã xảy ra ngay buổi sáng THích Văn ra đi.

Minh Quân bị Vi Tử Nghĩa gọi đến văn phòng. Sau khi gặp mặt Tử Nghĩa, cô có hơi giật mình, vì trước giờ cô chưa hề thấy sắc mặt ông ta khó chịu như vậy.

– Tổng Vi, rốt cục có chuyện gì?

– Tôi hỏi cô, rốt cuộc có chuyện gì?

– Tôi không hiểu.

– Tôi lại càng không hiểu. - Tử Nghĩa tức giận bước đi qua lại. - Nói tôi nghe xem, cô làm việc rất tốt, tại sao lại đi cấu kết với Diệp Triển Khôn làm trò gian dối chứ?

– Cái gì? Tổng Vi? - Minh Quân thất kinh, vội hỏi - Tôi cấu kết với Diệp Triển Khôn làm chuyện gì? Tôi chỉ mới quen biết anh ta trong tháng này, từ khi bắt đầu công trình xây dựng đến nay, ngoại trừ công việc, chúng tôi đâu có qua lại riêng tư gì đâu.

– Điều đó cũng đâu có giải thích được âm mưu bị phát giác?

– Âm mưu gì? Tổng Vi, tôi thực sự không biết - Trần Minh Quân rịn cả mồ hôi.

– Cô với Diệp Triển Khôn hề nhau qua mặt công ty đề? ký hợp đồng với công ty tài liệu kiến trúc Vinh Tín, kiếm được món tiền hoa hồng rất lớn.

– Trời! Tổng Vi, tôi có biết gì về công ty tài liệu kiến trúc Vinh Tín đâu!

– Chữ ký của cô đây, phải không?

Tử Nghĩa đặt bản sao tờ hợp đồng lên bàn cho Minh Quân.

Đúng là chữ ký của mình rồi.

Có khi nào mình lại ký vào một tờ ký kết hợp đồng như thế? Không có, không có!

Chỉ có mấy hôm trước đây, Triển Khôn có đưa cho tôi xem bản kế hoạch các thiết bị trang trí, sau đó để cô ký tên đồng ý, ngoài ra, cô và Triển Khôn chẳng có ý gì khác.

Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua, có thể lúc đưa cô ký, họ đã gấp đi phần dưới bản thiết kế để cô ký tên vào một bản khác, vô tình cô đã ký tên vào bản hợp đồng này.

Đây là một cái bẫy, hoàn toàn là cái bẫy.

Minh Quân cố sức giữ bình tĩnh.

Tử Nghĩa hỏi:

— Quy cũ của Tạ gia là khi có đối tác dự thầu, họ luôn hợp tác với những người cung ứng hàng với mức giá thấp nhất, nếu muốn chọn một đối tác khác ắt phải ghi rõ điều kiện và phải được giám đốc công trình ký duyệt.

Vinh Tín là công ty bán hàng giá rất cao, cô lại vì lý do gì đó mà ký kết làm ăn với họ, nhưng sự việc bị bại lộ, tra hỏi Triển Khôn thì đích thực là anh ta nhận tiền hoa hồng của Vinh Tín.

— Chuyện của họ Diệp, tôi không liên quan gì đến.- Minh Quân gào to lên.

— Nhưng mà, Minh Quân, Triển Khôn đã chịu nhận tội, anh ta nói là đồng mưu với cô. Anh ta đứng ra lập hợp đồng, sau đó cùng cô ký tên vào. Anh ta nói chính cô sẽ giúp cho bản hợp đồng được thông qua dễ dàng.

Trong nhất thời, Minh Quân chợt thấy trời đất xoay vần, cô phải chống tay trên mặt, cố giữ lấy bình tĩnh.

— Tôi muốn gặp Triển Khôn - Minh Quân nghiêng răng nói - Tôi muốn hỏi tại sao anh ta lại hại tôi!

— Anh ta đã làm tường trình nhận tội, đã nghỉ việc. Chúng tôi không muốn làm lớn chuyện, chỉ xử lý nội bộ.

Minh Quân rõ từng câu nói của Tử Nghĩa, cô muốn bật khóc to lên, nhưng lại không. Trái lại, cô rất bình tĩnh, nói:

— Lão Tổng, ông định thế nào?

— Minh Quân, chuyện đã đến nước này, cô muốn tìm người chứng chỉ thêm xấu hổ mà thôi, nghỉ việc là mọi chuyện xong tất”. Chỗ này không được thì đến chỗ khác, tôi với cô cũng chỉ như chủ với khách, tôi rất ủng hộ cô.

— Không, Tổng Vi, đi làm công thì đâu cũng có, không đến đâu phải chết đói. Nhưng, tôi là người trong sạch, tôi không muốn nghỉ việc, không thể vô cớ nhận tội như vậy. Thực sự, tôi đâu có cùng hạng ô hợp như gã họ Diệp kia. Chuyện này phải đưa đến cơ quan điều tra, họ sẽ tìm ra nguyên nhân.

Tử Nghĩa thấy Minh Quân có vẻ quyết liệt quá, ông đâm ra do dự.

— Minh Quân, cô không sợ phiền phức sao, đụng chạm đến cơ quan điều tra, việc sẽ kéo dài ra đấy.

— Còn hơn là chịu oan ức. Chịu phiền nào để đổi lấy sự trong sạch, đáng lắm chứ. Tổng Vi, tôi quyết định như vậy.

Tổng Vi trầm ngâm một lúc, ông nhìn Minh Quân muốn nói nhưng lại thôi.

— Tổng Vi.- Minh quân tha thiết” yêu cầu - Ông hãy giúp tôi tra rõ chuyện này! Bao nhiêu năm ông đã giúp đỡ tôi, không lẽ ông không biết con người tôi sao?

Tử Nghĩa sửa sang lại gọng kính, khề gật đầu. Ông thực sự cảm khái, nói cho cùng, Minh Quân là người thân tín, do chính ông nâng đỡ, vun đắp cho cô, nay công việc đang tiến triển tốt đẹp thì bộ tướng của ông dính líu vào chuyện gian dối tệ hại, khiến cho ông rất rối bực tức.

Nhưng suy nghĩ đi lại, trong suốt quá trình công tác, Minh Quân vẫn rất cần kiệm, thẳng thắn, nay đột nhiên biến thành kẻ cơ hội chủ nghĩa - điều rất khó tin.

Do đó, Tử Nghĩa nói:

– Được, để tôi nói với Tư Trình!

Tử Nghĩa vô ý buột miệng nói ra, Minh Quân tức thì sực tỉnh. Hai tiếng Tư Trình làm cho máu huyết trong người cô sôi sục trào lên, cả thân người đờ đẫn.

Lúc lâu sau, cô từ từ tỉnh táo lại.

– Tại sao phải nói với Tư Trình? Nói tôi nghe, tại sao vậy?

Tử Nghĩa đáp:

– Chuyện này do Tư Trình đưa xuống tôi.

– Anh ta đâu phải là giám đốc địa sản Tạ thị? - Minh Quân nhận xét” rất tế nhị - Chuyện này sao lại do anh ta phụ trách? Tổng Vi, Tư Trình xử lý việc này, anh ta muốn tôi nghỉ việc à?

Tử Nghĩa cứ sự thực đáp:

– Cô nói có lý, tại sao Tư Trình lại phụ trách việc này? Anh ta đâu phải là uỷ viên địa sản Tạ thị, hay là có sự thay đổi gì đó! Có nghĩa là có người uỷ thác cho Tư Trình xử lý?

Minh Quân rất nhạy cảm, nói:

– Hay là việc này do anh ta sắp đặt?

– Minh Quân, sao lại nói vậy?

Minh Quân yên lặng, cô bị oan ức quá đổi, tinh thần căng thẳng nên rất xúc động.

– Minh Quân, thứ lỗi cho tôi nhiều lời, tôi thấy hình như giữa cô và Tư Trình từng có sự hiểu lầm, có phải vậy?

– Đúng đấy.- Cô ngẩng đầu lên đáp - Chúng tôi thật sự có chuyện hiểu lầm, Tổng Vi, hãy để cho tôi có thời gian, tôi giải quyết việc này xong sẽ báo lại ông sau.

Như cung đã kéo căng hết sức, không bắn ra không được.

Minh Quân rất dũng cảm tiến đến trước Tư Trình, quyết định tranh luận với anh ta.

Cô đi thẳng vào vấn đề, nói:

– Anh hăm hại tôi, bức bách tôi nghỉ việc à?

– Minh Quân, đừng nói vậy.

– Anh lại chối cãi rồi!

– Không phải chối, mà là cô dùng từ không đúng. Không nên nói là hại cô, tôi chỉ muốn cô sớm quyết định dứt khoát. Cô nghĩ coi, mấy ngày nay cô quá cực khổ, lòng thì bất định, chẳng biết ngả về đâu. cho nên tôi chỉ giúp cô thôi.

– Tư Trình. - Mắt Minh Quân long lên, cô tức tối như muốn liều mạng với hắc.- Anh thật là bỉ ổi.

– Lẽ ra cô phải nói câu đó từ nhiều năm trước kia, tại sao cô thừa nhân hậu mà thiếu lý trí như thế? Mãi đến hôm nay mới mở miệng ra mắng tôi, kể như cô đã thưởng cho tôi chút đỉnh đó!

Minh Quân tức tối đến choáng cả đầu óc:

– Đừng có ngây thơ, anh muốn bức tôi bỏ việc à? Tại sao lại bỏ việc chứ? Tôi xin nghỉ, bỏ đi xa, vậy là phạm tội à?

– Cô đâu còn đường chọn lựa?

– Vậy sao? Tôi chờ Thích Văn về.

– Chuyện đó không hay đâu.

– Anh không sợ à?

– Tôi sợ? - Tư Trình cười lớn lên - Người của Tạ gia, tôi chả sợ ai cả. Anh ta đứng về phía cô - tôi cầu còn không được đấy, rất cảm ơn cô làm được như vậy.

– Ý của anh là gì?

– Tôi vốn không muốn giải thích cho cô biết làm gì. Nhưng, nghĩ vợ chồng cũng là một ngày tình nghĩa nên tôi để cô có cơ hội chọn lựa, tìm lấy con đường sống. Còn đối phó với Thích Văn tôi đã có cách!

– Anh định đối phó với anh ta thế nào?

– Minh Quân, nhập cảnh phải hỏi cho rõ. Cô không biết c”ai đạo lý ấy, lại cứ nhắm mắt xông vào, cô mơ mộng lấy được Thích Văn sao? Thật là hết sức ấu trĩ. Tạ gia có hai bà lớn bé, họ đấu đá nhau chí chết. Nếu vợ lẽ không có con trai thì người thừa kế xí nghiệp của Tạ Thư Thâm thuộc về và vợ lớn. Hiện tại, hai mẹ con họ đều nhờ cả vào tôi đấy. Cho nên tôi đã cảnh báo cô, cô đem chuyện giữa tôi và cô nói cho họ biết chưa chắc đã bắt” lợi cho tôi, bắt quá tôi chịu khó giải thích là ổn thỏa

19. Chương 19

– Khi đó họ sẽ cân phân lợi hại, xem cái thân phận cô với quyền lợi của họ, thứ nào quan trọng hơn? Đương nhiên là cô biết điều đó.

Tạ Thư Thâm không có tình cảm với bà lớn, nhưng nói cho cùng, Thích Văn cũng là con trai độc nhất của ông ta, cho nên chuyện gì cũng kỳ vọng vào anh ta.

Chẳng hạn như chuyện thu mua kiến Hoàng, họ phải gọi hẩn từ Mỹ về, đưa hẩn lên ghế giám đốc địa sản Tạ thị và tập đoàn Kiến Hoàng. Đương nhiên, tôi phải nghỉ bên Tạ thị, đến với Kiến Hoàng. Tôi không giận họ đâu, chỉ cần có ngày, tôi nắm được sai lầm của Thích Văn, dựa vào đó, tôi sẽ báo cho nhạc mẫu tôi biết, tự nhiên là bà ấy sẽ sắp xếp cho Thích Văn.

– Và cơ hội tốt đang ở trước” mắt tôi. Cô muốn chờ Thích Văn về đây để bảo vệ cô, tốt vô cùng! Chúng tôi sẽ đến báo cáo với ông cụ, nói cô xấu xa tham tiền, cấu kết cùng Diệp Triển Không âm mưu trục lợi, đó chỉ là thứ yếu thôi - cô còn dùng sắc đẹp quyến rũ Thích Văn làm hậu thuẫn. Trước” nay Tạ Thư Thâm không dễ tin người ngoài đâu - Tính cách của ông ta là thế. Tôi chắc ông ta sẽ rất tức tối. Còn cô, khỏi phải nói là cô chẳng được gì rồi, chẳng qua là cô chỉ giúp tôi sớm nắm lại Tạ thị mà thôi.

Minh Quân run giọng nói:

– Không thể, họ không thể tin anh, vì không hề có chuyện đó.

– Không có sao? Nhân chứng vật chứng đủ cả đấy. Cô muốn chúng tôi báo cảnh sát chứ gì? Tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu chuyện lời đến quan phủ, Tạ gia sẽ có cách giải quyết, còn cô với Thích Văn hết đất đứng rồi.

– Nhưng, tôi không làm chuyện đó, chính anh đã sắp đặt!

– Chứng cứ đâu? Nói cô biết, có tiền mua chuộc người làm ác đâu có khó. Minh Quân, cô không phải là đối thủ của tôi đâu. Còn kém lắm, Thương trường như chiến trường, muốn thành công, đâu phải dễ! Nhất định phải có trí chứ không dùng sức. Đàn bà, đây khắp cả ra đấy. Còn cơ hội để làm nên nghiệp lớn, cả đời có thể chỉ gặp một lần thôi. Tôi làm sao bỏ đi chứ? Tôi không làm kẻ tiểu nhân đâu. Nói cô biết, một đã làm thì hai cũng làm, tôi đã vung tiền cho Diệp Triển Không và Vinh Tín. Họ đã nhận tiền của tôi, tức cùng là đồng phạm. Chúng tôi liên kết nhau, cô làm sao chống chọi nổi.

Minh Quân chán nản ngồi xuống, cô chẳng nói gì.

– Minh Quân, cô đã quen chịu đựng, quen vĩ đại. Cô tác thành cho tôi và Thích Văn xong thì biến ngay đi, đừng bao giờ xuất hiện trong phạm vi cuộc sống của chúng tôi nữa; có thể mới tốt cho mọi người, phải vậy không? Sao khi Thích Văn trở lại đây, không thấy cô; tra hỏi ra tất” biết mọi chuyện, chuyện xấu của cô không lan ra ngoài đâu, mọi sự đâu rồi cũng vào đấy. Thích Văn sẽ cho là đã nhìn lầm cô, điều đó không có lợi cho hẩn sao; mà vết” thương do đó cũng sẽ mau lành. Người đẹp ở đây biết bao nhiêu, chỉ cần anh ta

rộng lòng một chút thì có khối ra đây. Cô muốn Thích Văn bình yên vô sự, sống tốt đẹp với gia đình anh ta thì chỉ có một con đường duy nhất mà thôi.

Minh Quân chịu khuất phục.

Ngày ngày hôm đó cô nộp đơn xin nghỉ việc.

— Chị Tái, tại sao thế? - Tiểu Đồ hỏi.

Nước mắt Minh Quân như đã khô cạn, cô thờ người ra, nói nhỏ:

— Nội trong hôm nay, tôi phải về Canada.

Cô nhờ Tiểu Đồ đưa thư cho Tử Nghĩa.

Minh Quân viết:

Người biết tôi, tin tôi.

Người biết tôi, hiểu tôi.

Rất” đa tạ đã nâng đỡ tôi.

Minh Quân.

Tối hôm ấy, Minh Quân trở về nhà, người chẳng còn chút sinh khí.

Gia Huy ôm mẹ, hỏi:

— Mẹ, mẹ bệnh hả? Công việc khổ lắm hả mẹ?

Minh Quân nhẹ nhàng ôm con vào lòng. Đứa con là nguồn an ủi cuối cùng của cô, nó là chỗ dựa của cô trong đời này.

Sau này, Gia Huy lớn lên, nếu nó lại hỏi về cha nó thì cô không biết phải nói thế nào.

Cô muốn thà là cho đứa bé biết cha nó đã chết khi nó sinh ra, nó sẽ nhớ về một người cha hiền lành không còn trên đời này.

Cô lặng lẽ thở dài, nói với nó.

— Huy Huy ngoan, con đi ngủ sớm một mình nhé! Mẹ rất mệt!

— Mẹ, mẹ vào giường nằm đi, đợi bác Tạ gọi điện thoại đường dài đến rồi hãy ngủ.

Minh Quân ngạc nhiên, hỏi:

— Sao con biết bác Tạ gọi đến?

— Lúc mẹ chưa về, bác Tạ gọi điện nói chuyện với con lâu lắm, bác ấy nói sẽ gọi điện cho mẹ. Bác Tạ nói nhớ chúng ta lắm, con nói con và mẹ cũng nhớ bác, hy vọng bác về sớm.

Minh Quân chỉ lắng nghe, không nói gì.

Gia Huy cao hứng nắm tay mẹ lắc mạnh, kêu lên:

— Bác Tạ nói mai mốt về đưa con đi nước ngoài.

Minh Quân ngả người xuống giường, nằm không yên.

Cô không sao nghĩ tưởng được điều gì, tất cả là tuyệt vọng và hỗn loạn.

Minh Quân chỉ biết một sự thực, có Gia Huy cô có trách nhiệm phải sống.

Nhưng lòng càng thêm đốn đau khó chịu, cô nghĩ nếu không có Gia Huy chắc sẽ tốt hơn!

Quả là chẳng biết thế nào cho phải.

Điện thoại đầu giường réo lên như long trời lở đất.

Minh Quân hốt hoảng ngồi bật dậy. Cô nhìn chăm chú vào điện thoại, chẳng biết phản ứng thế nào.

Là Thích Văn?

Phải nói gì với anh ta

Khóc qua điện thoại sao?

Không! Không!

Tất cả đã trở thành quá khứ, sáng nay mọi việc đã quyết định, chẳng cần phải tiếp xúc nữa.

Nhưng có hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn kỉ niệm không bỏ được.

Lòng Minh Quân đã thầm gọi tên Thích Văn không biết bao nhiêu lần.

Cô nghĩ, chỉ bằng cứ nhắc điện thoại lên, nghe tiếng nói của anh ta cũng còn chút an ủi! Rồi đây, chẳng biết đến ngày nào năm nào mới lại nghe tiếng của anh gọi Minh Quân.

Hoặc chỉ còn trong mộng mị mà thôi.

Nghĩ đến đây, nước mắt cô như núi băng vỡ lở, cứ chảy dài không thôi.

Cô chậm chậm nhắc ống nghe. Nghe tiếng alô bên đầu dây, lòng cô định lại:

— Ngọc Viên hả?

Sau đó nhện không được, cô ôm điện thoại oà lên khóc.

— Chuyện gì đó? Chuyện gì đó? Rốt cục là chuyện gì?

Minh Quân không đáp, cô chỉ biết khóc. Cách duy nhất lúc này của cô là khóc.

— Cậu ở yên đấy, tôi đến ngay.

Sau khi gác máy, Minh Quân ngắt cả dây điện thoại, đoạn nằm lăn ra giường khóc sụt sùi.

Đến khi Ngọc Viên tới, đỡ Minh Quân dậy, lau nước mắt cho cô, Minh Quân dần bình phục lại.

Ngọc Viên lắng nghe bạn kể hết lại mọi sự việc. Minh Quân ngỡ Ngọc Viên sẽ buột miệng quả mãng cầu Tư Trình, nhưng chỉ thấy nàng thở dài, nói:

— Hạng người như Tư Trình, tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế sẽ có ngày trời trừng phạt anh ta, đừng nhắc gì tới hắn. Có điều, cậu định thế nào? Có trở về Canada không?

Minh Quân gật đầu:

— Chuyện đã xảy ra, công hay tư đều hết đường hết lối.

— Tại sao? Tìm chỗ khác chứ gì?

— Người Kiến Hoàng sẽ không tha đâu, cần gì phải để Tư Trình hãm hại tôi lần nữa? Huống hồ, quanh quẩn trong thương trường ở đây ắt cũng có ngày gặp Thích Văn, vậy chỉ càng buồn thêm.

— Cậu sợ gặp Thích Văn hơn Tư Trình à?

— Đương nhiên, đối với Tư Trình, tôi không thấy thẹn chút nào; đối với Thích Văn, tôi đã phụ lòng kỳ vọng của anh ấy rồi.

— Mãi đến nay mọi chuyện mới vỡ lở, tôi chắc tạo hoá đùa người!

— Đều là định mệnh, phải không?

— Thích Văn không thể nào xa cậu, tôi chắc như thế.

— Cảm ơn cậu an ủi.

— Không, đó là trực giác, một người đàn ông đối xử tốt với con, với bạn của cậu, chứng tỏ anh ta rất yêu cậu.

— Anh ấy đối xử tốt với cậu à?

— Vâng, hôm ăn tối với nhau, bỗng nhiên tôi nhắc đến mấy điều hoà không khí ở công ty đã hỏng, thay đi uống quá, Thích Văn nói anh ta có một người bạn hồi trung học, có cửa hàng sửa chữa, bảo trì máy lạnh, vì buôn bán nhỏ nên giá cũng rẻ, anh ấy sẽ giới thiệu đến. Nhiều người vui miệng hứa cho đã rồi đi mất! Nhưng, sáng nay có người họ Thạch đến. Lúc đầu tôi sợ đến hết hồn, cửa hàng y phục toàn là nữ, đột nhiên có một người đàn ông cao to đến, tay xách hòm dụng cụ, tôi đã muốn hét hên rồi. Cậu biết đấy, dạo này bọn cướp nhiều lắm, ai biết gã họ Thạch kia là ai! Nhưng anh ta thật có bản lĩnh, không bao lâu đã sửa xong, máy còn mạnh hơn lúc trước. Anh ta nói còn phải trở lại kiểm tra, trong vòng một tháng nếu không hư hao thì mới tính tiền. Thời buổi này, tìm được người như thế đâu có dễ!

Đấy, chuyện nhỏ thế mà Thích Văn cũng quan tâm, đúng là yêu ai yêu cả đường đi.

Minh Quân cắn răng, không nói.

— Cậu không đổi ý sao?

Minh Quân lắc đầu.

— Rõ là khổ.

— Khổ là trước kia, lúc đó, biết chẳng ai yêu tôi, tôi gắng gượng mà sống thôi, còn nay, biết rõ Thích Văn đối xử tốt với mình, tôi thấy đời này cũng được an ủi lắm rồi.

— Trời ghê” hồng nhan mà!

Minh Quân bật cười, nói:

— Tôi muốn chuyển hết phúc phần cho cậu đấy.

Ngọc Viên nghe nói, cô chớp mắt và ngẩn ngơ trong phút chốc, sau đó nói:

— Cậu định bao giờ thì đi?

— Ngọc Viên, cuối tuần Thích Văn về đây, tôi đến tạm đặng cậu được không? Sau khi sắp đặt mọi việc, tôi sẽ đưa Gia Huy đi Vancouver.

— Làm sao giải thích với ông bà cụ bên ấy?

— Nếu hai người vẫn còn thương tôi, xem tôi là cốt nhục thì không sao, nếu không tôi sẽ cố gắng giải thích.

Đấy là điều Thích Văn đã báo trước với cô. Mọi điều tốt đẹp của con người là sự việc cũng chỉ là dư vị.

Đường trước mắt mênh mông, lại phải đứng lên dần bước.

Minh Quân chẳng biết đến bao giờ mình mới dừng chân nơi bến bờ hạnh phúc.

Cô dọn đến nhà Ngọc Viên được hai ngày thì Thích Văn về HK.

Vừa xuống sân bay, anh gọi điện đến văn phòng Kiến Hoàng, đúng là giọng nói của Tiểu Đồ.

— Đây là văn phòng của cô Châu.

— Cái gì? - Thích Văn hỏi: - Có phải số 261 nội tuyến không?

— Vâng.

— Tôi là Tạ Thích Văn, số máy này ở phòng cô Tái mà?

Trước đó Thích Văn đã gọi đến nhà Minh Quân, nhưng cô đã ngắt máy nên không liên lạc được. Anh nghĩ Minh Quân ngắt máy để Gia Huy học bài, hoặc đi ngủ, nên thôi, Trong lòng nôn nóng nên anh về sớm trước hai ngày.

Mới có mấy ngày mà điện thoại đã rắc rối rồi!

Tiểu Đồ đáp:

— Thưa ông Tạ, chị Tái đã nghỉ việc rồi.

– Tiểu Đồ đó hả?

– Vâng.

– Cô nói Minh Quân đã nghỉ việc ở kiến Hoàng rồi sao?

– Vâng, ông vừa đi Mỹ hai ngày thì chị Tái nói muốn về Canada.

Thích Văn bảo tài xế chạy bay đến nhà Minh Quân, người vắng lâu không. Anh luống cuống ấn chuông nhà bà Hoàng bên cạnh.

Bà Hoàng nói:

– Cô Tái nói về Canada thăm cha mẹ, đã dọn đi rồi.

– Bà biết số điện thoại nhà cha mẹ cô à? Không?

– Không. Cô Tái nói khi sang xong sẽ gửi thư cho tôi.

Thích Văn cáo từ xong, anh đi ngay đến cửa hàng Ngọc Viên.

Ngọc Viên vừa nhìn thấy anh, thoát đảm ra rất vui; nhưng sau đó, cô tự kềm chế mình, không đợi Thích Văn hỏi, cô nói:

– Anh tới hỏi Minh Quân à? Hỏi thật đúng người, Minh Quân đã đi Canada rồi.

– Cô biết điện thoại của Minh Quân không?

– Tạm thời thì không có. cậu ấy nói khi ổn định xong sẽ báo tôi biết.

Hoàn toàn là hành động đã sắp đặt.

– Cô Từ, tại sao Minh Quân lại đi?

– Khi đi, cậu ấy đoán thế nào anh cũng hỏi cho nên có dặn, anh đến hỏi Vi Tử Nghĩa ở Kiến Hoàng tất sẽ biết.

Tử Nghĩa trình bày sự việc, nhưng Thích Văn không vừa ý, đã vậy, nó còn khiến cho anh thêm lo lắng, anh nói:

– Chuyện có điều mờ ám! Tôi tuyệt đối không tin như thế!

– Diệp Triển Khôn đã kể rõ trên giấy trắng mực đen, sau đó xin nghỉ việc để tránh bị thêm phiền phức. Chúng tôi đã đồng ý.

– Thái độ Minh Quân đối với việc này thế nào?

– Lúc đầu cô ấy phản ứng rất “quyết” liệt, không thừa nhận hành vi của mình, còn đòi đưa ra cảnh sát điều tra. Sau đó, biết Tư Trình xử lý sự việc nên đến gặp anh ấy, không may, ngay buổi chiều hôm ấy, tôi nhận được đơn xin nghỉ việc.

Tử Nghĩa đưa giấy tờ của Minh Quân cho Thích Văn xem:

– Ông có tin Minh Quân là người như thế không?

Tử Nghĩa lắc đầu, thở dài.

– Tổng Vi, ông làm cho tôi hai việc.

– Được.

– Tìm cho tôi Minh Quân đang ở đâu, đồng thời tìm Triển Khôn, hỏi cho ra lẽ.

– Còn Tư Trình?

– Để tôi gặp anh ta.

Tư Trình đã chuẩn bị, anh ta sắp đặt kế hoạch thật hoàn hảo.

– Tôi có quen một người bên phía Vĩnh Tín, lúc tôi làm giám đốc Tạ Thị, chính người đó báo cho tôi biết sự việc này. Tên Triển Khôn kia lòng dạ xấu xa, bị tôi tra hỏi, đòi đưa hắn ra toà, hắn hốt hoảng khai ra hết sự thật.

– Minh Quân đâu phải hạng người ấy.

– Biết người biết mặt, làm sao biết được lòng dạ - cũng thật khó nói. Chính Triển Khôn nói ra và cũng đã có bằng cứ. Cô ta muốn lợi dụng ảnh hưởng của anh để ký hợp đồng với Vĩnh Tín, chỉ cần chịu khó một chút là kiếm được khối tiền. Có thể là từ lúc đi làm đến nay, cô ấy chưa từng có cơ hội kiếm được nhiều tiền như thế, cho nên mới mắc phải sai lầm.

– Lúc đến đây, Minh Quân đã nói gì?

– Cô ta khó lóc i ôi, hỏi tôi có đưa việc này qua cơ quan điều tra hay không. Cô ta nói trước” mặt mọi người, kể cả Tử Nghĩa, y thà là chết chứ không nhận, thái độ rất” cứng cỏi, sợ bị mất mặt, sợ bị đưa ra toà cho nên mới làm dữ như vậy, nhưng, khi gặp tôi, cô ta xin tôi đừng làm lớn chuyện. Đúng đấy, Minh Quân nói, cô ta vì vấn đề tình cảm cá nhân mà buồn lòng, muốn kiếm được món tiền lớn rồi đi nước ngoài sinh sống, ai ngờ rốt cục, người tính không bằng trời tính.

Thích Văn gặp phải con cáo già Tư Trình, anh không biết thêm gì.

Anh bắt đầu căng thẳng, bắt luận Minh Quân nghỉ việc ở Kiến Hoàng vì lý do gì, đều không quan trọng, quan trọng nhất là cô đã mất đi tung tích.

Trở về Canada rồi sao? Nếu thế thì Thích Văn có bản lãnh đến đâu cũng không thể mau chóng tìm được!

Mỗi ngày không gặp Minh Quân, anh phải chịu đựng khổ não biết bao nhiêu.

Anh tuyệt đối không nghĩ mình nhìn lầm, nghĩ lầm về con người đó. Minh Quân không thể nào sợ tội mà trốn chạy, cô ta chắc có nỗi khổ khác.

Minh Quân, Minh Quân. Thích Văn cứ thầm gọi mãi cái tên ấy - xin em hãy quay về.

Chỉ còn trong giấc mơ mới gặp lại

20. Chương 20

Gặp nhau mới bày tỏ hết cho nhau, nói ra hết những oan ức trong lòng - tại sao phải ra nông nỗi đến thế? Trên đời, có chuyện gì không giải quyết được, trừ phi con người không còn, âm dương xa cách.

Thích Văn đâm ra bàng hoàng, đau thương, tức tối, qua đêm không làm anh bạc đầu, nó khiến anh tiêu tụy, hốc hác.

Hầu như cứ đến 7 giờ là anh đến văn phòng, lặng lẽ ngồi chờ đợi, chờ đợi.

Anh hy vọng trong phút chốc sẽ có người gõ nhẹ cửa, ra là Minh Quân, cô chậm rãi, nói:

– Em về đây!

Giống như một sớm đáng yêu hôm nào. Minh Quân và Thích Văn cùng nhớ nhau, cùng đến văn phòng làm việc rất sớm và đột nhiên gặp nhau.

Nói không chừng, có một ngày lịch sử sẽ tái diễn, Minh Quân đột ngột trở về.

Thích Văn ngồi độ 10 phút là đứng lên, đến mở cửa phòng, mỗi lần mở cửa là anh có cảm giác như Minh Quân đang đứng đợi bên ngoài, cô mỉm cười và ngả vào lòng anh ; mây đã tan và trăng lại sáng.

Nhưng, không có.

Lần này đến lần khác, ngày này đến ngày khác, tất cả chỉ là thất vọng.

Cửa mở, chỉ thấy hành lang hun hút, vắng vẻ, lạnh lùng, không một bóng người.

Thích Văn không kiềm chế được, anh gọi đến Tiểu Đồ, hỏi:

— Tiểu Đồi, có tin tức của Minh Quân không?

Câu trả lời chỉ làm anh thất vọng.

Sau giờ làm việc, anh từ chối mọi thù tiếp, một mình đến chỗ ở cũ của Minh Quân, anh hy vọng đột nhiên cô từ Canada về.

Buổi tối ở Vịnh Đồng La rất náo nhiệt, người đi lại mua bán rất tấp nập. Thích Văn đến cửa hàng Ngọc Viên hỏi tin về Minh Quân.

— Cô Từ, có tin của Minh Quân không?

— Không có, nếu nhận được điện của cậu ấy, tôi sẽ gọi đến cho anh ngay!

Hoàn toàn mất tích, đá chìm đáy biển.

Áp lực nặng nề, thương đau quá đỗi, tâm tình căng thẳng, rôt” cục khiến Thích Văn ngã bệnh.

Đương nhiên là bà Tạ rất lo lắng, bà buộc anh phải ở nhà dưỡng bệnh.

Bác sĩ gia đình không ai khác, mà chính là Tạ Thích Y - em gái của Thích Văn.

Sau khi chẩn đoán cho anh trai xong, cô dặn dò người giúp việc.

— Cho dùng nước” bo bo, hoặc nước trái cây, bảo tài xế đến phòng khám của tôi lấy thuốc, cho anh ấy nghe nhạc nhẹ để tinh thần bớt căng thẳng.

Bà Tạ đứng bên cạnh, nói:

— Con là bác sĩ nhi khoa, trị bệnh người lớn được không?

— Mẹ, mẹ coi thường con quá!

— Mẹ không có ý vậy, mẹ chỉ lo thôi, xem kìa, anh con gầy quá.

— Bệnh của anh ấy, thực ra khó trị lắm.

— Đừng có nói vậy, con làm mẹ sợ quá đi mất.

— Con nói thật đó mẹ, tâm bệnh phải có tâm được mới trị được, đừng trách y thuật con không cao, anh ấy uống thuốc của con đã giảm sốt rồi đấy; còn cái khối tình cảm ăm ức kết” chặt trong lòng thì làm sao mà xua tan được. Hoa đà có tái thể cũng không bằng người đẹp quay về cười một cái.

Bà Tạ nghe nói liền kéo con gái sang bên, hỏi:

— Con biết chuyện anh con hả?

— Mẹ không biết sao?

— Không biết. Anh con nói à?

— Đời nào nói với con.

— Sao con biết?

— Khởi cần nói ra cũng biết đấy mẹ! Anh con bệnh vì hồn vía bay biến mất, trừ thất tình thì còn gì khác chứ?

— Thất tình? Thích Văn thất tình ư? Làm gì có chuyện đó?

— Sao lại không? Chính phủ Hồng Kông trước đầu quả quyết” xây dựng cầu Thanh Mã, bất chấp phản ứng phía Trung Quốc, nay thì họ đã quay ngược 360 độ, chuyện gì cũng chờ ý kiến Trung Quốc, Đấy, mẹ nói xem, chuyện gì lại không thể.

— Con đừng nói xa xôi quá! Một nhân tài như anh con, với gia thế của Tạ gia, kẻ muốn làm dâu của ta đâu có thiếu gì!

— Nếu chỉ là làm dâu của mẹ thì càng không có ai màng tới!

Bà Tạ trợn mắt nhìn con gái:

- Con ăn nói với mẹ vậy à!
- Cách cung kính nhất” là nói thật lòng, mẹ, con nói thật đấy.
- Ở trước mặt bà hai kia, chẳng hề thấy con lạnh lùng lạnh miệng bênh vực mẹ, để cho y chọc tức mẹ muốn chết.
- Chặt không đứt, bứt không rời, lý luận loạn xạ, chuyện oán ghét của mấy bà thê thiếp ai mà quản cho xuể?
- Mẹ nhiều lần bị thua thiệt, anh em con không giúp mẹ.
- Quyền lực ở trên cao. Muốn cho cha vui lòng, mẹ và bà ấy phải tự mình giải quyết, người ngoài đâu có giúp được
- Được, được, bỏ chuyện ấy đi, rốt cục thì anh con yêu con gái nhà ai đấy?
- Có trời mà biết.
- Con đi hỏi han xem.
- Còn mẹ?
- Con là con gái, dễ nói chuyện hơn.
- Mẹ là mẹ anh ấy, mẹ sinh ra anh ta mà.
- Con cứ mà lằng nhằng, này, con có giúp mẹ không?
- Được, để con làm thám tử tư gia xem sao.

Thích Y ngồi bên giường anh trai mình:

- Thế nào? Bác sĩ Tạ, bệnh tình anh khá hơn không?

Thích Văn vẫn khô khan nói.

- Em sợ thuốc không linh, bệnh đã vào đến xương tủy rồi.
- Vậy sao? Em là danh y, lại là thân thuộc, phải cứu mạng anh chứ!
- Chị ấy tên gì?
- Cái gì?
- Ở đâu? làm nghề gì? Sao lại bỏ đi?
- Em làm công tác xã hội à?
- Kiên phòng ngừa tự sát.
- Em biết là anh không thể.
- Anh gây guộc, bơ phờ như thế này là tự huỷ đi tương lai, vậy có khác gì là tự sát.
- Em nói quá.
- Hy vọng không phải vậy.
- Cô ấy đi rồi, chẳng một lời từ biệt.
- Mang theo cả nỗi niềm à?
- Cái gì mà không mang, lấy cả trái tim anh đây này!
- Anh cả, vậy là anh thiếu thớt rồi phải không? Thời đại này không lưu hành từ ngữ đó đâu!
- Vậy, ai bảo em hỏi chứ?

— Bệnh hoạn nằm một chỗ đâu có tác dụng gì? Anh mạnh khoẻ lên, tìm chị ấy đưa ngay về đây là xong chứ gì.

— Căn bản là chẳng còn tung tích.

— Trên đời chẳng có chuyện gì là khó, chỉ e là lòng không bền, em sẽ giúp anh!

— Giúp thế nào đây?

— Đăng quảng cáo tìm người.

— Không được. Cô ấy đi Canada rồi.

— Gọi điện đăng báo bên ấy, người ta sẽ cảm động mà quay về.

— Em lạc quan dữ!

— Còn anh?

— Nếu em yêu một người, đột nhiên người đó biến mất, chắc chắn là em không thể không bi quan.

— Nếu biết trước được cô nào đó làm anh tan hồn lạc phách, thật rất hứng thú.

— Mong sẽ có ngày em gặp người ấy.

Tạ Thích Y rất mong biết được người trong mộng của anh mình. Nhưng cô tuyệt không biết Minh Quân có chân mạng thiên tử ấy.

Trước khi sang Canada, Minh Quân đưa Gia Huy đến kiểm tra sức khoẻ và nhân đó cũng từ biệt.

— Chào tạm biệt bác sĩ Tạ đi con. - Minh Quân nói với Gia Huy.

— Chào bác sĩ Tạ. Cảm ơn bác sĩ cho con thổ trắng, con sẽ luôn luôn đeo nó. - Gia Huy nói, vẻ mặt buồn hiu, trông rất dễ thương.

— Gia Huy, đến lễ giáng sinh, cô sẽ gửi quà cho con.

— Còn ngày sinh nhật, cô có gửi quà không?- Gia Huy hỏi.

Tạ Thích Y bật cười lên.

— Được, cô sẽ gửi, cô có phiếu khám bệnh của con, có ghi rõ ngày tháng, con cho cô số điện thoại chứ?

Minh Quân vội đáp:

— Phải rồi, phải rồi. Tôi quên mất.

— Tôi sẽ ghi số điện thoại nhà riêng co chị, có chuyện gì cứ gọi tới - Thích Y nói.

Trao đổi xong, Minh Quân đứng lên cáo từ.

— Đi đường bình an!

— Cảm ơn bác sĩ!

— Chị Tái, tôi biết một mình nuôi đứa con là rất gian nan, khổ sở, ở nước ngoài càng khó khăn hơn. Đạo sau này tôi thấy chị gầy đi, tinh thần không được như lúc trước. Chị hãy giữ gìn sức khoẻ! Mẹ có mạnh thì nuôi con mới khoẻ được.

— Đa tạ bác sĩ! Nếu có dịp sang Vancouver, nhớ gọi điện cho tôi.

— Được, nhất định rồi.

Thích Y bế đứa bé lên, hôn nó một lúc, đoạn đặt xuống.

Không chỉ Thích Văn gầy gò, Minh Quân cũng tiêu tụy.

Tình đã sâu, không thể nào trút bỏ, nó càng làm cho dung nhan con người thêm héo hắt.

Minh Quân ngã người ra giường suy nghĩ, chỉ còn vài hôm nữa là ra đi rồi.

Ngày tháng ở Canada, làm thế nào với nỗi đau âm ỉ, với vắng vẻ thê lương?

Cô thở dài, đã nhận đủ rồi. Không cần phải ban cho cô chàng hoàng tử nào nữa, thà là làm một thiếu phụ sống đạm bạc, cần kiệm đến suốt đời cho rồi.

Còn cần gì nữa chứ? Yêu thương đã quá nhiều đau khổ. Ngọt ngào trong chốc lát để đổi lấy bi thương lâu dài, thua thiệt biết bao nhiêu.

Đã một lần, rồi 2 lần, tuyệt sẽ không có lần thứ 3.

Đến đây là thôi

21. Chương 21

Căn phòng yên tĩnh, vì bà Từ đi chơi bài chưa về, tối nay Ngọc Viên có việc sẽ về muộn. Ngọc Viên là người rất thận trọng, nhiều khi Minh Quân nghĩ cô ta sẽ làm lộ việc thì hỏng cả.

Việc đau thương của con người, nói bao nhiêu là có bấy nhiêu. Ngày thường có bao nhiêu là người loanh quanh, lẫn lộn; đột nhiên họ biết đi đâu mất cả.

Đêm khuya, Minh Quân nghe tiếng kêu nho nhỏ, có cả tiếng khóc. Lúc đầu nghe nhỏ, dần dần lớn lên, từ mơ hồ xa xôi đến rõ ràng gần bên.

Cô hoảng hốt ngồi bật dậy, chạy đến phòng Gia Huy, bật đèn lên. Cô há hốc miệng nhìn đứa bé đang ôm bụng lăn lộn, trán đầm mồ hôi. Gương mặt đứa bé vốn hồng hào, nay đã đỏ bừng lên.

Trời! Chuyện gì đây?

Minh Quân bế con lên. Gia Huy không ngừng gào khóc.

— Mẹ, mẹ, con đau bụng quá, con đau bụng quá!

Con đau, lòng mẹ càng đau hơn. Minh Quân luống cuống cả tay chân, trong tình hình này, cô chẳng biết dựa vào ai.

Cô vừa đỡ Gia Huy thôi khóc, vừa lục. xách tay tìm số điện thoại.

Người nghe điện thoại nói:

— Bác sĩ Tạ chưa về nhà!

Minh Quân như chơi với giữa biển khơi, ngỡ vớ được khúc gỗ bập bênh, không ngờ chỉ là ảo giác.

Cô chán nản hỏi:

— Chờ nào bác sĩ mới về nhà?

— Chắc muộn lắm, bây giờ đã hơn 10 giờ. Hay bà để lại số điện thoại, tôi sẽ đưa cho bác sĩ?

— Bác sĩ Tạ về, nói gọi điện ngay cho tôi, hoặc đến nhà tôi. Con tôi đột nhiên đau bụng, nó cứ khóc mãi.

Báo số máy điện thoại xong, Minh Quân ôm chặt con, tình hình không tốt, tay chân đứa bé lạnh lên.

— Đau quá mẹ ơi, đau quá!

Minh Quân mất hết cả hồn vía, cô chạy đến tủ thuốc, lấy chai da%u nóng xoa bụng đứa bé - chẳng ích gì. Không còn cách nào khác, Minh Quân vội vàng lấy áo khoác, xé lấy tờ lịch, ghi:

Ngọc Viên, bác, bác sĩ Tạ: Tôi đưa Gia Huy đến bệnh viện cấp cứu, có tiện xin đến đó ngay.

Minh Quân 10:30 tối.

Sau đó, cô gọi taxi đi đến bệnh viện.

Buổi tối, phòng cấp cứu đầy cả người, bệnh nhân và người già, ngồi dài như kiến, ai cũng muốn nhanh chóng vào trước, không chịu sắp hàng.

Minh Quân bế Gia Huy, tiếng khóc nó xé nát cả lòng cô, cô muốn chịu đựng hết nỗi đau của nó, hơn là nhìn nó đón đau quần quai.

Cô thầm nguyện Gia Huy được bình an, Minh Quân cô ngày nay chỉ còn duy nhất có đứa con mà thôi.

Thời gian chờ đợi hết” sức chậm rãi trôi qua, như bầy kiến bò hàng dài, Minh Quân càng chồn chồn lo lắng.

Buổi tối Thích”h Y ít khi đi giao tiếp, hôm ấy cô đi thăm một người bạn học đi nước ngoài. Khi trở về, cô đến ngay phòng Thích Văn thăm bệnh. Trước giờ hai anh em rất thân nhau, gần gũi, vì tính cách cả hai hợp nhau.

Ngay từ bé, họ cũng ít đi lại chơi đùa cùng Thích Nguyên. Thư Thâm đã nhiều lần nhắc nhở:

– Bọn trẻ này làm ta chán quá! Cùng là ruột thịt, cùng là anh em, tại sao lại không chơi với Thích Nguyên chứ?

Thực ra, trẻ con chỉ thích chơi đùa với bạn bè hợp với chúng, có ai mà ép uống được?

Thích Văn nghiêng đầu sang bên đọc sách, thấy Thích Y, hỏi:

– Bác sĩ Tạ, dự tiệc có gặp vận may không?

– Em đâu dám, để còn xem vận may của anh ra sao, em sẽ học theo.

– Em lại cười anh rồi, em làm anh càng thấy đau lòng hơn. Y đức của em như vậy à?

– Thế nào? Hôm nay thấy khá hơn không?

– Người yêu vẫn mất biệt.

– Em muốn hỏi bệnh tình của anh kìa.

– Bác sĩ Tạ ơi! Không phải cô đã biết tâm bệnh phải cần tâm chữa sao?

– Đừng vội. Có khi: khắp chốn tìm em nhưng chẳng thấy, đột nhiên người đẹp hiện bên ta!

Vừa nói đến đó, người giúp việc gõ cửa phòng đi vào, đưa cho Thích Y tờ giấy, nói:

– Có người tên Tả Minh Quân gọi điện nói có chuyện gấp tìm cô, con bà ấy đột nhiên ngã bệnh.

– Cái gì?

Thích Văn tức thì ngồi bật dậy.

Không chần chừ, họ đi ngay đến địa chỉ đã nhắn, bên ngoài cổng họ đọc được tờ giấy của Minh Quân nhắn nên đi ngay đến bệnh viện.

– Chạy nhanh lên! - Thích giục Thích Y - Đã nói rồi, để cho anh lái phải mau hơn không?

– Anh cả ơi, chậm mà chắc.

– Không ngờ cô ấy vẫn còn ở Hồng Kông, chỉ vì muốn tránh anh, tại sao chứ?

Thích Văn vỗ mạnh vào đùi mình.

– Tại sao không nói sớm cho anh biết, em hay khám bệnh cho con Minh Quân lắm mà.

– Thưa ông Tạ, phòng bệnh em có hàng trăm người, không lẽ mang hết phiếu khám bệnh về nhà cho anh kiểm tra à?

Xe dừng lại, Thích Văn không đợi em gái, anh chạy ngay vào phòng chờ đợi, nhìn thấy Minh Quân, mặt xanh xao, tiểu tụy.

Minh Quân đang bế đứa bé khóc lóc, vừa ngẩng đầu lên nhìn, cô như không còn tin vào mắt mình.

Cô hoàn toàn sững sờ.

– Minh Quân! Thích Văn gào to lên.

Minh Quân như khối băng tan rồi rã, cô ngã vào lòng anh.

Một người ôm một người, cả ba thành một khối. Bao nhiêu ngày tương tư chịu đựng, giờ phút này mới được đền bù.

Lòng đã hiểu nhau, họ chẳng nói lời gì.

Thích Y vừa đến, Minh Quân mới rời khỏi Thích Văn.

— Đứa bé thế nào?

Cô đặt tay lên trán, lên bụng cậu bé, đoạn ấn nhẹ, hỏi:

— Con đau lắm hả?

Gia Huy gật đầu

— Bị đau ruột cấp tính, tôi sắp xếp cho nó nhập viện, cần phải mổ ngay.

— Có nguy hiểm lắm không?

— Yên tâm, chỉ tiểu phẫu thôi, việc không dễ trễ được.

Thích Y đến báo với phòng trực bệnh viện, sau đó nói Thích Văn:

— Anh giúp chị Minh Quân đến làm thủ tục nhập viện, em đưa Gia Huy vào phòng bệnh trước.

Thích Văn gật đầu, anh dìu Minh Quân đến phòng trực. Cô gái trực ban đưa Minh Quân phiên đăng ký, nói:

— Chị điền đầy đủ vào đây, giao lại cho tôi.

Minh Quân nhận phiếu, cô ghi tên đứa bé Tả Gia Huy, ngày tháng năm sinh, địa chỉ, kể đến tên họ cha, mẹ.

Cô mím chặt môi, chịu đựng lấy nỗi đau, viết tên cha đứa bé: Tả Tư Trình.

Viết xong, cô ngẩng mặt lên, mắt đã nhòa lệ, trong ánh sáng đèn đêm, gương mặt cô như mỉm cười dễ chịu. Thích Văn không nhận được, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nói:

— Chuyện ấy có can hệ gì? Nếu vì nguyên nhân đó mà lẫn tránh anh thì thật oan ức, xem thường anh quá.

Không lời nào khiến người ta cảm động cho bằng.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Ca tiểu phẫu của Gia Huy nhanh chóng và rất thuận lợi. Thích Văn đưa Minh Quân vào thăm đứa bé.

Cả hai vẫn quấn quýt bên nhau, chẳng nói chẳng rằng, họ hoàn toàn say đắm trong thế giới riêng tư của 2 người, khiến cho Thích Y và Ngọc Viên đâm ra thừa thãi.

Thích Y rất sáng khoái, cô tự giới thiệu mình với Ngọc Viên, đoạn nói:

— Chúng ta ra ngoài tìm thứ gì uống nhé?

— Vâng, hay lắm.

Họ để lại Minh Quân và Thích Văn. Mấy ngày sau đó, Thích Văn đều đến bệnh viện chuyện trò cùng 2 mẹ con Minh Quân.

Gia Huy bình phục rất” nhanh, chưa đến một tuần lễ, Thích Y và bác sĩ phụ trách đã đồng ý cho cậu bé xuất viện.

Lúc Gia Huy thay quần áo, nó đứng trên giường rất” cao hứng nói với Thích Văn:

— Bác Tạ, xem này, bác sĩ Tạ cho con con thỏ trắng nè!

Gia Huy chỉ hình con thỏ đeo trên ngực.

— Này, Gia Huy. - Thích Văn cởi hai cúc áo sơ mi, nói - Bác cũng có một con thỏ đây.

— Bác sĩ Tạ cho bác hả?- Gia Huy vui vẻ hỏi.

— Đúng rồi.

— Giống hệt nhau.

— Bởi vì bác với Gia Huy là bệnh nhân rất nghe lời bác sĩ Tạ mà!

Gia Huy gật đầu:

— Sau này mình có lạc nhau, có thể nhờ vào con thỏ trắng này mà nhận ra nhau đấy, phải không?

— Vâng, vâng!

Nhìn Thích Văn và Gia Huy hợp nhau, Minh Quân thấy rất an ủi.

Đêm ấy, Ngọc. Viên nhất định đưa Gia Huy về nhà trước, để cho Minh Quân có thời gian ở bên Thích Văn.

— Rất nhiều chuyện để nói, ở bệnh viện không nói hết được, cậu cứ yên tâm đi.

Thích Văn lái xe lên phía núi, ngồi trong xe, một tay ôm lấy Minh Quân, anh vừa hỏi:

— Em biết anh tìm em khổ lắm không?

Minh Quân gật đầu:

— Tại sao thế? Cha của Gia Huy có là ai đi nữa, anh cũng đâu có phân biệt, tất cả đã là quá khứ rồi mà.

— Thích Văn, không ngờ Tư Trình lại là con người như thế.

— Hắn còn yêu em à?

— Không, trước giờ hắn chưa từng yêu em, nếu hắn có yêu một chút nào đó thì anh ta có thể đã tin em, buông tha em.

— Tất cả đều do anh ta sắp đặt phải không?

— Chúng ta không có chứng cứ.

— Có đấy.

— Tử Nghĩa tìm được Triển Khôn làm chứng rồi à?

— Không, tên ấy đã sang Úc rồi.

Minh Quân chán nản.

— Minh Quân, sự thực đã rõ rồi, đừng phiền nữa, không thể cứ dựa vào một người làm chứng là được.

— Thích Văn, đâu ph?i ai cũng như ý mình.

— Đúng, cho nên đâu phải ai cũng chịu hòa theo Tư Trình, đó là sự thực, trên đời này đâu có ai chiếm được phiếu tín nhiệm cho mình đâu; chúng ta chỉ làm theo lương tâm để tranh thủ lấy những lá phiếu đông loại với chúng ta mà thôi.

Minh Quân cúi đầu, không nói:

— Em còn lo à?

— Vâng.

— Vì gia đình anh sao?

— Anh thấy đấy, vấn đề vẫn còn y nguyên ra đó.

— Đúng, anh không phủ nhận, đó là chỗ khó, nhưng, Minh Quân, nếu phải chia tay với em lần nữa thì càng khổn khổ cho anh.

— Thích Y có đứng về phía chúng ta không?

- Nó là người biết phân biệt phải trái, em yên tâm.
 - Thích Văn, tiệc tối ngày mai đằng nhà anh, em có nên đến không?
 - Tại sao không? Cô dâu có xấu xí thế nào cũng phải ra mắt nhà chồng, huống chi em dâu có xấu, vậy thì sợ gì? -Thích Văn ôm chầm lấy Minh Quân - Đừng lo, anh sẽ hết lòng giúp em.
 - Gia Huy có đi không?
 - Minh Quân, anh nóng lòng lắm, cứ làm một màn cho xong - Thích Văn nhìn cô say đắm, nói tiếp - Anh không thể mạo hiểm để cho em bỏ đi lần nữa. Gia đình anh có phản ứng thế nào cũng vậy thôi. Đối với anh, anh tôn trọng cha mẹ, nhưng anh cũng phải có quyền quyết định cho mình chứ.
- Đêm ấy Minh Quân cố ngủ, nhưng thật khó khăn. Trái lại, Thích Văn lại yên tâm ngủ một mạch tới sáng. Vừa thức dậy, anh đã lao ngay vào công việc.
- Tư Trình đến văn phòng Thích Văn, hỏi:
- Nói chuyện với anh một chút được không?
 - Mời ngồi.
 - Nghe Thích Nguyên nói, đêm nay nhà có mở tiệc bà con họ hàng đến dự, anh cũng đưa bạn gái về giới thiệu à?
 - Tin tức rất chính xác!
 - Tôi có thể biết tên cô gái may mắn này không?
 - Một đồng nghiệp cũ của chúng ta..
 - Tái Minh Quân?
 - Đúng.
 - Thích Văn, anh có biết gì về cô ấy đâu?
 - Biết nhiều đấy chứ, có thể còn hơn cả dưỡng nữa kia. Tư Trình, hãy buông tha cô ấy đi. Dưỡng không thương tiếc con người ấy thì cũng phải để cho người ta đi tìm hạnh phúc chứ. Chúng ta là người cùng nhà, tôi xem dưỡng cũng như bạn tốt, thậm chí còn phải cảm tạ dưỡng nữa đấy.
- Sắc mặt Tư Trình liên tục biến đổi, anh ta đứng lên

22. Chương 22

Bao năm nay, y dùng mọi thủ đoạn áp bức Minh Quân, nay đứng trước Thích Văn rất” điềm đạm, bình tĩnh, anh ta biết khó giữ trò gì được.

Tư Trình cố gắng thăm dò:

- Cha mẹ anh nếu biết chuyện này ắt không vui đâu.
- Họ hoàn toàn bị động, nếu không có người nói, họ sẽ không biết. Nhưng tôi và Minh Quân đã chuẩn bị tâm lý rồi, nếu muốn người ta không biết thì đừng có làm, hy vọng dưỡng đừng để ý.

Tư Trình hoàn toàn thất” bại, anh ta vội vã bỏ đi.

Chiều hôm ấy, Minh Quân rất căng thẳng. Lúc cô thay đồ cho Gia Huy, lấy giày trái mang vào chân phải cho đứa bé, xỏ vào mãi cũng không vừa ; mãi sau mới biết là mang lộn giày.

Ngọc Viên ngồi bên thấy tức cười, cô nàng đứng lên, giục:

- Cậu để đó cho tôi, đi trang điểm chút phần vào, sau đó cứ” ngồi đợi Thích Văn đến. Giao đứa bé cho tôi.
- Ngọc Viên nói với Gia Huy:

– Tồi nay con phải ngoan đấy!

– Tồi nay thôi à? Ngày mai khỏi ngoan à?

– Không phải vậy, nhưng tồi nay con phải ngoan đặt biệt, phải vui với mọi người, bởi vì đêm nay rất quan trọng đối với mẹ con đấy.

Gia Huy chỉ biết gât. đầu, hỏi:

– Ngoan thế nào hả dì?

– Gặp người là vui vẻ chào hỏi, luôn ở bên mẹ hoặc bác Tạ, không được chạy lung tung. Người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào. Ai hỏi gì phải trả lời cho đúng.

Gia Huy nhanh nhẹn gât đầu:

– Giỏi, dì yên tâm rồi.

Chuông cửa reo.

Minh Quân đến trước Ngọc Viên, muốn nói gì nhưng lại thôi.

– Đi đi! Xe đang chờ ngoài nhà, tôi sẽ đợi cậu về báo tin vui.

Ngọc Viên ôm lấy Minh Quân, như thể không muốn xa người thân của mình sắp xông pha ra trận mạc vậy⁶. Sau khi Minh Quân ra khỏi nhà, Ngọc Viên đứng bên lan can nhìn theo xe Tạ gia đưa hai mẹ con đi.

Nguyên, Thích Văn muốn đến đón Minh Quân, nhưng vừa đến cổng thì quản gia đón lại, nói:

– Thưa cậu chủ, ông cụ mời cậu vào thư phòng có chuyện muốn nói, xin đừng ra ngoài.

Thích Văn dặn dò tài xế đến đón Minh Quân xong, anh vào phòng của cha, hỏi:

– Cha tìm con có chuyện à?

Thư Thâm ngồi uy nghiêm trên chiếc ghế lớn giữa phòng.

Ông nhìn thấy con trai vào phòng, trước tiên ông gỡ kính ra, để xuống bàn, đoạn từ tốn bảo:

– Ngồi xuống đi!

Thích Văn ngồi đối diện với ông, chờ nghe chỉ dạy.

Thư Thâm có thói quen, gặp chuyện gì ông đều bảo người nhà gọi anh vào thư phòng, dáng vẻ rất quan trọng, uy nghiêm như một quan toà nghiêm khắc.

Ông cầm chung trà, mở nắp và nhấp từng ngụm, động tác chậm rãi, tao nhã ấy, Thích Văn đã quen từ nhiều năm nay.

– Thích văn, cha nghe bên ngoài đồn đại về con.

Giọng điệu khá là ôn hoà.

Nếu muốn nổi giông nổi gió thì không phải như thế. Thích Văn suy nghĩ, nếu sự việc có bùng phát thế nào thì anh cũng quyết vượt qua cho được, sau đó trời đất lại thanh bình. Trên đời, không có cơn phong ba nào lại kéo dài mãi mà không chấm dứt.

Do đó, anh ngồi ngay ngắn, rất bình tĩnh nói với cha:

– Cha có tin không? Có cần con giải thích không?

– Nghe giọng điệu thẳng thắn của con, như thể là có thực vậy? - Thư Thâm đưa mắt nhìn con, hai bên nhìn nhau - Cô gái họ Tái ấy là người thế nào?

– Là người yêu của con.

– Đơn giản vậy sao?

– Vâng, chưa cha, đối với cha, như vậy đủ chưa?

Thư thâm không đáp, ông trầm ngâm một lúc, nói:

– Thích Văn, con đang nắm trong tay một kế hoạch nghiệp vụ, nhưng có những lời dị nghị về con, họ muốn cha phải giải quyết, điều đó có ảnh hưởng không nhỏ đến tai tiếng của ta. Cha hỏi con: Con có lòng tin không? Tự ý con hành động phải không? Con mong muốn như vậy lắm phải không? Nếu câu trả lời của con như vừa rồi là: Con quý trọng kế hoạch của con, vậy thì khỏi phải giải thích gì cả, cha tin tưởng con, con cứ thông thả đi ra.

Thích Văn chăm chú lắng nghe, anh biết đây mới chỉ là mở đầu, là lời tựa của câu chuyện.

– Thích Văn, đó là một ví dụ, điều quan trọng con phải nhớ cho kỹ - cha là người rất” căn bản, rất cố chấp với những nguyên tắc của mình.- Con phải biết điều ấy.

– Thưa, con biết.

Thích Văn thành thật đáp. Anh rất hiểu rõ tính cách của cha. Gần tuổi 3 không, có cái may là giữa hai cha con chưa hề xung đột, đụng chạm đến tính cách của nhau, cho nên vẫn bình yên đến hôm nay.

Nếu như lời nói của Thích Văn vừa rồi xúc phạm đến tính cách của cha, chắc chắn bầu không khí giữa họ sẽ căng thẳng, đây không phải là điều hành.

– Thích Văn, đang ông bây giờ không còn cảnh tam thế tứ thiếp, nhưng vụng trộm đi tìm thú vui riêng lại rất hấp dẫn, con có phóng túng một chút, cha cũng không trách. Nhưng nếu như con đưa người đàn bà kia vào đây để hưởng lấy phần thành tựu của gia đình này thì cha không thể không có ý kiến. - Thư Thâm dừng lại một chút, tiếp - Trái lại, nếu như con không có ý định đưa người đó gia nhập Tạ gia, thì con có toàn quyền quyết định, nếu không, con sẽ gặp nhiều khó khăn lắm đấy.

Thích Văn định cãi lại, Thư Thâm liền đưa tay ngăn lại, ông nói tiếp:

– Nếu con cho cha là hà khắc thì quả là sai lầm. Vì ít ra, cha chỉ thật lòng cho con biết quyết định của cha trong thư phòng này mà thôi. Còn khi mở cửa phòng này ra, cha chẳng sai khiến con gì đâu, thậm chí cha cũng không làm cho người yêu con khó chịu; còn những người khác, họ chẳng có thiện ý với con và cô ấy đâu, con phải biết điều đó.

– Còn những người khác nữa sao?

– Đúng, kể cả mẹ con, dì con, Thích Nguyên và Tư Trình.

Thích Văn đưa mắt hỏi cha, Thư Thâm đưa mắt đáp lại.

Ông bố gia này đã hiểu tất cả, rõ là trên đời này chẳng có gì che giấu được.

– Nhưng, con đã quyết định - Thích Văn cố tranh luận.

– Đừng có mong tìm ra lý lẽ để thay đổi chủ ý của cha. Thích Văn, sự tình không đến nỗi nghiêm trọng đâu, chỉ cần con với cô ấy thỏa thuận với nhau là được. Không có danh vị con dâu cả Tạ gia, cô họ Tái kia có thể lấy con, con có thể ở với cô ấy, tình thân chẳng có gì thay đổi. Còn về phương diện vật chất, cô ấy được quyền hưởng dụng như người của Tạ gia.

– Không. - Thích Văn phản đối, rất” thẳng thắn, rất kiên quyết - Con không có lý do gì để không cưới cô ấy, đó là cách thể hiện sự tôn trọng đối với một phụ nữ.

– Như dì của con, ai lại không biết lời nói của bà ấy đối với cha rất nặng ký.

– Thì dì ấy vẫn có địa vị pháp định, vẫn đứng hàng đầu ở Tạ Gia, vẫn là người họ Tạ, cho dù dì ấy đến muộn hơn mẹ con.

Thư Thâm không đáp, ông ngồi yên và hớp một ngụm trà.

Sau đó, ông lại nhìn con, chẳng nói gì.

Thích Văn chồm tới, hỏi:

– Cha, cha nghe con nói chứ.

— Cha đã quyết định rồi, không ai thay đổi được đâu.

— Nếu con kiên quyết?

Thư Thâm khẽ run run, đoạn nói:

— Con có đủ năng lực, đủ điều kiện độc lập, nếu xí nghiệp Tạ thị rơi vào tay người ngoài thì mấy mẹ con đừng có mà phàn nàn, rõ là mẹ làm cho con hư!

Thế là dứt khoát, thế là vô tình, là kiên quyết.

Trong nhất thời, Thích Văn sững cả người, đầu óc mơ hồ, chẳng suy nghĩ được gì.

Khi ra khỏi thư phòng, anh hy vọng sẽ kịp thời ngăn Minh Quân đến dự tiệc ở Tạ gia. Tình thế gươm dao vạy bữa này đã xé nát kế hoạch của anh. Anh vốn hy vọng, chỉ cần cho anh thời gian, sau khi mọi người quen biết Minh Quân, họ sẽ nhận ra điểm tốt của cô, cũng như Thích Y đối với mẹ con Minh Quân vậy.

Nhưng, đạo cao một thước ma cao một trượng. Kể vào trước làm chủ, đã có thành kiến, muốn thuyết phục họ không phải một sớm một chiều mà được.

Đêm nay Minh Quân xuất hiện, e là cô gặp phải những điều khó chịu.

Chỉ tiếc, suy nghĩ và hành động của anh không hợp nhau, Minh Quân và Gia Huy đã đến, cô được mời ngồi ngoài phòng khách cùng các khách nữ khác.

Sau khi Minh Quân đến thì hai bà lớn, bé đều đã có mặt. Mẹ Thích Văn vẫy tay gọi Gia Huy, nói:

— Lại đây, lại đây, Gia Huy phải không? Để bà nhìn cái coi. Cô Tái, Thích Văn nói cô có một cậu quý tử, rất dễ thương. Nay mới thấy, thật đúng như vậy.- Bà quay qua nói với bà nhỏ - Bà hai này, bà xem đứa nhỏ đẹp này nó giống ai?

Gương mặt Minh Quân tái xanh hơn cả bà hai, câu nói của mẹ Thích Văn khiến người ta thấy khó chịu.

Bà Văn chưa chịu thôi, hỏi tiếp:

— Gia Huy, lại đây, nói cho mọi người nghe, con họ gì?

Bà ôm lấy đứa bé, vẻ rất "thân thiện". Gia Huy hơi ngượng ngùng, nó nhớ lời mẹ và dì Ngọc Viên căn dặn lúc đi - ai hỏi phải trả lời. Do đó, nó nói:

— Thưa con họ Tả.

— Cái gì? Gia Huy, con nói lớn lên, ở đây có mấy bà cụ tuổi cao, tai lảng, con phải nói lớn mới nghe được.

Gia Huy rống lớn lên:

— Con họ Tả!

Minh Quân tựa như bị người nện cho một gậy, suýt tí thì ngã quy xuống.

— A, họ Tả. - Bà lớn nhắc lại - Họ này rất hiếm, cả Hương Cảng này đâu có bao nhiêu. Gia Huy, để bà tìm họ hàng cho cháu, nhà bà có chàng rể họ Tả đấy.

Mẹ Thích Văn tỏ ra rất "đắt ý", con 'bà hai thì mặt lạnh như đồng, không khí càng lúc càng căng thẳng.

Minh Quân như ngồi trên bàn chông, không biết tới lui thế nào. Lúc ấy cô vẫn chưa thấy Thích Văn xuất hiện.

— Bà Hai, Thích Nguyên lấy chồng mấy năm nay rồi, cũng nên bảo chúng sớm có con đi. Xe đây, thằng bé Tả Gia Huy này rất dễ thương, bà phải giục Thích Nguyên mới được.

Bà nhỏ nhịn không được nói:

— Thời buổi này, chuyện của con cái, cha mẹ đâu có quản lý được. Nói ra thì thật khó nghe, chứ bọn trẻ bây giờ muốn sinh dượng thì tùy chúng, cũng có kẻ đem con người khác về nuôi, không thấy nhục, lại cho đó là cao cả, là vĩ đại. Tôi thấy cũng có cái hay, nhưng họ lại không kể chỉ đến ông bà cha mẹ. Chị thấy sao, hả?

Nếu Thích Văn không kịp xuất hiện chắc lại xảy ra một phen tung bừng náo nhiệt giữa hai bà rồi!

Anh buồn buồn, nói:

— Mẹ, mẹ để ý làm gì.

— Mẹ định nói chuyện với con đây. Thì ra con buồn bã sinh bệnh là vì một người đàn bà của Tư Trình vứt bỏ, chuyện này nói ra thực xấu hổ. Tổ tiên Tạ gia chúng ta kém đức cho nên mới thấy con gom nhặt kết cục như vậy.

— Mẹ, nếu mẹ thương con..

— Thôi đi, đó là 2 chuyện khác nhau, mẹ thương con, nhưng mẹ không thể yêu thương cả người con yêu thương đâu.

— Mẹ nên biết, rời xa Minh Quân con sẽ rất đau khổ.

— Mẹ biết, nhưng con ơi, mẹ nói con biết, con không rời xa Minh Quân thì mẹ càng đau khổ hơn, con phải chịu hy sinh đi mới đúng lẽ. Ai nuôi nấng con? Ai lớn tuổi hơn? Con hãy để cho tuổi già này hưởng thêm chút phúc lợi đi, tuổi của con còn dài, còn nhiều cơ hội hưởng thụ lắm mà.

Thích Văn buồn bã muốn chạy vào ngay phòng cho rồi.

Anh biết Minh Quân đang gặp khó khăn nên bước” ra ngoài tìm cô.

Nhưng phòng ngoài không có Minh Quân, cũng không có Gia Huy.

Anh vào phòng khách cũng không thấy.

Tạ gia có mười mấy gian phòng, muốn đi tìm hết cũng phải mất thời gian.

Thích Văn nghĩ, có thể Minh Quân đã bỏ đi mà không từ biệt?

Không phải vậy, mà chính Thích Nguyên đã mời cô ra ngoài vườn.

Minh Quân đứng lên đi theo Thích Nguyên. Đột nhiên cô bừng tỉnh, yến tiệc đêm nay chính là màn cuối chứ không phải mới mở đầu - một màn chung kết.

Khi đã bước” chân tham dự vào đây ắt mỗi người sẽ phải hết sức diễn xuất cho trọn vai của mình. Và mình cũng không thể rút lui, không thể bỏ qua giờ phút quyết định này.

Biết” bao năm qua, cô chỉ một mình trong bóng tối chịu đựng đau thương, chưa từng thể hiện chút mạnh mẽ nào với người ngoài.

Tại sao lại thế?

Sao lại sống như một tội phạm quanh năm lẫn tránh!

23. Chương 23

Trước giờ, con người cô - Tái Minh Quân chưa hề làm điều gì đáng hổ thẹn - cô không nên lẫn tránh mới phải.

Khi mẹ Thích Văn đưa anh đến một góc nhà phàn nàn, trạc”h cứ thì Thích Nguyên xuất hiện, cô nàng tham gia cùng khách khứa trò chuyện, sau đó tự đi đến Minh Quân bắt tay, trình trọng tự giới thiệu, và nói:

— Nghe người nhà nói hôm nay sẽ có chị đến dự tiệc, quả đúng là chị đã đến. Chị làm việc cùng chồng và anh trai tôi, chắc chắn là cũng phải góp mặt đêm nay rồi.

Minh Quân cười cười, rất” thoải mái, nói:

— Thích Văn mời tôi đến dùng cơm tối, và thăm các bác.

Bầu không khí chẳng hề có chút khích bác, châm chích, hoàn toàn là hoà bình ; nhưng, không sợ hãi.

Nếu như giữa đám đông, Thích Nguyên muốn buông lời đao kiếm để uy hiếp Minh Quân thì cô đã làm rồi.

– Chị Tái có gặp cha tôi chưa?

– Có một lần, nhưng ông chỉ đi ngang qua thôi.

– Chị chưa viếng qua vườn hoa của chúng tôi, rất đẹp đấy. Nếu chị biết hội hoạ, chị sẽ có nhiều cảm hứng. Ngày nghỉ, anh cả tôi thương mang giá vẽ ra vườn ngồi hàng buổi, chị có thích vậy không?

– Không, tôi không biết về hội hoạ.

– Hiện thực đời sống bực” bách quá, nó khiến cho người phải bỏ đi thú vui tinh thần, thật là tiếc!

Minh Quân khẽ gật đầu:

– Đúng như thế.

Thích Nguyên chợt thấy mất hứng, trước mọi người không tiện bày giải, cô đề nghị:

– Tôi đưa chị ra vườn nhé.

– Được.

Minh Quân nắm tay Gia Huy đứng lên chào mọi người và đi theo Thích Nguyên ra vườn.

Bà hai nói vọng theo:

– Thích Nguyên, con phải đối xử cho đúng lễ đấy, thân phận khác nhau, người ta là khách quý đấy.

Trong khu vườn xanh um cây lá, Gia Huy rất thích thú, nó kêu lên:

– Mẹ, con đi chơi được không?

– Đi đi, cô ở đây với mẹ con hóng gió, con chơi xong quay trở lại.

Gia Huy vẫn đứng yên, nó ngẩng lên nhìn mẹ.

Đến khi Minh Quân gật đầu, nó mới reo lên và chạy đi.

– Xem đứa bé, giống Tư Trình đến sáu bảy phần - Thích Nguyên nói.

Minh Quân không đáp.

Cô rất ngạc nhiên vì không ngờ tin tức tiết lộ nhanh đến thế, trừ phi chính đương sự tự cáo thì còn ai biết được.

Có thể nói, người tiết lộ bí mật chính là Tả Tư Trình.

Thế là anh ta thực hiện hành động - nói toạc ra mọi chuyện, đúng như anh ta từng nói, sẽ có một ngày lộ chuyện, anh ta - Tả Tư Trình sẽ có cách giải quyết.

Và, anh ta đã thực hiện?

Thích Nguyên nói tiếp:

– Tôi và mẹ tôi có nhiều điểm khác nhau. Mẹ tôi hay thiên về tình cảm. Tôi thì thích ăn nói thẳng thừng, mặc kệ cho người ta khó chịu.

Minh Quân lắng lắng nghe.

– Cho nên, chị Tái, tôi xin nói thực. Nếu như chị có ý chí can đảm, muốn nên việc, tôi nói chị biết, chị cần phải có đủ năng lực để đối phó với người nhà Tả gia mới được.

Chị phải quan sát, tìm hiểu thái độ hư thực của từng người để biết mà có cách ứng phó.

Tôi sẽ nói cho chị biết.

Cửa ải thứ nhất là cha tôi, bất luận thế nào chị cũng khó vượt qua ông ta. Ông ấy là người nắm hết uy quyền, không chấp nhận ai đối kháng với ông cả.

Bề ngoài, Thư thâm là người đạo mạo nhân từ; sau lưng, tính cách ông ta hết như Tào Tháo - thà là ta phụ người chứ không để cho người phụ ta.

Cho nên, mối quan hệ giữa chị và Tư Trình đối với cha tôi, hai người đều là người có tội. Nhưng nếu tôi dung thứ cho Tư Trình, ông ấy sẽ giúp tôi, nói như vậy không phải là ông ta thiên vị tôi hơn anh tôi ; trái lại, cha tôi rất quý trọng Thích Văn hơn tôi.

Mình Quân kinh ngạc với những phân tích của Thích Nguyên.

Trong lòng cô, Thích Nguyên chỉ là một cô gái ngang tàng vô lý, thiếu ý thức, chỉ biết có giàu sang tiền bạc. Nghe xong những gì cô ta nói, như hoàn toàn khác hẳn.

— Còn bà má lớn của tôi, bà đặc biệt chuyên gây khó khăn cho chị với anh cả tôi - đó là điều chắc chắn.

Sau khi mẹ tôi vào Tạ Gia thì bà ta bị thất sủng. Hơn hai mươi năm qua, cha tôi chưa hề bước vào phòng của mẹ Thích Văn. Cho nên, những việc vui vẻ giữa trai gái trong Tạ gia, bà ấy rất ác cảm.

Muốn làm dâu của Tạ gia là điều hết sức khó khăn, trong tình cảnh của chị lại càng phức tạp, khó mà yên thân trong nhà này.

Còn mẹ tôi? Rất đơn giản, bà tuyệt đối không muốn nhìn thấy b"e Gia Huy xuất hiện ở Tạ gia, nó nhắc nhở cho bà là con rể của bà còn có đứa con riêng.

Thực không may, mẹ tôi không có con trai để thừa kế sự nghiệp. Bà đã tốn bao công sức với xí nghiệp Tạ thị, và bà muốn chọn một chàng rể thích hợp để ra công giúp bà; đương nhiên, bà không muốn anh ta rơi vào tay người khác. Mẹ tôi nhiều lần rất tức tối, chỉ mong phá huỷ chà đạp hạnh phúc của họ cho hả lòng căm tức.

Thích Nguyên phân tích mẹ mình như thế, thật không phải là một cô gái đơn giản.

— Đối với Tư Trình, lại rất dễ ứng phó. Mục đích của y rất đơn giản, y chỉ muốn giàu sang danh vọng, có tiếng tăm với đời, chỉ cần sự tồn tại của chị không cản trở con đường công danh của anh ta thì chẳng có gì xảy ra.

Anh ấy đã dùng đủ cách để tống khứ chị biến đi biệt tích ; nhưng, người tính không bằng trời tính, anh ta đã sai và đầu ra thất bại. Mưu kế của anh ta không thắng nổi tình cảm chân thành của Thích Văn - thế là hết cách!

Do đó, Tư Trình đành phải đem toàn bộ sự thật kể lại cho mẹ con tôi biết, lấy thoái làm tiến, không vào hang hùm sao bắt được hùm con.

Chỉ cần có người nào đó bắn vào chị một mũi tên là anh ta sẽ thôi uy hiếp ngay. Trước mắt, anh ta đã đạt được mục đích. Nói khác đi, y rất" an toàn, cho nên, anh ta chẳng cần phải nhọc sức mà cũng đạt được ý nguyện.

Mình Quân nghe Thích Nguyên phân tích sự lợi hại của các nhân vật trong Tạ gia, không biết sao khí trời ảm áp mà cô đâm ra thấy lạnh vô cùng.

— Còn cô, cô giữ thái độ thế nào?

— Tôi? -Thích Nguyên cười - Tôi rất" mong chị và anh tôi lấy nhau cho rồi!

Mình Quân nhìn cô ta, Thích Nguyên liền nói:

— Chị đừng hiểu lầm, tôi không vì hai anh chị đâu, tôi chỉ không muốn lo lắng Tư Trình lại dây dưa với chị.

Loại chồng như Tư Trình hoàn toàn không có triển vọng, do đó mà rất an toàn.

Mình Quân thực sự hốt hoảng.

— Chị lạ lùng với cách nghĩ đó à? Tôi nói thật đấy. Tư Trình là một nhân tài thương nghiệp, không phải là kẻ khiếp nhược. Nhìn theo góc độ thương trường, anh ta hơn anh tôi, vì ông anh tôi hiền lành quá, thiếu kiên quyết, không gian ác, chẳng xấu xá.

Tư Trĩnh là hạng người chính tà hỗn hợp, anh ta có thể tốt, có thể xấu, thậm chí là rất” xấu - đấy là một nhân tài thương nghiệp.

Với những đặc điểm ưu việt như thế, nếu có khí tiết, chỉ dựa vào sức mình thì sớm muộn gì anh ta cũng thành đạt trong thương trường. Nhưng, anh ta lại muốn đường tắt, muốn trong một đêm biến thành hoàng đế hưởng thụ mọi thứ trên đời; cho nên chỉ có cách là bán rẻ đi lòng tự tôn, thừa cơ hội dựa dẫm vào người khác.

— Chính xác là anh ta đã đạt được rồi. Nếu như y chẳng thương tiếc tình cảm và lòng tự tôn thì điều kiện trao đổi ấy đâu có mất mát gì? - Minh Quân thở dài.

— Không phải, chị lầm rồi. Chị Tái, phàm chuyện gì cũng có cái giá của nó. Anh ta đã bước một bước đến thành công, chẳng tốn hao sức lực, tất nhiên phải bị kẻ khác khống chế.

Cho nên mới nói, tôi không hề sợ anh ta quay lại mối tình xưa với chị, anh ta không thể và không dám, nếu tôi mà phát giác hấn phạm phải sai lầm, tức thì tôi sẽ khiến hấn như con chó nằm rạp trước” tôi, cầu xin tha thứ, và tôi sẽ chẳng dung tình đâu.

Trên đời này, chỉ những người đàn ông có năng lực và điều kiện mới cưới được người vợ hiền thực, giúp anh ta sinh con đẻ cái, chăm lo gia đình, còn tôi thì chỉ có thể xỏ mũi Tư Trĩnh mà thôi.

Đêm trước, trong phòng ngủ, anh ta phải chịu đựng cơn thịnh nộ của tôi. Sáng ra, anh ta vẫn ngoan ngoãn phục tùng, làm một kẻ thuộc hạ rất” chăm chỉ, giỏi giang. Ở Tạ Thị, hấn thay tôi xưng phong trong mọi việc. Hai mẹ con tôi ở hậu trường điều khiển, nếu như tôi đích thân ra mặt đấu tranh giành giật, nếu lỡ không may bị thất bại thì khó bề vực dậy. Còn như tình hình hiện nay thì tiến có thể công, thoái có thể thủ, chuyện lớn không xong thì đổi tay xưng trận, tôi vẫn là con gái của Tạ gia, tôi chưa từng trực tiếp xưng đột với cha tôi mà.

Nghe chuyện của tôi, chị thấy thú vị chứ?

Minh Quân cảm thấy lạnh run lên. Cô chỉ có cảm giác rất mạnh - Tư Trĩnh rất đáng thương. Kẻ nào làm chuyện gì đều có cái giá của nó. Cô không thể trách cứ một người đáng thương như vậy.

— Chị Tái, chị không nên bỏ rơi anh tôi, chỉ cần chị đi thật xa. Người Tạ gia nhất định không dung nạp hai người đâu.

Hai người ra khỏi Tạ gia, tôi sẽ dễ dàng tiếp quản tất cả. Cuộc sống của mỗi người đều có mơ ước riêng, có người đặt tình yêu lên trên hết, anh tôi là thế, còn tôi thì khác.

— Cô Tạ, cô sống có vui không?

— Vui chứ, đương nhiên là rất vui. nếu sau này tôi nắm hết Tạ gia, tôi càng vui hơn! Cái gì gọi là cầu nhân được nhân chứ! Dường nên cường bức một kẻ tình cảm lạnh lùng phải tin tưởng sinh mệnh là đáng quý, ái tình là cao cả!

— Đáng phục.

— Cho nên, Chị Tái, chị không có nhiều đường chọn lựa đâu, một là vĩnh viễn rời xa Thích Văn, hai là cùng anh ấy đi thật xa, đừng bao giờ trở lại.

Ánh chiều tà lan khắp, vẻ mỹ lệ thật động lòng người.

Chỉ tiếc, nó thoáng qua rất nhanh.

Bóng đêm đã buông khắp.

Đêm ấy, Thư Thâm tỏ ra rất niềm nở với Minh Quân, ông cùng đùa với Gia Huy. Đúng như ông nói - ông kiên quyết không chấp nhận Minh Quân gia nhập Tạ gia, nhưng, thái độ tiếp khách của ông rất” lịch sự.

Thích Văn nhìn thấy thần thái khách khí của cha, anh muốn trốn ngay về phòng cho rồi.

Đêm ấy, Tư Trĩnh không nói nửa lời với Minh Quân.

Biết bao năm nay, Minh Quân mới đột nhiên phát hiện gương mặt anh tuần kia, trước mặt mọi người đã cố che giấu đi vẻ chua cay, thất vọng. Gia Huy nhận ra Tư Trình, nó hơi sợ - nó không thích anh ta.

Trên đường về nhà, Gia Huy mệt mỏi và ngủ thiếp đi. Rất lâu, hai người chẳng chuyện trò gì. Khi xe dừng trước nhà, Thích Văn mới lên tiếng.

— Anh xin lỗi!

— Không sao! -Minh Quân vỗ nhẹ vào tay anh - Chẳng có gì đâu.

— Anh không ngờ người nhà anh phản ứng kịch liệt như thế.

Minh Quân đột nhiên cao hứng, nói:

— Sếp ở HK đã công khai thừa nhận, họ không ngờ việc xây dựng sân bay bị phía trung Quốc phản ứng kịch liệt. Thật vậy, ai cũng có khuynh hướng áp bức người thiện, sợ kẻ ác - đó là chuyện rất nghiêm túc; họ cần phải phản ứng kịch liệt mới mong giữ được lợi ích, nếu không thì kẻ khác sẽ cư"p mất.

— Họ là người như thế, còn em thì không thể.

— Họ biết là chúng ta cùng thiếu đi điều kiện tín nhiệm. Họ dựa vào mối tương giao trong quá khứ để" hiểu rõ về em, còn chúng ta cũng chẳng củng cố thêm tình cảm, khiến cho họ không cam tâm nhắm mắt tín nhiệm em. Vậy sao lại trách thái độ họ phản ứng kịch liệt?

Thích Văn cúi đầu xuống, chẳng nói lời gì.

Quả là chuyện quá khó khăn, quá khó khăn.

Anh không biết phải xử thế nào.

Cá và bần tay gấu - thức ăn đã bày trước mắt, phải nhanh chóng chọn lựa.

Khó biết bao nhiêu.

Đêm ấy Minh Quân ngủ khá ngon, bởi vì cô đã chọn lựa.

Bất cứ một chuyện khó khăn nào, một khi đã quyết" tâm chọn lựa, bất kể đúng hay là sai cũng khiến người ta thấy yên tâm.

Trời gần sáng, Minh Quân ra khỏi giường. cô đến phòng Gia Huy thăm con, thấy nó vẫn ngủ say, mặt hồng hào, trông rất dễ thương.

Cô nghĩ, nếu như cô chẳng còn gì trên đời thì có đứa bé, cô cũng thấy đầy đủ lắm rồi.

Vì nó, cô sẽ còn sức phấn đấu đến già, đến chết mới thôi.

Cô ngồi vào bàn, cẩn thận viết thư.

Thích Văn!

Khi anh đọc những dòng này, em đã đi xa ngoài vạn dặm rồi. Ngọc Viên có địa chỉ của em, Thích Y cũng có số điện thoại của em. Nhưng, anh hãy đừng tìm em làm gì.

Hy vọng anh sẽ hiểu.

Nếu như em nói xa anh được, rõ ràng là lời nói dối. Thực sự, ngàn vạn lần em cũng không thể xa anh.

Trong đời, trừ cha mẹ, trừ Ngọc Viên, em chỉ yêu thương có anh và Gia Huy. Thực tế, em yêu cả hai hơn tất cả.

Thậm chí, nếu như phải so sánh giữa anh và Gia Huy, em vẫn thấy anh có phần hơn.

Đối với lòng yêu thương Gia Huy, đây là điều tất yếu, là trách nhiệm, là bản tính; đối với anh, tình yêu em xuất phát từ đáy lòng chân thật, nó tự động và tự nhiên tự nguyện. Nó không hề gánh chịu một trách nhiệm, mà chỉ là niềm vui thích.

Một người đàn bà, sau bao nhiêu năm nuôi con khôn lớn là đã hoàn thành trách nhiệm, chỉ mong cho nó được mọi người yêu thương, quý trọng. Nhưng đối với tình yêu một người, tình cảm ấy lại khắc sâu vào tâm khảm đến chết mới thôi.

Thích Văn, hãy tin là em rất yêu anh - cũng như anh đã yêu em.

Bởi vì em đã được anh yêu.

Đó là sự thật, mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Nhưng, yêu nhau không hẳn phải sống cùng nhau.

Muốn chung sống cùng nhau, phải cần nhiều điều kiện khách quan. Nếu không, thời gian và nhân tình sẽ đến hồi phơi pha tàn lụi, chỉ còn là cái xác vô hồn.

Nếu thế thì em thà giữ tình yêu kia tồn tại mãi trong trái tim em, em không muốn đau lòng vất bỏ nó.

Thích Văn, em không nghi ngờ, cũng không nhạy cảm. Chúng ta cần phải đối diện với hiện thực. Người và việc ở Tạ gia, trải qua bao nhiêu năm đã hun đúc hình thành đặc tính của gia tộc, không ai có thể lay chuyển. Em mà sống trong thế giới ấy tất phải muôn phần khổ sở. Mặt khác, anh cũng sẽ vì em mà thêm mệt mỏi trong công việc - thật là điều không nên. Thích Văn, anh không cần phải chịu đựng mọi áp lực để chứng minh tấm lòng của anh đối với em làm gì; trái lại, điều ấy càng khiến em thêm xót xa, khó chịu.

Em ra đi, xem như đã trọn vẹn về mọi phương diện. Không chỉ đối với mọi người ở Tạ gia, mà đối với Gia Huy và em cũng vậy.

Nếu như anh tin tưởng vào quyết định của em, vào tình yêu tha thiết của em, xin anh hãy cố chịu đựng khổ khổ trong một thời gian, sau đó lòng anh sẽ thanh thoi, sẽ lại tìm thấy tình yêu mới khác”!

Chúc anh hạnh phúc.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn yêu anh.

Minh Quân.

Viết” xong, cô đọc lại, đoạn chậm rãi cho vào bì thư.

Hắn nhiên, không nước mắt.

Trên đời này, giờ phút thương tâm nhất không phải là những giây phút rơi lệ.

Minh Quân biết điều đó

24. Chương 24

Trời đã sáng hẳn. Gia Huy và Ngọc Viên đã dậy.

Đêm qua, Ngọc Viên nôn nóng chờ đợi Minh Quân về, sau đó cô lắng nghe bạn kể lại mọi chuyện và cả quyết định, Thực sự, cô không ngủ yên.

Sáng sớm, vừa gặp Minh Quân, mắt Ngọc Viên đã rướm lệ.

— Cậu đừng đi được không?

— Đừng như thế! Ngọc Viên, trước giờ cậu cứng cõi hơn tôi mà.- Minh Quân vỗ vai bạn.

Sau đó, cả hai vội vàng thu xếp đồ đạc, đợi bạn Ngọc Viên đánh xe đến đưa họ ra sân bay.

Bạn Ngọc Viên là anh chàng cao ráo, mạnh mẽ, họ Thạch tên Tín, đối với Ngọc Viên và Minh Quân rất vui lòng cúc cung tận tụy.

Trong xe, Minh Quân chẳng hỏi han gì nhiều. Khi xe đến sân bay, Thạch Tín để mọi người xuống xe xong, anh lái xe vào bãi. Minh Quân hỏi Ngọc Viên:

— Tôi có thể yên tâm rồi chứ?

Ngọc Viên nghe hỏi, đỏ bừng cả mặt, hỏi lại:

— Cậu thấy thế nào?

— Rất tốt, có vẻ trung hậu lắm.

— Cao lớn quá, tôi chỉ đứng tức ngực anh ta thôi.

— Xứng đôi đũa, một cao một thấp, một mập một gầy, đây mới là tướng vợ chồng.

— Đầu đến đôi nghiêm trọng vậy.

— Tôi thấy cũng gần đúng.

— Anh ta bình thường, nhưng đối với tôi rất tốt.

— Ai làm may đây?

— Cậu.

— Tôi à?

— Gián tiếp thôi. Thạch Tín là bạn thời trung học với Thích Văn, có tiệm sửa chữa máy lạnh. Hôm đó, Thích Văn giới thiệu anh ta đến cửa hàng mình sửa lại máy. Lúc đầu, anh ấy nói máy sửa xong phải kiểm tra định kỳ, và đúng kỳ là anh ta đến; sau đó anh ta đến rất nhiều lần. Các bạn đồng nghiệp trong cửa hàng cười, bảo:

— Anh Thạch, anh muốn kiểm tra máy lạnh, hãy đợi hết giờ bán hàng, chúng tôi ẽ để Ngọc Viên lại, anh mặc sức mà kiểm tra, chẳng có ai tới lui làm trở ngại cho anh, chúng tôi sẽ trả tiền sòng phẳng.

Thạch Tín chẳng biết là ngọc thật hay ngọc giả, cứ hết bán hàng là mang đồ nghề tới!

— Đợi tôi rời HK mới cho nghe chuyện tình ly kỳ vậy!

— Cái gì mà ly kỳ! Ngọc Viên cười - rất đơn giản, rất đời bình thường. Tôi thấy Thạch Tín cũng dễ coi, cha mẹ anh em lại không có, nói chung là rất tự do thoải mái.

— Đúng là hạnh phúc lớn. Ngọc Viên - Minh Quân siết tay bạn - Ở hiền gặp lành. Cảm tạ trời cao đã thay tôi báo đáp sự chăm sóc bao năm qua của cậu.

Ngọc Viên bật khóc. Cô ôm chầm lấy Minh Quân và Gia Huy, không muốn rời xa.

— Tôi phải vào phòng đợi rồi.

Minh Quân nói xong, cô quay lại bắt tay Thạch Tín, nói:

— Giao Ngọc Viên cho anh chăm sóc, cả bác Từ nữa, bác ấy tốt lắm.

— Tôi biết, chị yên tâm. Chúc chị lên đường may mắn.

Minh Quân lại ôm Ngọc Viên lần nữa, sau đó lấy trong xách tay phong thư giao cho Ngọc Viên.

— Nhờ Thạch Tín trao hộ tôi.

Lướt lên mây cao, vượt núi non sông biển, đến một phương trời khác.

Xuống máy bay, Gia Huy rất mệt, nói thì thào:

— Mẹ ơi! Con muốn ngủ.

Minh Quân chẳng biết sao, cô chỉ nói:

— Huy Huy ngoan, chúng ta ra khỏi cụ di dân là sẽ đến ngay khách sạn, con sẽ tha hồ mà ngủ.

— Ông ngoại bà ngoại không đến hả mẹ?

Minh Quân giật mình:

— Không, mẹ rất bận, chưa kịp báo cho ông bà ngoại.

Lòng cô đâm ra xao xuyến, xót xa.

Liệu cha mẹ có tha thứ cho cô bao năm trời lưu lã với bao là nghi vấn!

Ngoan cổ như ông cụ, nếu nhìn thấy đứa bé không cha, ông sẽ tức giận đến thế nào? Hoặc là đau lòng? Khó mà nghĩ ra được.

Tay dắt Gia Huy, tay mang hành lý, đi ra khỏi phi trường Vancouver, cô như thể đang đặt chân vào một thế kỷ mới.

Phải làm lại cuộc đời.

— Gia Huy, Gia Huy.

Có người cạnh bên kêu lên. Minh Quân đang đi giữa đám đông, hầu như không thể tin được, cha mẹ của cô đang tiến đến, người mẹ ôm chặt lấy cô, còn cha thì bế Gia Huy.

— Gia Huy phải không? Con là gia Huy phải không?

Đứa bé mở to mắt mỗi một, vừa gật đầu, sau đó hỏi:

— Ông là ông ngoại à?

— Đúng, đúng, ông là ông ngoại của con!

— Còn bà là bà ngoại nè! - Nói xong, bà Tái liền ôm lấy đứa bé.

Minh Quân khẽ cúi đầu:

— Thừa cha.

— Tại sao con về đây, không báo sớm cho nhà biết? Tối qua mẹ con mới nhận được điện thoại của Ngọc Viên, mẹ con bận bịu suốt, đã dọn phòng cho hai mẹ con rồi đó.

— Con xin lỗi.

— Thôi, thôi, con về là tốt rồi!

Mặt trời Vancouver chiếu sáng đến cả thân tâm con người.

Dù sao cũng là thân tình cốt nhục.

Trong đời, ví như có muôn ngàn kẻ hãm hại bạn, bỏ quên bạn, nhưng chỉ cần bạn còn có cha có mẹ, là bạn cũng còn lẽ sống.

Minh Quân nhìn người cha cổ chắp, hai bên tóc mái đã bạc trắng, ông luôn miệng cười với đứa bé. Lưng mẹ đã hơi cong, bà siết chặt tay Minh Quân, biểu lộ niềm thương mến, nhớ nhung bao năm nay.

Tất cả, không cần phải nói.

Những ngày đầu ở Vancouver, Minh Quân rất bận rộn, nào là đăng ký chỗ ở, xin biển số xe, tài khoản ngân hàng, tín dụng...ngoài ra, còn phải làm thủ tục. cho Gia Huy đi học.

Phải mất độ 10 ngày mới xong.

Chiều tối, cơm nước xong, Gia Huy ngồi bên ông ngoại xem tivi.

Minh Quân và mẹ ngồi một bên, bàn chuyện nhà.

— Ở đây khó tìm việc làm. Minh Quân, con muốn ra làm ăn nhỏ, cha mẹ có ít vốn dành dụm, có thể sử dụng được.

— Mẹ, để thử thách con sẽ tìm việc làm.

— Không được làm viên chức cao cấp như ở HK đâu, con phải chuẩn bị tâm lý.

— Con biết.

Tin tức trên đài thông báo, có hai đứa bé vừa mất tích, một đứa con trai bảy tuổi, một đứa gái chín tuổi, cảnh sát treo giải thưởng cho ai cung cấp thông tin về hai đứa bé.

Ông cụ nói:

— Tiền treo giải ít quá, đâu có tác dụng gì, một đứa bé đem ra nước ngoài bán được biết bao nhiêu là tiền.

Bà cụ vội đến bên Gia Huy, nói:

— Huy Huy, con nhớ bà dặn đây, bất cứ trong tình huống nào cũng không được đi theo người lạ. Họ có cho con đồ chơi tốt đẹp gì cũng không nên lấy. Con nhớ đấy, nếu không, họ dẫn con đi mất, không con ‘gặp mẹ với ông bà ngoại đâu.

— Huy Huy, thật đấy, mới đây một đứa con trai theo mẹ đi siêu thị mua đồ, bị người lạ dụ đi mất, đến nay cũng chưa tìm thấy.

Huy Huy thè lưỡi ra.

Lúc lên giường, Gia Huy nói với mẹ:

— Mẹ, mẹ yên tâm, đừng lo, con nghe theo lời ông bà ngoại.

— Vậy là giỏi, mẹ yên tâm rồi.

— Nhưng mẹ, mẹ không cười.

Minh Quân mỉm cười, nói:

— Sao lại không chứ? Ngốc ă!

— Mẹ nhớ Hương Cầm không?

— Còn con?

Gia Huy gật đầu:

— Con nhớ Tiểu Lan.

— À! Sáng mai chúng ta gọi điện cho Tiểu Lan được không?

— Được, còn mẹ nhớ ai hỏi mẹ?

— Thì mẹ nhớ Ngọc Viên, nhớ bà Từ, nhớ Tiểu Đồ, bác sĩ Ta..

— Còn nữa chứ?

— Đừng nói nhiều, ngủ sớm đi, ngày mai con còn đi học.

— Mẹ ơi, mẹ nhớ bác Tạ, thật đấy, con rất nhớ bác ấy.

Minh Quân không quay đầu lại, không nói năng gì, cô đứng lên, tắt đèn phòng và bước ra ngoài.

— Mẹ, ngày mai chúng ta gọi điện cho bác Tạ nghe mẹ?

Minh Quân nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Trở về phòng ngủ, cô gục đầu vào gối, nước mắt khóc.

Nỗi khổ tương tư, không làm sao diễn tả cho được.

Biết ngày nào mới gặp nhau?

Minh Quân đứng trước song cửa sổ, nhìn lá phong sắc đỏ, nói nhỏ:

— Thích Vãn, Thích Vãn, Minh Quân nhớ anh, anh biết không?

Sáng thức dậy, đầu thấy nặng, Minh Quân để cha đưa Gia Huy đi học. Cô Ở nhà nghỉ ngơi, định buổi chiều sẽ đưa Gia Huy đi học đàn.

Ở nước ngoài, trẻ con không bị buộc học nhiều, để cho chúng có thì giờ học các khóa kỹ thuật.

Minh Quân muốn con tiếp thu một nền giáo dục tốt đẹp nhất. Mọi kỳ vọng của cô đều nhắm vào đứa con.

Buổi chiều, Minh Quân đi đón con tan học:

— Mẹ, hôm qua Ti vi quảng cáo siêu thị gần nhà mình bán bánh cà phê chỉ có 7 xu một bịch thôi!

Gia Huy là đứa bé tinh lanh, nó thích ăn bánh cà phê nên muốn cung cấp thông tin, để cho mẹ tự động tự giác mua cho nó.

Minh Quân biết ý nó, cô nghĩ cũng thuận đường, siêu thị đối diện với nhà thầy dạy đàn của Gia Huy.

Xe dừng lại, Minh Quân để Gia Huy vào siêu thị, cô cũng tiện mua vài món gia dụng.

Đột nhiên, nhớ cha thích ăn sủi cảo, cô vội ghé qua cửa hàng thực phẩm mua một hộp.

Trước sau độ 3 phút, quay lại xe thì không thấy Gia Huy đâu cả.

Nhiều khi, cậu bé cũng đến siêu thị mua đồ chơi, hoặc truyện nhi đồng, cô vội đi đến nơi ấy - cũng không thấy.

Minh Quân đâm ra bực bội, Gia Huy càng lớn càng nghịch ngợm. Tối qua ông bà cụ đã căn dặn nó thế nào, nó đã quên hết.

Nhớ đến đó, Minh Quân đâm ra hốt hoảng.

Đứa bé không nhìn thấy đâu nữa.

Nhiều cha mẹ dẫn con đi siêu thị, chừng mãi mê chọn mua hàng mà quên mất đứa bé đang ở cạnh mình.

Càng nghĩ, cô càng sợ hãi.

Cô mang hàng đã mua đặt vào xe, đoạn chạy vội vào các gian hàng tìm Gia Huy.

Không thấy.

Trán rịn mồ hôi, tay chân bủn rủn, cả người cô cơ hồ đã mềm nhũn ra.

Minh Quân ra khỏi siêu thị, đến bên xe, hy vọng Gia Huy sẽ đợi cô ở đấy. Nhưng, không có, hoàn toàn là mất tung tích.

Cô nghiêng người bên xe, cả người run lên, cô sợ mình ngã nhào xuống đất.

Trời! Nếu không thấy Gia Huy, nếu Gia Huy bị người bắt đi, thì cô còn kéo dài cuộc đời còn lại của mình làm gì?

— Gia Huy, Gia Huy, con ở đâu?

Minh Quân gọi lớn lên, nhưng, gọi chẳng ra hơi.

Cô dùng tất cả sinh lực còn lại trong người mình, kêu lên:

— Gia Huy, Gia Huy!

Bỗng nhiên, có tiếng xa xa vọng lại:

— Mẹ, mẹ, con đây nè!

Gia Huy không biết từ hướng nào đã chạy đến bên mẹ, hào hứng kêu lên:

— Mẹ, con đây mà!

Minh Quân đang khóc lại nhoẻn miệng cười, nhưng vừa trải qua một phen sợ hãi, cô trách:

— Gia Huy, con chạy lung tung đâu thế, không nhớ lời ông ngoại đã dặn con là không được đi theo người lạ sao?

— Con đâu có đi theo người lạ đâu? Người đó quen mà!

Gia Huy xòe bàn tay nhỏ nhắn của nó ra:

— Mẹ, mẹ xem này!

Trong tay Gia Huy là con thỏ trắng bằng đá quý, Minh Quân cổ trần tỉnh lại, Gia Huy lại nói:

— Chúng gặp nhau rồi, hai con thỏ này đã gặp nhau. Bác Tà đến kìa!

Minh Quân ngẩng đầu lên, ánh nắng chiều soi sáng người đàn ông đang đứng trước cô, cả người anh ta vàng rực như một tượng thần uy nghiêm chờ giáng phục”.

— Minh Quân. - Thích Văn nắm chặt đôi tay cô. - Xin lỗi, anh không thể đáp ứng lời em, anh nhớ em nên không thể không đến đây. Minh Quân, hãy chấp nhận anh đi.

Minh Quân đã ngã vào lòng anh.

Cô gục đầu lên vai anh, nước mắt tuôn tràn, muôn điều oan khuất chất chứa bấy lâu nay, trong phút chốc liền biến bay đi mất. Niềm vui tốt cùng lại chảy dài nước mắt.

— Trước đây, công tước Win - sa nói với thần dân của ông, nếu như bên cạnh ông không có người đàn bà có sức giúp đỡ thì ông khó lòng cai quản đất nước, sợ là phụ lòng mong ước của mọi người.

Mỗi người đều có lẽ sống khác nhau, mỗi người đều có quyền tự do chọn lấy mục tiêu cao quý cho đời mình, có phải vậy không?

Minh Quân, em chọn con đường trốn chạy, anh chọn cách đeo đuổi truy tìm, lần này em bỏ đi, và, anh lại có tài tìm đây.

— Thích Văn - Minh Quân ôm chặt lấy anh.

Ddột nhiên, cô đẩy anh ra, hoảng hốt hỏi:

— Cha anh vẫn kiên quyết đấy chứ?

— Chưa đến lúc để thuyết phục họ.

— anh không trở về sao?

— Trừ phi em phải về với anh!

— Vậy là sản nghiệp gia tộc Tà thị đều thuộc về Thích Nguyên?

— Nếu có vậy, anh cũng không hối tiếc, hưởng chi sự tình đã có cơ hội chuyển đổi. Thích Văn đưa cho Minh Quân phong thư.

Minh Quân!

Từ nay trở đi, mỗi người đều giữ ở cương vị mình và cùng quan tâm đến ông anh Thích Văn tôi.

Thích Nguyên là một cô gái rất thông minh, e là người trí tuệ nhất của Tà gia. Cô nàng phân tích tính cách các nhân vật ở Tà gia rất hợp lý, chỉ tiếc, cô ta quên mất tôi.

Con bộ ngựa chăm chỉ bắt ve, nó quên mất con chim sẻ đang chực chờ phía sau, nhưng tôi lại muốn đứng ra độ sức với Thích Nguyên, để xem, hai cô gái Tà gia, ai sẽ thắng!

Mỗi công ty địa sản Tà thị có một công trình sư, tôi sẽ kết hôn với Tổng Triệu Lương - người đang làm chủ công trình xây dựng khu bách hóa ở Sa Điền. Triệu Lương sẽ giúp tôi, chắc chắn, lực lượng của tôi không yếu đâu.

Khi sự tình phát triển, chính tôi sẽ đối phó Thích Nguyên, Tổng Triệu Lương đối phó Tả Tư Trình.

Theo tôi thấy, cục diện sẽ có ngày đột phá, chỉ cần anh tôi trở về nắm giữ đại cục là ổn.

Hiện, thời cơ vẫn chưa tới, hãy tĩnh dưỡng tinh thần và tích trữ lực lượng.

Hãy nhớ, bất cứ cha mẹ nào cũng có lúc phải rộng lòng tha thứ cho con, bọn yêu ma rắn độc ở bên cạnh, rốt cục cũng chỉ là bọn tiểu nhân vô dụng mà thôi.

Thay tôi hôn Gia Huy thật nhiều, nó là một đứa bé ngoan và rất” dễ thương.

Thích Y.

Gió thổi nhẹ, những chiếc lá sắc đỏ rơi đầy đó, ánh chiều tà mùa hạ Vancouver thật êm ả, dịu dàng, soi tỏ bóng Thích Văn và Minh Quân nắm tay Gia Huy đi về phía trước.

Cô gái lọ lem sau bao nhiêu gian khổ, rốt cùng cũng gặp lại hoàng tử của lòng mình.

Cuộc sống đối với những kẻ không thấy thẹn lòng bao giờ cũng đẹp.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gio-trong-dem>